

Faint, illegible handwriting in the upper right corner.

עיריץ כודישיץ תליתאה

דברים מְדוּשִׁים ומְדַהִיבִים נֹבְעִים מִמַּעַיִן מֹדֵשׁ קְדוּשִׁים
מֵאוּרֶן שֶׁל יִשְׂרָאֵל כִּי מוֹרִינֵנו ורְבִינֵנו הַמִּדּוּשׁ צִי"ע
מֵרוּזֵין זְצִלְהֵ"ה וּבְנֵי הָאָרֶץ הַקְּדוּשָׁה אֲדַמּוּר
אֲבִיר יַעֲקֹב מִסְּאֲדִינְעֵרָא זְצִלְהֵ"ה

נַעֲתָמוּ מִפִּי כְּתָבִים שֶׁל הָרֵב הַחֲסִיד הַיָּקָר פֶּאֶר הַיַּחַס
מִ"ה שֶׁמִּשְׁוֹן דּוּד ז"ל מִזְּאֵלֵי שְׁמֵשִׁים מַחֲסִידֵי

רוּזֵין מִדְּמֵאֵי שֶׁשָּׁמַע מִפִּיה לֵאוּזֵין אֲמַרִי מֹדֵשׁ
הִלְלוּ וְנִאֲסְפוּ וְנִסְדְּרוּ עִי הַצַּעִיר
בְּאַלְפֵי יְהוּדָה וְיִשְׂרָאֵל
אֵלֵי מִרְדְּכֵי לֹוִיפְנֵאֵהָן גִּי
מִתְנַוֶּרֶר בְּמִ"ק מִיַּעֲלֵעַץ יַע"א

דעת לנכון נקל שדברים יקרים כאלה היוצאים מפי קדושי עליון א"צ להסכמה יען כ"ל הם
דומי תהלה. אבל זאת אודיע נאמנה כי אצלתו לי ברכה מבית ישראל המגויאים
מקום אבותיהם הקי שתמכו בידי והשפיעו עלי משפעת קדשם אשר הפץ די בידי
יצ ליה יהיר שיחול עלי ועל כל הנלוים אלי ברכת צדיקי ישראל אכ"ר:

Nachdruck verboten!

Verlag des Herausgebers: Markus Laufbahn Mielec (Galizien)

מיעלעץ תרע"ד

בדפוס פ. האוואלעק (ע"י שוואנער & פרענקיל) הוסיאטין

Handwritten note in Hebrew:
הואוואלעק
מיעלעץ
תרע"ד

תעודת אדמו"ר הקדוש אביר יעקב שליט"א מסאדאגורא

בעהשית

כאשר ידידינו החסיד המופלג מו"ה אלי' מרדכי לויפכאהן נ"י
מעיר מעליטין הציע לפני אדמו"ר הק' שליט"א כי נפשי אוותה ויעש.
להדפיס מאמרו' הק' הנובעי' מצדיקו' קדושי עליונים זצלה"ה. ובכך ציוה
אדמו"ר הק' שליט"א לכתוב. אשר אי"ה בעת צאתו מבית הדפים יקח גם
הוא ספר אחד במחיר אשר יושת עליו מהמו"ל וממנו יראו וכן יעשו
כאנ"ש. וע"ז באעה"ח פה סאד"ג כ"ז אדר תרע"ד

אברהם וויינשטאה

שומר משמרת פקודת

הק' שליט"א

פה סאדאגורא

הקדמה

לספר עירין מדישין תליתאה מהמו"ר.

דרש האי גלילאה עלי דרב חסדא ברוך רחמנא דיהיב אוריין תליתאי, עיי תליתאי ביום תליתאי, בירחא תליתאי, לעם תליתאי (שבת דף פ"ח ע"א) עיין פרש"י על עם תליתאי היינו כהנים לויים ישראלים ע"י תליתאי משה רבינו שהוא שלישי לבטן מרים אהרן משה ע"ש. ואני בעניי אמרתי דיש ג"כ לרמוז באופן אחר פ"י עם תליתאי דהנה מבואר בס' העיקרים להפילוסוף האלקי הר' יוסף אלבו ז"ל דעקרי דתינו שלשה המה היינו אחדות הבורא, שכר ועונש, תורה מן השמים, וכוה הוא חולם על הרמב"ם שלפי דעת הרמב"ם י"ג המה ולפי דעת העקרי שלשה עמודי התוך אשר בנין עולי והדת עומדים עליהם המה השלשה הנזכרים, וזהו עם תליתאי האחווים בשלשה עבודות אהבה שבינינו ובין אדונינו והחוט המשולש לא במהרה ינתק ומבואר בכעל העקידה ובעוללות אפרים כי שלשה דברים יש בעולם, טוב, ערב, מועיל, לדעתי ג' אלה נגד שלשה המבוארים טוב הוא אחדות הבורא ברוך הוא ע"ד טעמו וראו כי טוב ד' (תלים ליד) ערב סובב הולך על שכר ועונש יען כי ערב לאיש לעבוד עבודתו בעולם השפל הזה לקבל שכרו בעולם הנצחי וכפי המבואר בזה"ק דלא ליכל נהמא דכוסופא, מועיל דוא תועלת הנצחית הנמשכת מתורתנו הקדושה אשר לא תחליף ולא תמיר דתה עדי עד כאמרם ז"ל כמסכת ע"ז על הפ' אם לא בריתי יומם ולילה כו' והוא עיקר מוהלט לפיז מצינו ראינו כי אחרון אחרון חביב הוא השלישי תכלית המועיל, ולעומת ג' אלה הנזכרים ירמזון דברי החוקר בעקידת יצחק חומר צורה, ותכלית, ועיקר הוא התכלית שהוא סוף המעשה במחשבה תחלה, אמנם לכל דבר יש קץ ותכלית לא כן תורתנו המדושה אשר תכליתה נשגבה מני ים רחבה, וז"כ ד"ה ע"ה (תהלים קי"ט) לכל תכלה ראיתי קץ רחבה מצותך מאד, רצונו כי מצות תורה"ק אין לדמות תכליתה לתכלית אחר לז"א לכל תכלה כו' אמנם תכנית מצותך, רחבה מאד, לזאת הנני מניש לפניכם היום ברכתי ברכה המשולש'ת בתורה שהוא המועיל לתועלת הנצחית ובגללה קראתי בשם, עירין קדישין תליתאה' יען למספר הזה שבח ותהלה יאתה ביתר שאת כמאמר הגמרא הנ"ל שגם רעיא מהימנא מדישא מוכחר האנושי הי' לבטן השלישי וכמו כן ר' יוסף עבד ל"י עגלא תילתא ביומא דעצרתא פרש"י שלישי לבטן ואמר אי לאו האי יומא כמה יוסף איכא בשוקא רצונו שתהי"ק הוא מביאה את האדם לתכלית המועיל ובשבילה נקרא מין האנושי בשם אדם כטעם זאת תורת האדם כאמרם ז"ל אתם קרוים אדם כו' מחמת שאין להם התורה והמצות שבשבילם ניכר צלם אלקים באדם ובשבילן אמר הקב"ה נעשה אדם בצלמנו ובדמותנו והנה השם אדם סובל ב' פירושים אחד מגזרת אדמה לעליון והשנית משורש אדמה הראשון הוא מדרגה גבוהה והשני היא מדרגה שפלה ושניהם כאחת ישנם אצל האדם, כי בהתקשרותו במשר עליון ובדביקות אלוקית יותר בדמיונו ידמה לעליון לזה יאתה זכרון שפלותו בחיי אדמה, ולזה מצינו אצל משה רבינו והאיש משה עניו מאד מכל אדם אשר עך פני האדמה, גם אצל (א) יחזקאל הנביא אחרי חזונו מרכבה השלמה מראות

(א) עיין זוהר תרומה שלכן נקרא בן בוזי שבוה עצמו לפני הגדול ממנו בנין דא וכי לקרוא בן אדם ע"ש מובא בס' שערי הקדושה להמקובל האלקי ר"ח ויטאל ז"ל

הקדמה

מראות הרוחניות אלקית אצל נהר כבר קראהו ד' בשם בן אדם לעוררו על שפלותו לבל יתגאה, ותכלית השפלות לא יזכה בו אדם בלי התורה כאמרם רז"ל למה התורה נמשלה למים מה מים אינה הולכת אלא למקום נמוך כך התורה ומבואר בס' מדרש פנחס להקדוש מקארעץ על הפס' ד' מלך גאות לבש מה שהצדיקים ות"ח משלוחים הגאווה ממנה לובש הקב"ה ויש לרמוז כונת הגמרא כפי הענין הזה (שבת קמ"ה ע"ב) מפני מה ת"ח שבבבל מצוינים (ב) מפני שאינם בני תורה וק' והא ת"ח צריכים לילך בבגדים נקיים כמבואר (בשבת ק"ד.) ת"ח שנמצא רכב על בנדרו חייב מיתה שנאמר כל משנאי אוהבי מות אל תקרו משנאי אלא משנואי, אלא זו כונת הגמרא הנ"ל מחמת שת"ח שבבבל לא התנהגו בשפלות רוח כיאות לת"ח האמתים וזה אמרם מפני מה ת"ח מצוינים בלבושיהם והקב"ה לא ילבוש לבושים כדרך מדרש פנחס הנ"ל מפני שאינם ב"ת שלא הגיעו לתכלית השפלות ולא ישיגו אור תורה להקרא ב"ת הוציא לנו מזה שמדריגת עניות אמיתית והשגת השלימות שירגיש בעצמו הב"א הוא התוה"ק אשר בנלל זה הנני פותח לפניכם שערי תורה המאירה ממאורן של ישראל עיר וקדיש אדונינו מיר מריון ז"ע שצאור צדקתו וחסידותו הלכו רכבות מעמנו ועודנו זורה אור שמשו בחצרות הקודש צילא דמהיטנותא צל נכדיו הצדיקים הקדושים אשר בארץ המה ד' יאריך ימיהם ושנותיהם בטוב ובנעימים, ומאור תורתם יאירו להשיג מדת ההתבטלות והשתוות כאשר אמר נזר ישראל קודש הקדשים הצדיק הקדוש אכיר ועמך הארזי מסדיגורא ז"ע טוב תורה עם דרך ארץ רצינו מדת השפלות של ארץ שצריך האדם ללמוד מן ארץ שאדם רוקק ועושה צרכיו וכל מיני בזויות עלי ארץ והוא סובלת חרפתה ועלבונה וכדרך הזה צריך כל האדם לילך ואז טוב לו בזה ובבא וד' זוכינו לעסוק בתורתנו כל ימי חיננו וישים בלבנו אהבתו ויראתו ולהגות בתורתו בחיים של עושר וכבוד וכל טוב ונזכה לשמוע קול מבשר טוב משמיע שלום במהרה בימינו א"ס.

באתי עה"ח היום יום ה' ויקרא נהג"ה תור"ה לפ"פ פה מיעלעץ

הק' אלי' מרדכי דויפבאהן בהרב המאוה"ג הר"י אר"י

הכ"מ דיין ומו"ץ דמ"ק דעמכ"י נכד (המאוה"ג) הצדיק רשככה"ג

ריש בי דינא ומדברנא דאומתא הר"י יצחק הר"ה זצ"ל

עיריץ הדישיין

תליתאה

העתמת כתבי מודש מתורתו שק הה"צ קו"ג מוהר"י זצללה"ה מרוזין

בראשית

בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ. זו יראה עלאה יראת הרוממות. בנין דאיהו רב ושליט. עיקרא ושרשא דכל עלמין. ואיהו מלעיל כל עלמין. ותחות כל עלמין. ואיהו מסכב כל עלמין. ולית אתר פנוי מניה וכמצבויי עבוד בחיל שמיא וארקא— והארץ היתה תוהו ובוהו. הוא יראה תתאה. יראת העונש כמ"ש והאלקים עשה. שוראו מלפניו. וכתוב ודע כי על כל אלה יבואך אלקים במשפט. וע"י יראה תתאה יראת העונש ויכול להיות סמו"ט ויעשה תשובה. ומה יבוא ליראה עלאה. עם חסדים טובים. וזהו ורוח אלקים מדת היראה מרחפת על פני המים כח"י חסדים טובים. ואז ויאמר אלקים מדה"ד יהו אור. מהר"ר. כמו שפרשיי ז"ל רצה הקב"ה לברוא את העולם במדה"ד וראה שאין העולם מתקיים ושיתף עמו מדה"ר. וזהו שנאמר ביום ברא ד' אלקים ארץ ושמי מדה"ד כבר היו עלינו. ד"י. מעתה יתנהג במדת הרחמים ובמדת החסד.

נח

אלה תולדות נח כו' אלה תולדות השמים והארץ בהבראם א"ת בהבראם אלא באברהם, א"א אברה' נקרא הצדיק כידוע שבשכילו נקרא העולם ולכן הצדיק נק' אב והעולם בח"י תולדות וזשפרשיי ע"ה עיקר תולדותיהם ש"צ מע"ש פ"י עיקר קיום העולם הם המע"ט והעיקר מהמע"ט היא האמונה כמאמרם ז"ל בא חכוק והעמידם על אחת. צדיק באמונתו יחיי כי מי שיש לו אמונה באמת מזה ויכול לבא ליראה פנימית ולא יצטרך עוד ח"ו ליראת העונש מפני שכבר הוא מאמין ומה שפירש רש"י ז"ל שנה מקטני אמנה ד"י פ"י שלא הכנים האמונה באמת באנשי דורו ולכן באו לירי יראת העונש אבל באא"ע נאמר והאמין בד' פועל יוצא פ"י שהכנים האמונה בלב אנשי דורו וז"ש רש"י ז"ל יש מרבתינו דורשים לשבח שאלו היו בדורו של אברהם היו צדיק יותר כי דורו של נח לא היו ראויים לכן לא היו יכול להכנים בהם האמונה. ורמ הוא ד"י צדיק כשי"ב שאלו היו בדורו של אברהם שהיו ראויים ודאי היו מכנים גם נח בהם האמונה ולכן היו או צדיק יותר ויש דורשים לנאי לפי דורו היו צדיק פ"י לפי שדורו לא היו ראויים לכן היו נח צדיק תמים הגם שלא הכנים בהם האמונה אבל אלו היו בדורו של א"א ע"ה שהיו ראויים ולא היו מכנים בהם האמונה אז לא היו נחשב לכלום כי הצדיק צריך להכנים אמונה בלב אנשי דורו:

ויה:

קרי

ויהיין חיי שרה כו' שני חיי שרה ופרשי' כולם בשוים לטובה כי' הא ויהי הוא לי' צער
 אי' דהני פלונתא כנמרא חיא טוב שלא נכרא משנכרא וחי' טוב שנכרא משלא נכרא נמנו
 ונמרו טוב שלא נכרא ולכאורה יפרא איך נמנו ונמרו טוב שלא נכרא והלא הקב"ה ברא את
 העולם וישראל שיעשו רצונו ואיך שייך לומר ע"ז נמנו ונמרו שהוא נגד רצון הבוכ"ה אך
 אי' בזה כי בירידת נשמת הצדיק מעולם העליון לעולם השפ"ה הזה שתשכון בגוף וחומר
 שריו' בצער מפחד ויראה כי אין צדיק בארץ כו' ז"ש הכתוב ויהיו חיי שרה' בגוף חיי
 צער ויהי לי' צער רומז על החיות שבגוף שהוא הנשמה. שרה הוא הגוף קאי על
 הצער שיש לנשמה לרדת לחומר הגוף נגוף וע"ז אמרו טוב שלא נכרא ועכשו משנכרא
 וגו' פ"י שידבק אי'ע להקוב"ה ויתקן כל הז' מדות לעבוד את ד' בדו"ר ואז הכל מודים שטוב
 שנכרא משלא נכרא וז"ש הכתוב 'מאה שנה' מאה היא בחי' יראה מה ד"א שואל מעמך
 כי'א ליראה אל תקרי מה אלא מאה, ועשרים שנה בעשירות הם אהבה ויראה ושבע שנים
 הם הז' וכשמתקן את הכל אז שני חיי שרה כולם שוים לטובה. כפרשי' ז"ל והכל מודים
 שטוב שנכרא משלא נכרא וז"ש רש"י ז"ל לכך נכתב שנה בכל כלל וכלל לומר לך שכ"א
 נדרש לעצמו פ"י בטרם שמתקן יש לו צער מזה בת קי' ככת כי' לחטא מה בת כי' לא חטאת
 שחרי אינה בת עונשין פ"י כי העבודה מצד אהו"ר מנעו מחטא שהרי אינה בת עונשין
 לפי שאין עבודתו מיראת העונש שעיקר עבודתו מאהו"ר אף בת קי' בלא חטא מפני
 שהיראה הוא יראת הרוממות יראה אמיתית ופנימית בנין דאיהו רב ושליט ובת כי' ככת ו'
 לופי פ"י שעובד את השי"ת בדו"ר אז יוכל להופיע בכלל הז' מדות ואז שני חיי שרה
 כולם שוים לטובה שהכל מודים שטוב שנכרא מאחר שתיקן הז'ם באו"ר והבין ותמת
 שרה שהיא הגוף בקרית ארבע שהם הד' יסודות שלו צריך להמית הגוף פ"י להפכו לצורה
 הוא חכרון פ"י לחבר אי' שהוא הנשמה לכנען שהוא החומר להפכו לצורה. ואברהם זקן
 ז"ה שקנה חכמה איזה חכם הרואה את הנולד מה ענין נולד אצל הצדיק הם המעיט ע"ד
 עיקר תולדותיהם של צדיקים מעיט ומה הם המעיט הם המדות כשהצדיק סתקן הז'ם אז
 בא בימים ב"א אותיות א"ב טפני שכל המדות הם בידו והמדות נקי' תולדות ואז ודי ברך
 אי' בכל ואברהם הוא מדת החסד אל כל היום. הוא יומא דאזיל עם כולהו יומין ויכול
 להשפיע חסדים לכל המדות והשי"ת ישפיע לנו חסדים טובים ושנה"י כולנו מוכנים לקבל
 החסדים אכ"ר:

ויהיו חיי שרה וגו'. בטרם כל צריך האדם להיות סור מרע ועי"ז יוכל לבא ליראה
 ולאהבה לתקן כל הז' מדות. לעבוד השי"ת בכל מדה שתהי' בלתי לדי' לכדו. וזהו ויהיו
 חיי שרה' הוא הגוף כמבואר במהנ"ע. ע"ד חיי צער תחי' ובתורה עתה עסל. והוא סר
 מרע: מא"ה שנים. הוא ירא'ה. ע"ד מה די'א שואל מעמך כי'א ליראה. ואמרו חז"ל
 אל תקרי מה אלא מא"ה: ועשרים שנה. הם יראה ואהבה. כל אחד כלול מעשר: ושבע
 שנים: הם ז' המדות שצריך לתקן כל הז' מדות (אז) שני חיי שרה. פרשי' ז"ל שכולן שווין
 לטובה כשמתקנים כל הז' מדות. אז כולם שוים לטובה. כי מהנשמות נעשה ניב רוחניות
 וזהו שפרשי' לכך נכתב שנה בכל כלל וכלל. ולא כתב בכל פרט ופרט. כי באמת כונת
 רש"י

רשוי זיל במתק לשונו הטהור לומר לך שהכל כלליות: לומר לך שכ"א נדרש לעצמו. בת קי ככת כי מה בת כי לא חטאת שהרי אינה בת עונשין. ולכאורה קשה מאי ראוי היא שלא חטאה ממה שאינה בת עונשין. אך בת קי רומז ליראה כדלעיל. רק ביראה נבד עדיין אינו בטוח שלא יחטא זולתי כשהיראה כלור באהבה אז מוכטח שלא יחטא כמשאחזיל אם כאת לשנוא דע שאתה אוהב ואין אוהב שונא. וזשפרשיי זיל מה בת כי לא חטאה כי כי רומז על יראה ואהבה כדלעיל ואז הוא שמעלה מיראת העונש. היינו ביראה עלאה ואהבה עמה. מוכטח שלא יחטא. אף בת קי ר"ל ביראה עצמה היי כלול אהבה גיב. לכן לא חטאת. ובת כי ככת זי. ליופי ר"ל כשיש לאדם אהויר. אז ככת זי ליופי. מיי ווכל לתקן כל הזי מדות. וזהו ליופי. ע"ד איזהו דרך ישרה שיבור לו האדם כל שהוא תפארת לעושי וכזי: ותמת שרה בקרית ארבע א"א שאחר שתקן הזי מדות צריך לעבוד את השיי במס"ג. וזהו ותמת שרה שצריך למסור גופו להשיי: בקרית ארבע. הם הם ארבע אותיות של שם הויי ב"ה וב"ש: הוא חברון בארץ כנען. אז יוכל לחבר בחיי תפארת המרומז במלת הוא וארץ כנען רומז על בחיי מלכות. והארץ אוכור ע"כ דברנו מתיקון הנוף ומעתה נדבר איך התורה"ק מלמדת אותו להועיל בתקון הנפש. ואברהם זמן אברהם רומז על הנשמה זקן זה קנה חכמה ר"ל אחר שתקן הזי מדות אז יוכל עם הנשמה לבא למעלה מזי המדות היינו לבחיי חכמה בא בימים או יוכל להיות עייל בלא בר: ודי ברך את אברהם בכל ואחזיל בת היתה לאברהם ובכל שמה בחכמה יבנה בית וזקן זה קנה חכמה אבא יסד ברתא ואז יוכל להמשיך חסדים טובים וסיים אם בעצמינו לא נוכל לתקן הזי מדות השיי יעזור לנו בזכות הצדיקים שמתקנים הזי מדות שיתמשכו חסדים על העולם.

תולדות

ואלה תולדות יצחק בן אברהם יצחי הוא לי שמחה כמי שצחוק עשה לו. כי יש בו בחינת שמח: יש שמחה בעבדות הבורא ב"ה כמ"ש עבדו את ד' בשמחה ויש שמחה שהוא ח"ו בחפון כמ"ש ולשמחה מה זו עושה וזהו שפרשיי זיל יעקב ועישו האמורים בפרשה הם דם מיני שמחות כתוב אי אומר זכחי אלקים רוח נשברה משמע שלעבדות הבורא ב"ה צריך שיהי לו לב נשבר וזהו שתקן הזי מדות אז צריך לעבוד את השיי בשכרון לב וברוח נמוכה ואחר שתקן את הזי מדות אז יוכל לקיים כתוב הדר הוא עבדו את ד' בשמחה וז"ש הכי כ"א בזאת יתהלל המתהלל השכל וידוע אותי השכל הוא החכמה והוא למעלה מן המדות ואז יוכל לעבוד את הבורא ב"ה בשמחה וזהו אלה תולדות יצחק מתי ווכל להיות בשמחה: בן אברהם, הוא מדת החסד חסד אל כל היום וימא דכליל כל יוסין וחסד כולל כל המדות וכשמתקן המדות חסד שכולל כלל המדות אז אברהם הוליד את יצחק יכול להמשיך השמחה לעבוד את הבורא ב"ה בשמחה והבן יתן לך אלקים פרשיי יתן יחזור ויתן מיי כי בדרות הראשונים היו בכח ישראל בעצמם להתעורר באתערותא דלתתא ומהתערותא דלתתא נמשך ממילא אתערד"ל אולם מאחר שהתורה נתנה לדרות ובזמ"ז שמשה לעשות בעצמו אתערד"ל יושפע עלינו מהשיי זהו שפרשיי יתן הנם שישראל אינם יכולים לעשות בעצמם אתערד"ל לכך יתן לך השיי גם את זאת היינו אתערד"ל יתן אז ממילא יושפע עלינו אתערד"ל אמן

ויצא

ויצא יעקב מב"ש כו' כתוב סמוי"ט הנה יש ב' מיני עבדות הבו"ת אחד בתות"פ ומעש"ט
 ב' בעניני נשמיים והאדם הפשוט צריך עכ"פ לקיים הפסוק כפשוטו אך אצל
 הצדיק פירושו שיסור הרע מכ"ד נשמים וישאר אך הטוב בהסירו כל כח וחיות מהרע
 ויעלה הכל להבוית"ש וזהו בקש שלו' שיעשה גם מהוצה"ר טוב כמ"ש ואהבת אד"א בכל
 לבבך בשני יצריך ורפשהו להוציא ניה"ק מעומק הקליפות וזהו ויצא יעקב מבא"ר שב"ע
 בנימי תרמ"ו כמנן תרי"ג מצות ואהוי"ר שהם תרין נדפין. עוד אי"א מכאר שבע. באר זו
 התוה"ק באר מים חיים, שבע רומז אל ז' מדות ואז וילך חרנה רשאי להוריד א"ע
 להוציא הניצח"ק מעומק הקליפות ולכאורה אין חידוש בזה מאחר שכבר קיים ככל הנ"ל
 אך אי"א כעת שהצדיק יורד ומשפיל א"ע להוציא בלעז מפיו אז נוטלים ממנו כל המוחין
 והמדריגות שלו כדי שיהיה נסיון אמתי בזה. וזהו ויפגע במקום פ"י כשהצדיק מוריד א"ע
 למקומות הנמוכים. אז וילן שם כי בא השמש פירש"י ששקעה לו חמה פתאום פ"י שנלקח
 מאתו כל המוחין וכל המדריגות אבל ק"י איך לא יפחד אז להוריד א"ע למקום מסוכן בזה
 אי"א מפני שהרושם הנשאר בו מעבודתו והלובו בקודש בזה יאחו הצדיק דרכו וילך
 לבטח בדרך אם נשכח מאדם דבר מה. ע"י הרשימה שנשאר במוחו יכול לזכור הנשכח
 ממנו כיכ הצדיק ע"י הרשימה שנשארה אצלו יכול לעלות ולחזור למקומו ולמדריגתו
 וזהו שפירש"י יציאת צדיק מן המקום עושה רושם כנ"ל. וזהו כוונתו ג"כ כ"ז שהצדיק בעיר
 הוא הורה הוא וזיה פ"י עם כל המדריגות שלו יצא משם להעלות ניצח"ק מהקליפות פנה
 הודו וכו' פ"י שלוקחים ממנו כל המוחין כנ"ל להגדיל הנסיון. ויקח מאבני המקום. הנה
 יש אבן מאסו הבונים היתה לר"פ ויש בח"י אבן ננף וצור מכשול רומזים ליצי"ט וליצה"ר
 וושפרש"י בלשונו הזהב התחילו אבנים מרובות זו זאת אומרת כו' כי היצי"ט אומר להאדם
 שע"י דרכו והלובו בקודש יזכה לכל המדריגות הרמות והיצה"ר מסיתו שילך אחריו מיד
 עשאן הקב"ה אבן אחת ונגעשה שלום ביניהם שהוכרח היצה"ר להיות כפוף להיצי"ט וזהו
 וימח את האבן פ"י גם האבן ננף שהוא היצה"ר וישם מראשתיו היונו שהעלה בח"י עש"י
 לבח"י ראש הוא חכמה בח"י אבן מאסו הבונים כו' והנה סולם מוצב ארצה וראשו מגיע
 השמימה פ"י הגם שעוסק בענינים נשמיים בארציות עכ"ז מעלה אותם השמימה והנה
 מלאכי אלהים הצדיקים נק' בן כמו ויהיו מלעבים במלאכי אלקים עולים ויורדים בו פ"י
 יכולים להעלות כה"ד לשורשם ועוד אי"א והנה מ"א עולים ויורדים בו ופרש"י עולים תחלה
 ואח"כ יורדים פ"י שצריכים להיות מקודם בח"י עולים ואח"כ יורדים להוציא ניה"ק משם
 ואז והנה ד' ניצב עליו פ"י שבוה נעשה מרכבה לשכינה ופרש"י לשמרו כי הבו"ה ישמרתהו
 שלא ישאר ח"ו שמה. ויקץ יעקב משנתו הצדיק בירידתו ותעורר ע"י הרשימה כנ"ל ויאמר
 אכן יש ד' במקום הזה ותרגמו בקושטא פ"י שרואה שגם שם חיות אלקות כמ"ש ואתה
 סח"י אי"כ ואנכי לא ידעתי היוני שנסתלק ממני הדעת וירא פ"י שבא ליראה ויאמר מה
 נרא המסום הזה ותרגמו מה דחילא אתרא דדון פ"י איזה יראה הוא כי אית יראה ואית
 יראה אין זה כ"א בית אלקים תרגמו לית דין אתר הדיוט אלהן אתר דרעוא כ"י מן קדם ד'י
 פ"י שהוא יראה פנימית שהקב"ה חפץ בה ע"ד מה ד"א שואל מעמד כ"א ליראה וזה שער
 השמים עדיה זה השער לד' שהוא שער לכל המדריגות: וידר יעקב נדר ויאמר כו' יעקב
 הוא

היא סדת תפארה בחיי החיים אלקים מדה ד' וזמן אם יהיו אלקים עמדי שיניצק מדה ד' במדה ד' בחי תמן אמת לעקב ליתן לי להם לאכול פני להעלות נחוק, ונדה ללבוש אא בנה ל' מדה פ' דברים שהם ערומים מכל לעשות להם לבושים, ישבתי בשלום אל בית אבי עדר כבמש שלום שיהי שלום בין מי הצדים שנים יצאה יסמים לבחי הטוב וחי ה' לי לאלקים שיכלל החיים ברחמים, וכל אשר תתן לי עשר אעשרנו לך מעשר בתרא כמעשר קמא, פ' כמו שעובד בתורתם כמים העבודה בעניני גשמיים כלי שים פני אר ה' ינקי ותהפך החומר לצורה ועושה הכל בלתי לז' לבחי לעשות מ' למי שאמר וזהו העולם הישית ועוזר לנו להיות סמיים שיתבטל הרע לנמרי מן העולם בכלל ובפרט והכל יתהפך עלינו לטובה: וידר יעקב נדר לאמר וגו'. הנה טעם הגלות החל הזה, הוא לבחי ניצחון לעשות בירורים, אולם יש פחד כל יפול חי לבחי הרע והעצה לזה לקיים שיהי די לנדי תמיד, וזהו וידר יעקב נדר לאמר, מהו תיבת לאמר וואמר ה' צריך לכתוב, אלא הענין היא כי ועאעיה תיקן לדורות הבאים אשר כל איש ישראל יאמר תמיד אם יהי אלקים עמדי, וכמעשה שהיבא בתרא, באחד מישראל אשר לא אמר כן, מימי עייש מ' שעלתה בירו עד שאלוהו זלטי נלה לו טעמי ואז קבל עליו לומר תמיד איה, ולזה ואמר נא ישראל תמיד אם יהי אלקים עמדי, ואם זה אינו תלוי אלא ודאי, פ' אינו רשות אלא חובה שהיבא כל אדם לקיים, שיהי די לנדי תמיד ואז ישמרני בדרך הזה אשר הגנו הולך יתן לי להם לאכול, היינו להעלות הניצחון בנדר ללבוש כמיש והלבש איתך מחצית, ושבתי בשלום אל בית אבי, — ופרשי שלם מן החטא הוא שניצל ה' מן המדושה אל הרע ועייז נעשה חסר ונעשה מסך המכרזל חיז וזהו ושבתי בשלום אל בית אבי שאוכל להתקשר לחשיית שלם מן החטא, היינו שנים הרע יסמים עמי יודפך לטוב, בעני יתמי חטאים חוטאים לא נאמר אלא חטאים ואז יהי די לי לאלקים, אוכל לקבל יראה עלאה שהוא מבחי הוי ביה, והאבן הזאת אשר שמתי מצבה וגו' יש אבן דקדושה, ואבן דסטיא רזל בחי אבן דקדושה נקראת ואית, וזאת וזאת איתן אל הקייש, וזו יתאבן הזאת וזו יהי בית אלקים, כי בחי סטיא היא רהיר עלמא דפרודא, ועאעיה תיקון ועשה אותו רהי בחי בית, וזהו יהי בית אלקים, וכל אשר תתן לי עשר אעשרנו לך, פרשי ה' מעשר בתרא כמעשר קמא, ושם נאמר לא ויורד רע וכן בחי מעשר בתרא לא תחי, וניקר להיחייבים גם יש לפרש מעשר בתרא כמעשר קמא כי האדם צריך לשמור א' ע' מעשייתו הנשפעת שיהי הכל בבחי עשר דמדושה כמו מעשר קמא השוי יעורר לנו בזכות אבותינו הקדושים ויהיר שנוכל להכניס הכל אל המדושה ויתמשכו עלינו השפעות טובות וחסדים טובים אמן.

וישב

וישב יעקב וגו' ופרשי בקשיעם גו' קפץ עליו גו' ולכאורה יפלא למי ראוי השווה והשקט יותר מצדויקים עובדי די באויר עבודה תמה עבודה שלמה ועוד ביותר יפלא איב אצל יעקב אעיה הלא התורה הוא נצחיות ועוד הלא כמה צדויקים היו שובי לשני שולחנות בעולם הזה ועיהם אלא נראה לי שאותה משהים בהמש א' לי להקביה אלא די אמות של הלכה בלכה, ויעקב אעיה חי וכן וישב בישיבה כמיש הכתוב ויעקב איש תם וישב איהלים אהלי של גורה וכל מיני בעבודתי החשבון שיכנת כסתי בתחנות

בתחתונים וזה הוא וישב יעקב פי' ע"י ישיבתו באוהלו ש"ת, בארץ להשכן שכונתו בכל ארצות מנורו לי' מדור שיהיה דירתו בתחתונים גם בארץ כנען גם בגלות החל הזה אשר אין נקראת ארץ כנען כי ארץ ישראל הוא בחי' קדושה ומשחרב ביהמ"ק ונקראת ארץ כנען העיקר הוא להרביץ ישיבה ותורה וזש"פ ש"י ז"ל בקש יעקב לישב בשלוח שאף בימי הגלות ימשיך השראת השכינה ע"י תוספי' קפי' עליו רוגזו של יוסף כי הצדיק העובד את ה' בתנאים ועושה השראת השכינה בעוה"ז הוא בן עוה"ב כי הצדיקים צריכים להמשיך טובה על כלל ישראל וכי והמון עם שהם בחי' עוה"ז כי הצדיק עם כלל ישראל המה בחי' חומר וצורה הרמוזים לבי' עילמות עוה"ז ועוה"ב וזש"פ ש"י ז"ל אלא שמבקשים פי' שצריכים לבקש לישב בשלוח גם בעוה"ז בחי' המון עם וכתוב תחת שלש רגזו ארץ וגו' וישראל צריכים להיות נשפעים בכ"ט בעולם הזה ויתר מכל האומות וזהו רוגזו של יוסף מפני שהצדיק צריך כי להמשיך לישראל כיט וזהו אלה תולדות יעקב יוסף תולדותיהם שיצ' הם מעיט ומעייט ירומו מן ישראל שיהי' בבחי' יוסף ותאמר אסף אלקים את חרפתי א"א שאף בימי הגלות יאסוף די' את חרפתו שעכ"פ יתן די' לישראל כ"ט כמו שיש לאוה"ע שלא יהי' נכזים ושפלים ומטובים בין אוה"ע ואח"ז ותקרא שמו יוסף לאמור יוסף די' לובן פי' שייקף הישית לישראל כיט מצד שנק' בניס למקום שתלך ההשפעה להם ביושר ולא ע"י זולתם וע"ז אפשר לומר כי העבודה מהצדיק שנקרא בן להקב"ה שיעשה גם איש הפשוט חביב לפני השי' כבן וזהו יוסף די' לו בן אחר פי' לעשות גם האחר גי' כבן וזהו שפ"י אמר הקב"ה לא דיין לצדיקים מה שמתוקן להם עבורם רב טוב לעוה"ב אלא שמבקשים לישב בשלוח פי' שמבקשים מהקב"ה לישב בשלוח בעוה"ז שיהי' שלוח עם כיט לישראל שהם בחי' עוה"ז אנשי החומר, שבע עשרה גי' טוב והוא הצדיק ע"ד אמרו צדיק כי טוב, הי' רועה את אחיו כצאן פי' הצדיק רועה דורו כצאן וזה אע"פ שהצדיק רואה את בני דורו כי עביו טוען עבורם להקב"ה שיגאלם כי מה שמעשיהם לא טובים יען שהם שפלים ונכזים ממשיך וממורט בין האומות, וטענותיו מה יתי' טוה, והוא נער, מה שהעם עושה מעשי נערות, את בני ב"ל הו' עבור שהם מבלבלים ביניהם ויבא יוסף הצדיק את דבתם רעה כל הרעות שיש להם בגלות החל הזה כפ"ש ז"ל כל רע שהי' רואה באחיו בני לאה הי' מספר לאביו שבשמים וממליץ עליהם טובות שע"י החשכות והוסורין שסובלים עתה בגלות אינם יכולים להוטב מעשיהם ולשוב עליהם כדת מה לעשות ולכן צריך לגיאלם מקדם-ואז בלי ספק ומלאה הארץ דעה את די' וישבו מדרגם הרעה מפהר די' ומתדר נאנו ועל צדים הלז נאמר וישראל פי' תפארת ישראל זה הקב"ה אהב את יוסף הצדיק הזה מכל אחיו הצדיקים כי בן זמנים הוא לו ות"א בר חכים הוא לו' מפני שהוא טוען לפני השי' טענה הנשמעת שצריך לגיאל את בניו נאולה שלומה ולהוציאם מאפילה לאורה במהרה בימינו אמן כ"ד

לחנוכה

מה שאמר בהג' בה צדיקים הראשונים אמרו שבחנוכה יוכל כל אדם לפעיל בעצמו שנה טובה ביותר מכל היום כי בכל המועדים האתערותא הוא מתא לעילה ובחנוכה מעילא לתא ז' ס אדם הבא לפני המלך בבית מלכותו לבקש טאתו דבר, אז מדקדק עליו המלך אם ראוי לכך אם אינו ראוי למלא משאלתו לטובה מה שאין בן בוסן שהמלך בדרך

אזי גם שאינו ראוי באמת עבדו אין המלך מדקדק אחריו ממדת הרחמנות והנה חנוכה היא נר מצוה ויו"ט הוא תורה אור לזה כנר חנוכה שהוא נר מצוה ויכול להושיע מאת המלך מלכו ש"ע מצד המצוה ומצד הרחמנות גם שאינו ראוי משא"כ יו"ט נקרא תורה אור לכן פתנהג הש"י עם האדם עפ"י התורה. ב"ש אומרים פוחת והולך כנגד פרו החג וכהוא מוסף והולך מעלין בקודש ולא מורידין פרו החג הם נגד עי אומות א"א דקאי על הכעת ובי"ט בכל מקום מחמירין יו"ט פוחת והולך פ"י שצריך אדם לחשוב ולשקול היטב את הטאזי ולעשות תשובה כנגדן בעניים וסנופים הוא תשיבת המשכל ותשיבת הנדר ובי"ט מקילין ואומרים מוסף והולך שיהיו לו הרחור תשובה אמיתי ויוסף על עשיית הטוב והו סמויט אז מסייעין אותו בזה שיוכל ללכת למעלה והו שאמרו מעלין בקודש ובי"ט כי הבא לטהר מסייעין אותו ומנכיחים אותו ולא מורידין פ"י אין מניחים אותו ליפול ח"ו א"א בבוא בית אל הצדיק. הצדיק מסייע ומנכיחו למעלה. והו שאמרו חז"ל במקו"ט שהב"ת עומדין פ"י כשיבת עומד על מצב אחד ואינו יכול בעצמו ללכת מעלה אין צדיקים נמורו יבילים לעמוד ד"ל הצדיק נמור אינו מניחו לעמוד על מקום אחי רק מסייע ומנכיחו שיוכל ללכת מדרגא לדרגא והלכה ככ"ה מה גם בזמן הזה שודאי אין גם אחד יכול לעשות תשובה בעצמו וראי צריך לסדר. הש"ת ישפיע לישראל שנה טובה ברוחניות ובגשמיות. הדי מלכים דוד המלך ע"ה בקש ארדוף אויבי ואישיגם וכ"ו אסא יהושפט ויחזקיהו בקשו מאת הש"ת שילחום להם גם התורה המכבי' היתה ישועתו במה שאמר מי כנגד באלים ד'י הכה זה נמצא גם היום. שמן הוא חכמה כ"ח מ"ה שהכח הוא מאת הש"ת. הלכה הדלקה עושה מצוה ולא הנחה א"א פרושו הדלקה אם הש"ת יאיר לבבות ב"י וראי ה"י מצוה ולא הנחה פ"י שלא ינחם ח"ו אבירי. **מה שאמר עוד בחנוכה.** הש"ת יעזור שתה"י שנה טובה ומבורכת שתה"י בקרב גאולה שלימה אך א"א שתה"י גאולה כללות אם לא תה"י מקודם גאולה פרטות פ"י שכאז"א מישראל יגאל א"ע מהרע שבו כי מה שאז"ע יש להם שליטה על ישראל היא בעתה וידוע שאין אדם עובר עבירה אא"כ נכנס בו רוח שטות כי ראשית חכמה יראת ד' והיוונים טמאו כל השמנים ושמן הוא חכמה פ"י שהסירו מהם החכמה והדעת ולזה ה"י ביכלתם לשלוט על ישראל ושה"כ בכל עת יהי בנדיד רבנים ושמן על ראשך אל יחסר והבן א"א דהא בהא תליא כששמן בח"י חכמה על ראשך לא יחסר אז בכל עת יהו בנדיד לבנים שלא תבא לידי חטא ועון. צריך להדליק עד שתכלה רגל מן השוק א"א כי עיקר הגלות הוא מפני הנצחיק שירדו לתוך הקליפות בסוד רגלי' יורדות מות וצריכים להוציאם משם א"א שיק הוא רהור ונוקבא התה"ר זהו שצריך להדליק ולהאיר עד שתכלה בח"י רגל מעיסק המליפות והיונים אמרו לישראל כתבו לכם על קרן השור שאין לכם חלק ונחלה באלקי ישראל א"א כי בישראל העיקר הוא הדעת והוא המכדול ביני לבין האומות וכשהיוני טמאו כל השמנים סברו כי הוסר מהם הדעת לנמרי לכן אמרו דהי כתבו לכם על קרן שהוא השור בלו דעת שאין לכם חלק ונחלה וכ"ו כי אם אין דעת הבדלה מנין אבל היוניט טעו בזה כי מותר השמן שנשאר בפק ה"י חתום בחותמו של ביני כי כל א"י מישראל יש לו נקודה פנימית שבלב ומהנקודה יכול להיות התעוררות גדול מותר קנקנים נעשה גם ליושנים היוני מנקודה הפנימית שבלב חזרו אל הדעת הש"י יעזור ויושיע שתה"י הדלקה עושה מצוה להאז לכאז"א שיוכל לעשות מצות ומע"ט ותה"י הגאולה שלימה כללית אחרי הגאולה פרטות אבירי בשבת

עלנו מעתה שנה טובה וישפיע לנו ולבני רב טוב ושפע וברכה והצלחה בנוגדן אכירי:

ויחי

ויחי יעקב בארץ מצרים ונני ופרשיו ידוע וכבר אמרנו וענינו שיש בי מיני עבודת הש"ת יש שעבוד בת"ת ויש צדקה שהוא למעלה מהמדות יעבוד להשיי בכל הדברים הנשמים באכולה ושתיו ושניה ושוחה יום בעבודה יש כמה מדרגות יש שמעלה כל נחיק שבכל דבר נשמי לשורשם והפסולת נשאר בח"י מת ויש צדוק אמיתי שעובד הש"י בכל הדברים הנשמים ואין לו שום שייכות והנאה מן הנשמות ואלתי עם הנצחוק מח"י איתו הדבר כמ"ש ואתה מח"י את כולם אבל עם הפסולת שהוא בח"י מת אין לו שום שייכות וצדוק בזה נקרא איש חי שהוא מעלה רק חיות ביד לשרשו והו שאחול יעקב אכירי לא מת היינו וכל ימיו לא מת שלא היו לו שום שייכות משום בח"י מת שבכל הדברים הנשמים רק עם הנצחוק שבכל דבר להעלותו והחשה ב ויחי יעקב באמצע ב"י שכל ימיו היו בכח"י באמצע שהעלה מביד ארציות בח"י מצרים רק החיות שבו ומה יכול האדם לבא לבח"י זו שלא יושל היו לחנית מן הפסולת שבכ"י נשמי א"א ראשית חכמה שרצדוק שהוא למעלה מהמדות וראת הו הצדוק שעובד את הבוכ"ה בכח"י וראת השם שהוא וראת פנימית הוא יכול לעבוד את הש"י במדרגה הזאת אבל מי שעובד את ה' רק ביראת העיניש זה צדוק שתה"י עבודתו רק בת"ת ואסור לו להכניס א"ע בדברים הנשמים להעלותם שלא יושל היו והו ופרשיו ז"ל למה פ"ו זו סתימה פ"י העבודה הזאת בח"י ויחי יעקב להוציא החיות מכל דבר ולהעלותו הוא סתימה מכל שאר אנשים הש"י ועורר שעכ"פ ויכלו ב"י לעבוד הש"י בת"ת ולהתרחק מכל רע אכירי:

שמות

ו אלה שמות ב"י וכ"ו, כבר אמרנו זה פעמים רבות שיש בי דרכים בעבודת הש"י האי בת"ת ימצית מעשיות והבי בארציות והיא דרך מסוכן מאד שלא ישאר שם ח"י לכן צריך שיהא דבוק למקורו ושורשו למעלה ויתקן הו מדות ויאמין באמינה שלמה שמלכותו בכל משלה כמ"ש ובאתה מח"י את כולם כי אין דבר שאין בו חיות חש"י ואז יוכל לעבוד הכות"ש גם בענינים הנשמיים והו ואלה שמות ב"י בני ישראל הם הצדוקים אשר להם הכח לעבוד הכורא גם בארציות. את יעקב פ"י ע"ו שהם אחוים ודביקים בשרשם למעלה בכח"י יעקב הכל נחלתו והו איש וביתו באו. איש רומו לת"ת. וביתו רומו לגיפנות פ"י הצדוקים לעבוד הש"ת בכל הדרכים וכלימוד תחיק יש נ"כ ב"י דרכים אי פשטי התורה שהם הלבוש ורזין דאורייתא ופנימיות התורה והצדוק שתוכן הו מדות יכול לעסוק גם בפנימיות התורה וברזין דאורייתא אולם האיש הפשוט צריך לעסוק בלבושי התורה הוא הפשט אלא צריך להאמין שמלבוש בתורה סודות עליגים ורזין הרזין דאורייתא ואינם ספורי מעשיות בלבד היו והו ואלה שמות ב"י היינו הצדוקים הם יכולים לעסוק בפנימיות התורה וצירופי שמות הקו, הבאים מצרימה, היינו שהם משוללים מהרע ומיחדים יחודים גם בענינים הנשמיים. את יעקב, פ"י פשוטי העם, איש וביתו באו. פ"י הם צריכים לעסוק רק בלבושי התורה וגם בעבודות ענינים הנשמיים. גם בזה יש בי דרכים דרך אי שאוכל ושותה שיהיו לו כח לעבוד את הש"ת כמ"ש הרמב"ם ז"ל ועיקר עבודתו היא בת"ת

בתתא. אבל יש מי שעובד את השי' בעצב האכילה ושתיו וכל שאר דברים הארציים ומיוחד יחודים להוציא הנחיק מכל דבר נשמי.

ו**יאנחו** ביי מן העבודה. עבודה גימי הטבע פיי שעבדו את השי' בענינים הטבעיים והגשמיים. ותעל שועתם אל האלקים מן העבודה פיי עיי שהיתה עבודתם בענינים נשמיים וטבעיים נרמו שגם מדהי' הסכים לשדר המערכות בשבילם כי העובד את השי' רק בתתא אין כחה להשיג שיהי' שידוד המערכות והטבע בשבילו יען כי אין לו שום מבוא בעבודת ענינים הטבעיים אבל הצדיק שעובד השי' בענינים הטבעיים אזי הוא נעשה מושל על הטבע עיב יכול לפעול שהי' ישדר המערכות והטבעיים למענו וישמע אלקים את נאקתם אנקרתם והי' שלימות העבודה ויזכור אלקים אתו מבואר בסה"ק שנוכר כ'ה פעמים בתחוקה ה'י אבות כסדרן ומרומן שעבדו את הבוטי'ה בכל הכי'ר שעות כיום וכלילה. והי' ויזכור אלקים את בריתו וכו' פיי עיי שהיתה עבודתם בענינים הטבעיים שהיתה גיב עדין. וידע אלקים. פיי שנתעלו הנכורות לבחי' הדעת ששם היא המתקת הדנינים. כי עימר שליטת הדנינים על האדם הי'ו הוא בעבור חסרון הדעת. והי' שפרשיי. כי ידעתי את מכאוביו כלימר נתתי לב להתבונן ולדעת את מכאוביו. פיי להעלות הנכורות לבחי' הדעת ששם נמתקים בשרשם השי' יעזור וישוע לעבוד את הבוטי'ה עם הדעת ויתמתקו כל הדנינים בשרשם וישפיע לנו השי' כל השפעות טובות בי'ב אכיר:

וארא

ו**ידבר** אלקים אל משה פרשי' ול דבר עמו משפט על שהקשה לדבר ולומר למה הרעות לעם הזה ולכאורה קשה לי לדבר ולומר אי' כי הצדיק נקי בשם משה כמאמר דל' אתפשטותא המשה בכל הרא' והצדיק שליח של מקום להוכיח ולהורות לעם די דרכו התשובה שיהי' סמוט והי' וישב משה אל די' פיי אחריו שהוכיחם לשוב אל די' והם נתנו כתף סוררת לכלי' שמוע לדבריו אזי הצדיק קובל לפני השי' ואומר למה הרעות לעם הזה כי מוטב שיהיו שונאים בני' למה זה שלחתני לומר להם מוסר ומאז באתי אל פרעה אותיות הערוף עם קשה עירף לדבר בשמד דברים קשים שישבוהו הרע לעם הזה מדמים כנפשם שאני עישה להם רעה. ולזה והצ'יר לא הצלת את עמך מלשון הפרשה פיי לא די שלא פעלתי בהם שיגיעו לבחי' ועשה טוב אלא והצל לא הצלת פיי שלא באו אפילו לידו סוד מרע והי' וידבר אלקים אל משה פרשי' דבר אתו משפט הנער ומעשהו פיי שהקבי'ה מורה דעה להצדיק איך יתנהג עם בני' והי' דבר אתו משפט על שהקשה לדבר שהשי' כי מתרעם על הצדיק שאמר להם דברים קשים וגם מכנה אותם בשם עם קשה עירף אך ולומר לבקש מהמבי'ה דמה הרעות לעם הזה ולומר פיי שיאמר להם בלשון רכה תוכחה בדברים רכים ויסליח טוב עליהם לפני השי' שהקבי'ה יתן להם כל טוב ועיין וכלו לעבוד השי' ולשוב בתשובה שלימה לפני השי' יתי'ש אי' וידבר אלקים אל משה פיי הקבי'ה מדבר להצדיק ידוע תדע מה שישאל הי'ו נתונים בצרות וכדוחקא בתר דוחקא ונכנעים תחת הטביע גי' אלקים ויאמר אליו אני די' פיי שיהי' בחיי'י רחמים באמת כי מזה תצטת הגאולה וישועה הטקוה השי' יעזור לנו שמתוים תתחיל הישועה והגאולה שלימה בבחי' אני די' שהוא בחיי'י רחמים אכיר:

בשלה

יודי בשלה פרעה את העם וגוי זה פעמים רבות אמרנו וידוע מה דאיתא בזה"ק דאית
 יראה ואית יראה פנימית וחיצונית יראה עלאה ויראה תתאה ויראת העונש יש בה
 גיב ב' בחינות יש שירא מלחטוא שרא ומתו בניו ח"ו או שלא ירד מנכסיו וכדומה וכמאמר
 הכתוב והאלקים עשה שיראו מלפניו ויש שכבר נכשל בחטא ועון ובאו עליו יסורים ח"ו
 וזו נקרא יראה רעה רצועה בישא לאלקאה לחייביא רח"ל כידוע מזה"ק זוהרי ויהי לי צער,
 בשלה פרעה מלשון פרעון הם אזה"ע, את העם פ"י כאשר בני ישראל נשלחים ונמסרים
 בנלות תחת אזה"ע וגזורים עליהם גזירות רעות לקפה פרנסתם ומחיתם והן כמה שמקבלים
 איתם לצכא צבא ובזווי בזווי עד כי כשל כח הסבל בעוה"ר, ולא נחם אלקים דרך
 ארץ פלשתים פ"י שגם מדה"ד גיב מסכים לזה שלא יתייסרו עוד. כי קרוב הוא פ"י
 התורה נקרא קרוב כמ"ש כי קרוב אליך הדבר מאד ולכן לא תקום צרה פעמים שלא
 יתרחקו ח"ו מהתורה בסבות היסורין כי אמר אלקים פן ינחם וכו' פ"י ע"י היסורין הקשים
 בנלות המר הזה בדוחקא בתר דוחקא הן בפרנסה הן כגזרות רעות שמתחדשים בכל יום
 תמיד ואין לך יום שאין בו פן ינחם העם ח"ו ושבו מצרימה ויתרחקו מהתורה ח"ו לכן
 יסב אלקים פ"י הש"ת מסבב סבות. דרך המדבר שהוא התוה"ק ע"ד ומדבר מתנה גם
 הצדיק נקרא מדבר הסדבר ומורה לישראל את הדרך ילכו ואת המעשה אשר יעשון. ים
 סוף הוא בח"ו אמונה סופא דכל דרגין וכאשר יהיו להם אמונה בדי ובצדיקים כמ"ש ויאמינו
 בדי ובמשה עבדו או אז יכול לבא לבחי' וחמישים עלו בני ישראל וחמישים הוא שער הנ"ל
 בחי' תשובה עלאה שע"י אמונתם בהצדיק אשר להם יוכל הצדיק להכניסם לשערי תשובה.
 ופרעה הקריב וגוי ויראו מאד ויצעקו בני ישראל אל ה' כי ה' להם אמונה בהקב"ה אבל
 לא במשה וכמ"ש אחריו ויאמרו אל משה המבלי אין קברים במצרים ואתרעמו על משה
 סצר חפרון אמונה במשה. ויאמר משה אל העם התיצבו וגוי ולכן כאשר עשה ה' ביום
 ההוא כהכסתח משה אז באו ע"י הישועה להאמן גם במשה עבדו לכן זכו לומר שירת
 הים אז ישיר משה הש"ת יעזור ויושיע לנו גם ישועה ונאולה שלימה כ"ב וינאלנו גאולת
 עולם ויקוים בנו מקרא שכתוב כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות ונזכה לומר שיר
 חדש על גאולתנו ועל פדות נפשנו ברוך גואל ישראל אמן.

מ"ש בליל ז' דפסח

השין מוגיתיו של אדם כק"ם קשה איד אפשר לומר מלת קשה כלפי שמיא ואם מצד
 המסבל הלא כלל העולם לא נכרא אלא בשביל ישראל כידוע וא"כ למה יהי קשה ק"ם בשבילי
 א"א ישים סוף רומז לבחי' יראה סופא דכל דרגין ואית יראה ואית יראה והעיקר הוא יראה
 עלאה יראת הרוממות וכתוב ופרעה הקריב ופרש"י ו"ל שהקריב את כבש לאביהם שבשמים
 כמ"ש ויראו בני והנה מצרים נוסע אחריהם ויראו מאד והיו אז במדרגה קטנה שיראו
 מפני פרעה וחילו ולזה ה"י קשה לעשות להם הנם של ק"ם אי מפני שלא ה"י להם יראה
 עלאה ב' שגם זאת היראה גרם להם פרעה ולזה ה"י ראוי גם הוא לאיזה גמול לכן ה"י
 קשה לעשות להם הנם של ק"ם ויש להם משה אל תראו כי העים הם אנשים פשוטים
 שלא ה"י להם רק יראה חיצונית ויאמר משה אל תראו יראה כזאת התיצבו מיראה כזאת
 וראו

יראו את ושיעור די בזכות אמנה וכתוב שיהי להם מקורם יהי אמר למשיכה דבר אל בני דומה הם הצדקים שיהם במהרה יראה עלאה ויבטיע פה שילבו ממנהיה למתנה בבחי חשב ויען כי הצדוק מדיש בני תמיד שלא יצא יחד עדין בעבודתי ביום העבר וישאל קשין מונותי של אדם בקים דשכח אמר מימי לא ראיתו אבו בני והם מתפנסים שלא נבער בני אלא ישדעתי את מעשי בני המאמן באמנה שלמה שמונתתי קציהם לי מאשית השנה עד אחרית השנה שללי און להסיף ומנו און לדיע השיי נתן להם לכל בשר יענה נתי ליהם אכלם בעלי ליה ודאי פרנסתי בניקלאך ישדעתי בני וקפחתי יקשים ביום כי הים די נסדת הוי נסד לישאל גביה למצרים כי בעת שנקע ודון לפני ישראל ודור ננאי לפני רשבי ערה און לא די שום מדת גביהה לכן בעת בקיעתם הרבו היום לצד אדם וישאר וישאר משאם בקים הלכו המים ונצפו מתי נה במשחים והמים להם היום מיםים וישמאלים ויבנות למצרים שנכספי בום הוי באמצע ליה הוי קשה הים וים ראוי שדרכה בני עזית לישאל הקרן לשיעה פני מן בומחו הים וישאל אינם ראים הוי לום עברו השיי ביום דהמו ודיע בלבית עמי וישאל וישבו ארוי באמת בתשובה עלאה וכל מים לישאל הים ללוז יש פכתי חכמה בתי מחשבה בליל אן שד פכה הוי שדא בדרגא ואת בני צדיקן לתמן הוי מדות מחשבה טובה דקה מצרפה למעשה דיה עיי ושרי להם מחשבה טובה בתי חכמה צרפה דקה למעשה שיעשי אחיב לתקן הוימ עיד סוף מעשה במחשבה תחלה כתיב ויאמינו בדי ונכנסו במסינ ביום סוף עדי כי באו מים עד נפש לכן האמן להם די ונרע להם את הים והעבירם בתוכו בחרבה שהאמן להם שוראי ותקנו כל הוימ בלוב טוב ימי הספירה

אחרי קדושים

אחרי מית שני בני אהרן הום שדיו צדיקים גדולים אן ברחבתם לפני די קודם העת מפני שהיו סבורים שכבר תקנו הכל מחטא אהרן ויהיו בלע המות לנצח ויהיו בבחי עולה אן ראסת הוי שלא הוי עדין העת ויהיו בנמי התוכי וישאל ל שתיי יון נכספי המדיש במה עיי שאמר מפני אדם רשע הוי שדא הוי עדין נסד דתקין ולא היה עדין בחי עולה לכן אינם שהיו מקרוב עולות כנגד כולם הוי מיש סחמת שלא הוי עדין הזמן ושהיום ואל יבא אהרן בכל עת אל הקודש ובזאת יבא אהרן כפר בן בקר לחטאת הוינו לתקן מקודם פיר בחי דינים ואחיב ואיל לעולה שיכל לבא לבחי עולה דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם קדושים תהיו פרשיו שפרשה זו נאמרה בהקדו מפני שכל נפיו תורה תלוים בה פיו שצריך להקדו כל רמיה אכרים שלו ושסיה גורים למחרם ולקדושם מפני שכל נפיו תורה תלוין בה הוינו שוקדש הגוף ויעשה מניף תורה ועיון ונצל ממחשבות זרות ומטה יכול לקדש ולמטה הגוף עיי וראה יאחבה וזהו דבר אל בני דיבור לי קשה זהו וראה ואמרת הוי אהבה כי אמרה הוי וזו קדושים תהיו לבא לבחי חקי להנצל ממחו אן אם יבא לזה צריך לדעת כי קדוש אני די כל ואמר הוי כחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה פיי שלא יתלה בעצמו אלא בתי חכמה כי הוא הנותן לך כח לעשות חיל השיי ועוזר וישע לי לבא לראת הארצה שיכל יסתר כח החכמות אן ואמר דבר אל כל עדת בני שבואו אל העית וזו ואמרת אליהם כי כאשר יהי להם הדעת ויכל לקבל כי הטרנס התצאים מן הלב נכנסים אל הלב לב בשר אם יסיר לב האמן מעצמו והבן

בהר

בהר סיני פרש"י מע"ש אצל ה"ס. כתיב עקב ענוה וראת ד' א"א שא"א לבא ליראה עלאה כ"א ע"י ענוה שיהי' תמיד לבו נשבר בקרבו אם כי ענוה גדולה מיראה עכ"ז ע"י שיחשוב שפלות עצמו ורוממות הבוכיה יכול לבא ליראה עלאה ובכל המצות צריך להיות לבו נשבר בקרבו מקודם עשיתם ואז יכול לעשותם כתקנם וזהו והי' עקב תשמעון ואיתא בספריק ששמיטה בחי' יראה וזשפרש"י מע"ש אצל הר סיני הוא בחי' ענוה והלא כל המצות נאמרו מסיני שצריך להיות בשברון לב מקודם אלא להקיש כל המצות לשמיטה מה שמיטה בחי' יראה נאמרו כללותי' ודקדוקי' מסיני הוא בחי' ענוה שיהי' לבו נשבר בקרבו כי באם לאו אינה יראה אמיתית אף כל המצות נאמרו כו' פ"י שצריך שיהיה לבו נשבר בקרבו בכל פרטי המצות ואז יוכל לעשות המצוה כתיקונה עם כל הדקדוקים ולא כללית המצוה לבד צריך לב נשבר וענוה ויראה אלא כל פרטותי':

בחמותי

אם בחמותי תלכו ואת מצותי תשמרו א"א שצריך האדם לקיים כל התורה והמצות שבידו לקיים אך באופן ואת מצותי תשמרו פ"י שצריך לשמרם שלא יהי' חי' אחיזה לחצונם וכמה יכול לשמרם לז"א ועשיתם אתם אותיות אמית שיעשה המצות באמת כלי שום פני' ומי' אז אין לסי' שום אחיזה בהמצוה ונתתי נשמיכם היינו הנשמות ד"ס אכילה ושתי' ושניה ושיחת חולין יחשב כתות' אם כי לפי ראות עיני האדם נראה כנשמות עכ"ז יחשב כתות' ומצות ע"ד שיחת חולין של ת"ח צריכין למוד אך ונתנה הארץ יכולה שצריך לעשות מקודם אתערותא דלתתא ואח"כ ועץ השדה יתן פרוי

לחג השבועות

מ"ש בחג השבועות. יש ו"ג מדות שהתורה נדרשת בהן אומר אני ו"ג בני' אח"ד בחג השבועות באו ישראל לאחדות כמ"ש חז"ל ע"ס ויחן שם ישראל ומוכא בפרש"י וכתוב וחמישים עלו בני ישראל מא"מ כי אז לעלמא דיוכלא עלמא דחירות למעלה מן מן המדות עולם התשובה וראו בכל דבר חיות ד' ב"ה ואחדותו כי מכה"כ ולזה אמרו חז"ל במ"ת נדמה להם הקב"ה כדמות זקן שבטלו כל המדות אצל הזקן כמ"כ נדמה להם השי' כ"י אבל בקיים נדמה להם כבחור איש מלחמה אם אני ד' לא שנית עכ"ז לפי שישראל אז היו עדיין במדות ובמדות יש טו"ר וצדיק מט לפני רשע רק אוזה נכור הכובש את יצרו ומתנכר על הרע וטובק בטוב כי יצרו שי' מגבר עליו בכל יום ואלמלא הקב"ה עזרו כו' ע"כ אז נדמה להם כבחור איש מלחמה לאשר עדיין היו אז במדות וצריכים עדיין למלחמה אמנם במעמד הר סיני באו למעלה מן המדות לשער האחדות והבן. א"א על מה שהוסף משה יום אחד מדעתו אף כי זאת הי' וראי מדעת והסכמת השי' עכ"ז י"ל שיוכל להיות שאלמלא לא הוסף משה יום אי' מדעתו והי' נתינת התורה ביום החמישים לא הי' השבירה כי יום החמישים הוא בחי' אחדות אך מחמת שהי' ביום שלאחריו אחר יום החמישים ואז היו ב"ג מדות בחי' ענפים ע"כ שלטה השבירה וע"כ אומר אני שעתה אדם הלומד תורה צריך מקודם לקבל עליו עומ"ש שיהי' עליו מורא שמים ואהבת ד' ואז יכול לדבק בתות' וז"ז חיו נוסף תחת השבירה ואינו באחדות והבן:

נצבים

אתם נצבים היום הוא ר"ה כמ"ש ויהי היום ויבואו בני האלקים כו' ור"ה הוא יום הדין וצריכין ישראל לפי'ם ולרצות ולהפוך מדה"ד למדה"ר לכן צריך כאמ"א מישראל לפשפש במעשיו ולשוב בתשובה שלימה ומי שאינו יכול בעצמו לשוב כראוי יתקשר עם כלליות ישראל ובכללם יש צדיקים ג"כ ו"ש הכי כולכם לפני ד' אלהיכם מחוייבים לפשפש במעשיכם לפני ד' הפוך מדה"ד למדה"ר מאלקים להו"ה ב"ה ואת אשר לא תוכרו לעשות תתקשרו עם ראשיכם שבטיכם כל איש ישראל היונו עם כללות ישראל ועם הצדיקים שהם ראשיכם החשוב חשוב קודם אך לא יסמוך על ההתקשרות בלבד אורם צריך כאמ"א לפשפש במעשיו זהו שאה"כ פן יש בכם שורש פורה ראש ולענה וכ"ו והתברך בלבבו לאמר של"ו יהי לי למען ספוט הרוה שיגן כפרש"י ז"ל הוא הצדיק כי אין צדיק בארץ וכ"ו ויכלול את הצמאה וזונותיו עמהם פ"ו עם הכללות ישראל ע"ז ואמר לא יאבה ד' סלוח לי. הנה כל צרכי ב"ו כ"ד הנמצא בעולם והנולות מהם הוא לנו ולבנינו רק כל פעל ד' למענהו לכבודו כראתיו וצרתיו אף עשיתיו וזהו בהסתר לכן כל דבר ההסתר מטנו הוא לד' אלקינו וכאשר האדם עובד את ד' בכל עניני נשמות ומקיים בכל דרכי דעהו ומעלה את הכל ומבדיל ונותן ההסתר מכל דבר לד' הוא מעורר המדה שישפיע לעולם כ"ש העוה"ז הנולות לנו ולבנינו ע"ע במדה טובה והשפעה לעשות את כ"ד התורה הזאת שיעשו עם רצון הבוכ"ה וב"ש ע"ל כי כל העולם לא נברא אלא לצות לזה באם האדם מקשר א"ע להצדיק האמת שהוא מעלה כל הנסתרות מכל קניני עוה"ז לד' נותן לו השי' כח להשפיע להעולם כל טובו הנולות לנו ולבנינו ע"ע במדה טובה שהשפיע תה"ו לעשות את כל דברי התורה הזאת שישתדל לעשות רצון אבינו שבשמים השי' יעזור שיתמקו כל הדינין מעל כ"ו ויהי רחמים נמורים וכ"ש וישובו בתשובה שלימה אכ"ר:

לראש השנה

לראש השנה מה שאמר בליל ב' דר"ה החכם עיניו כראשו א"א איזה הוא הנקרא חכם מי שיש בו יראת שמים הן יראת ד' היא חכמה ראשית חכמה י"ד וזה"כ החכם עיניו כראשו הוא בריה פ"ו שישוב בראשית השנה ניט ווארטען אויף שפעטר יהיך שיוכלו כ"ו לעשות תשובה באמת ואה"כ ישראל קרושים הם ושבים ומה גם הרהורי תשובה אך יען שבמה"ז הכל מאד בהסתר ולכן קשה לה' לשוב בתשובה השי' יעזור שתגלה ותראה התשובה בפיעל וזהו ויראוך כל המעשים שאסילו בח"י עש"י תניע לבחי' ויראוך שהכל יראו וידעו ואז כ"ו ישובו בת"ש ואה"כ כ"ו בכלל ודאי הם טובים השי' ישפיע להם בכלל ומסילא תניע להפריט ג"כ אך העיקר הוא האמונה כי ישראל מאמינים בני מאמינים בהשי' שימחול להם השי' כל חטאתם ופשעם ועונותם והקב"ה ג"כ מאמין בישראל שוראי יחורו בת"ש ויתקנו מעשיהם ויש חו"ל בא חבקוק והעמידו על אחת וצדיק באמונתו יחי' א"א כי חבקוק בני' נבזר"ה ור"ה נקרא אחת בח"י יראה אומר אני צדיק הוא צדיקו ש"ע באמונתו פ"ו האמונה שמאמין הקב"ה בישראל שישובו ויתקנו מעשיהם יחיה עוד א"א באמונתו י"ל כל איש ישראל שמאמין שהקב"ה ימחול לו יחי' היונו שנכתבים ונחתמים לאלתר לחיים טובים בשנה טובה ומבורכת: מ"ש בשבת שובה פ"ו האוינו שובה ישראל

ישראל עד ד"א המוכיח את ישראל צריך לומר שישובו נאר זי"א זאללען פאלגען האוינו השמים ואדברה א"א השמים זה המכ"ה ואתו תשמע השמים כ"ו המוכיח הצדק אימר האוינו השמים כשיאזין השי"ת תפלת הצדיק על ישראל וישפיע להם כ"ט אז ואדברה איכל לומר להם מוסר ואדברה ל' קשות להוכיחם גם אז כשיהי' להם כל טוב אז ותשמע הארץ פ"ה העם אם כי שמשקעים בארציות עכ"ז יתנו לב וישמעו כי הוא אמרו פי רבות כי לטיבתם אני מוכיחם יערוף כמטר לקחי א"א זהו תפלת הצדיק לפני השי"ת שיקבלו ישראל את דבריו וישבוו וזהו תול כטל אמרתי וכ"ו רק כי שם ד' אקרא פ"ה שאמשיך רחמים על ישראל שם הוי"ה ב"ה אז קען מען זי"א זאנען אין זי"א זאלען פאלגען הכו נודל כ"ו פ"ה שישבו ויעבדו את ד' באמת וכי"ד: מ"ש בשמיני עצרת איתא במדרש אמר המכ"ה לישראל עכבו עלי עוד יום א' קשה עלי פרדתכם ולכאורה יפלא מה יהי' מזה אם יתעכבו עוד יום אחד אך הענין הוא כי סוכות רומז לז' מדות וש"מ"ע נגד יראה ואהבה מתתא לעילא ומעילא לתתא וכשמתקן הוי"ס צריך לזה אהוי"ר ובלא זה לא תקן כלום וישח"כ ביום השמיני עצרת תהי' לכם שע"ז פ"ה אהוי"ר תלכו לתקן הוי"ס והי"ש הקב"ה עכבו עלי עוד יום אחד היינו אהוי"ר ועי"ז קשה עלי פרדתכם פ"ה קשה לפרוש איע מהשי"ת: מ"ש בליל שמחת תורה אחר ההקפות הנה כל ישראל שמחים בתורה"ק התורה תשמח בזה שישראל קיימו המצות ר"ה יו"כ וסיכות וזאת הברכה אשר ברך משה בראשית ברא אלקים והוה הברכה הגדולה ועיקר הברכה שידעו ויאמינו כי בראשית ברא אלקים שהקב"ה בורא ומנהיג העולם וזאת הברכה בראשית ברא (אלקים) עיקר הברכה שידע כא"א שעדיין לא התחיל ולא עשה כלום בעבודתו ער הארט נאך בא דעם אנהוי"ב וזאת הברכה. מרע"ה התחנן לפני השי"ת יהי' שתשרה שכניה במעשה ידיכם והוה וזאת הברכה וז"ת רומז על השכינה בזאת יבא אהרן אל הקידש וזה וזאת הברכה:

בליל שמחת תורה אחר הקפות פתח ואמר סוף מעשה במחשבה תחלה א"א כי ר"ה הוא בתשובה ותפלה ולזה צריך כונה וש"ע וסיכות הוא במעשה ועיקר הכונה של ר"ה הוא ש"ע והוה סוף מעשה במחשבה תחלה פ"ה שהכונה מר"ה הוא ש"ע לכל האותות והמופתים אשר עשה משה היינו קיים ומצינו גם בשאר צדיקים גם כזה אצל רפ"בי רק שזה הי' ליחיד שהי' צדיק אבל כאן לכלל ישראל הי' הגם זה לא הי' רק במרע"ה א"א אשר עשה משה לעיני כל ישראל פ"ה שכל ישראל זכו לנס קיים מעשה המצוה הוא נ"ף והכונה היא הנשמה ומצוה בלא כונה כנוף בלא נשמה ולכא למדרגה זו לעשות הכל בכונה לזה צריך דעת ומחשבות קדושות וטהורות מצות מעשיות א"א להיות בתמידות שיש מצות תלויות בזמן אבל עבודה בתמידות יכולה להיות רק במחשבה ולזה צריך דעת ומשה הי' בחי' דעת וזאת הברכה מל' בריכה שהוא כמו נהר אשר ברך משה פ"ה שהמשיך להם בחי' דעת שיוכלו בני לעבוד במחשבה וזה אשר עשה משה לעיני כל ישראל בראשית ותרגום יונתן בחכמתא בחי' מחשבה היינו שהמשיך הדעת לכל בני יישובלו לעבוד השי"ת במחשבה שהוא חכמה איז וזאת הברכה כי עיד שאחז"ל שוב יום אחד לפני מיתתך וזהו הברכה שכירך משה את בני לפני מותי פ"ה שכא"א ישוב ככל יום יחיש פ"ה הוא יום אחד לפני מותו נמצא כל ימיו בתשובה כמשאחז"ל ושוב היום שמא ימות למחר וכ"ו נמצא כל ימיו בתשובה והוה תוסף רוחם ונוען פ"ה ע"י שיתנו אל לכם שנויען עי"ז יבאו בחייהו ליד תוסף

תוסף רוחם ל" הוספה בהשנה וזהו התנלות אלקית וזהו אשר עשה משה לעיני בני התנלות אלקית ע"י התשובה. ד" מסיני בא זרח משעיר למו זה רבות פעמים אמרתי ב"ה שיש בי מיני עבדות הכוב"ה האי ע"י תות"פ והבי ע"י סמו"ט להסיר הרע מהטוב טכל דברים הפחיתים וזהו שכרכם מא"ה שתהי עבודה לדי ע"י מסיני בא שהוא תו"ת זרח משעיר למו הוא בחי הרע היינו להוציא הטוב מהרע ולהעלותו להכוב"ה וזהו אשר עשה משה לעיני כל פי' להאיר לכל הדרכים לעבוד בהם הכוב"ה וצדיק הזה שעובד את השי' בעבודה הזאת בכחי סמו"ט לברר הטוב מהרע אזי ישראל ל"י רא"ש פי' אומר הקב"ה ל"י רא"ש והכן אשר עשה משה לעיני כל האומות. ישראל בראשית פי' שעשעם ישראל (ער האט זי"א נעמאכט פאר יודען) ואז ראו כולם בראשית ב"א את השמים ואת הארץ שהוא היוצר הוא הבורא ומנהיג ומשגיח על כולם ויתקים וישמעו רחוקים ויבואו ויתנו לך כתר מלוכה אחיז פתח ואמר היום הוא שמחת תורה ותור"ה ג"י תרי"א ועם אהו"ר ג"י תרי"ג וזהו את אשר עשה משה לעיני בני הוא בחי תפארת ישראל שהוא אהבה בראשית הוא יראה כמ"ש ראשית חכמה יראת ד' היינו שיקיימו התורה בדו"ר ואז נוכל להיות בשמחה שלימה אכ"ר:

ליהו"י מאמרים הדושים

שעוד לא באו לאור הדפוס עד עתה, מאת כ"ק הצדיק הקדוש צבי תפארתנו נר ראשנו אדמו"ר האר"י הקדוש מסאדיגערא זי"ע

בראשית

בראשית ברא אלקים. מרשי אר"י לא היו צריך להתחיל את התורה אלא מהחודש הזה לכם כ"ו משום כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת ניוס אי"א כתיב בראשית ברא כ"ו וכתיב ראשית חכמה יראת ד' ואיתא בתחלה עלה במחשבה לברוא במדה"ד ראה שאין העולם מתקיים הקדים מדה"ר ושתפה למדה"ד והיינו דכתיב ביום עשות ד' אלקים ונ"י ברשי' מלשון המדרש הענין כי יש אור וישר ואור חוזר אור וישר הוא חיות השי' המח"י כל העולמות בכחי ואתה מח"י את כולם ואור חוזר הוא שאדם צריך לראות שבכל דבר שבעולם יש בו חיות השי' המקימו ולהאמין כי מלכותו בכל משלה וכל פעל ד' למענהו ולעבוד את השי' בכל הדברים וזה כונת רשי' לא היו צריך כ"ו אלא מהחודש הזה מצוה ראשונה כי באמת האבות עובדים להשיות גם קודם מ"ת בכל דברי העוה"ז בכחי בכך דרכך דעהו היינו שהיו מקושרים בכל מדותיהם להשי' כי יש ז' מדות כמ"ש לך ד' הגדולה והנכורה וכו' והם עבדו את השי' בכל המדות ובמ"ת כתיב כה תאמר לבית יעקב אמירה רכה לנשים היינו כי יש אדם שעובד השי' בתו"ת ומעשי' ואחי"כ הוא אוכל כבהמה ועושה עוד דברים כבהמה ועי"ז נופל ממנו החיות וכשעוסק אחי"כ בתו"ת אי"א לו להתמשר ולדבק א"ע בהקב"ה וז"כ רשי' לא היו צריך כ"ו כח מעשיו כ"ו לתת להם נחלת ניוס כי האדם צריך לראות בכל הדברים גשמיים ג"כ חיות השי' ולראות בכל הארציות חיות בוית"ש המוסתר בו כמשי"כ החכם עיניו בראשו היינו שרואה ומסתכל בכל דבר מאין נצמח

נצטח שורשו מלמעלה וזהו כח מעשיו הגיד לעמו כי זה העיקר להסתכל בכ"ד חיות הש"י שיש בו ולעבוד גם בכל דברי העוה"ז להש"י וזהו שמרש"י שלא יאמרו למסים אתם כי כשה"י שבירת הכלים לקחו מזה אוה"ע אהבה זרה ויראה זרה ושאר מדות טובים שאין שייכות לישראל בדברי עוה"ז כלל ולא שייך לישראל כלל אהבה ויראה ע"כ פתח בכראשית וגו' משום כח מעשיו כ"ו וחיות גוים כי צריך כל אחד מישראל לעבוד את הש"י בכל עניני עוה"ז באהבה ויראה ושאר מדות וזה שפרש"י מ"ט פתח בכראשית כי איתא בתיקונים בראשית ברא אלקים תשרי אותותיו תשרק היינו אור חוזר כי העיקר לעבוד את הש"י בכח"י אור חוזר היינו בכל דברי העוה"ז כי כל האתערותא דלתתא שה"י בעת בריאת עולם לישראל יעבדו להש"י באור חוזר ועוד יש לפרש מה טעם פתח בכראשית היינו באי תשרי לא ה"י צריך להתחיל אלא מהחודש הזה לכם היינו מפני מה מתחילין התורה סתשרי ולא מניסן

נ ח

שבת נח שחל בשבת ר"ח אמר אני אמר הקב"ה נתן לישראל את השבת וישראל מקדשים ר"ח לפני הקב"ה וכשחל ר"ח בשי"א אוי ב"י המה שוים להקב"ה ואז ד' אחד. ושמו אחד

לך לך

ו' אמר ד' אל אברהם כ"ו ופרש"י ואעשך לגוי גדול זה כ"ו יכול יהיו חותמין בכולם ת"ל וכו' א"א כי יש קוין שלשה ימין ושמאל ואמצע. חסד דין רחמים ונקראו ג' אבות אברהם יצחק ויעקב וכל התנהגות העולם ע"י ג' קוין גם באדם יש אלו הג' מדות חד"ר והאדם צריך להיות סמו"ט היינו שישליך הרע בסכל הדברים ואז יוכל להיות עשה טוב לעבוד את ד' בכל המדות והעיקר הם הג' מדות ממדות חסד נמשך אהבה וצריך להשליך כל אהבת העוה"ז לא זו מה שנאמר בפירושו אלא אף במה שמותר צריך לקיים קדש עצמן במותר לך לדבק בהש"י לירע שמכ"כ ואז יוכל לעבוד את הש"י במדת אהבה וכן במדת יראה צריך שלא יהי' אכזר ח"ו ולא יהי' כעסן וצריך לקיים אויזה גבור הכובש את יצרו שיוגבור על הרע וירא מהש"י וכן במדת ת"ת יהי' תמיד שפל בעיני עצמו וישגיח בנדלות הבו"ת ותפארתו כמ"ש לך ד' הגדולה והגבורה והת"ת ובאלו הג' מדות נכללים כל שאר המדות וכשיהי' סור מרע ויראה בכ"ד רק חיות הש"י אשר בו כמשי"כ ואתה מחי' את כולם וכת"ב החכם עיניו בראשו היינו החכם מסתכל בכל דברי עוה"ז שהכל מהש"י ועובדו בכל הדברים אבל הכסיל בחושך הולך וזהו לך מ' ארצך הוא מדת תפארת שיהי' תמיד שפל בחי' ארץ נמשי' כעפר לכל תהי' ומסולדתך ומבית אביך הם מדת חו"ג כשאחז"ל האב מזרוע הלבן והאם האורם וזהו מארצך ומסולדתך ומבית אביך שיעבוד הש"י בני מדות חד"ר חני' אל הארץ אשר ארץ שע"י בא לעונה עקב עונה יראת ד' ויבא לבחי' קבלת עומ"ש כי א"א לעבוד את הש"י רק כשיוקבל עריו עומ"ש בתחלה וירא מהש"י העובד אותו בכל המדות אז בא אל הארץ אשר ארץ היינו ארץ עליונה יראה עלאה וזה שפרש"י ואעשה אותך וגו' אלקי אברהם כי כשממאס כל תאות עוה"ז ומדבק א"ע באהבת הש"י ממשיך עליו בחי' חסד לאברהם ואברכך ו"ש אלקי יצחק כשמשליך הוראות רעות וירא רק מהש"י ממשיך ע"ע אלקי יצחק וכן ואגדלה שמך ממשיך ע"ע בחי' אלקית ממדת הת"ת ע"י שהוא שפל אצל עצמו ומסתכל רק תפארת ונדלות הש"י יכול יהיו חותמין בכולם ת"ת והי' ברכה כך חותמין כי העיקר הוא מדת אהבה שיאהב תמיד להש"י ולעבודתו ומאס כל

כל תאות עוהו אך טרם בואו לאהבה צריך ליראה מהשוי ויזכור שמכתיב ולית אתר מנוי מניה ומהוראה יבא לירי אהבה. כתיב שמש ומנן די אלקים פי כמו שאיז להסתכל בשמש רק דרך מנן כן איז לקבל חסדי הש״ת רק ע״י שם אלקים בחי צמצום ואיז ע״ה אחר שעבד את הש״י בכל המדות והי לו השנות גדולות אעפ״כ הי מאמין בדי שהכל היא מאתו ית״ש בחי הוי בחי רחמים למעלה מהשנה ויחשבה לו צדקה מה שהי קודם בחי מקבל נעשה אח״כ בחי משפיע בחי הוי בחי רחמים וזהו יכול יהיו חותמין בכולן ת״ל והי ברכה כך חותמין להיותו בחי משפיע כי להיות משפיע העיקר הוא אמונה שהש״י מכהיב ושלש בעליונים ובתחתונים ועתיד ליתן דין וחשבון ובלא זה איז כלל לעבוד את הש״י וכן להעשות בחי משפיע מוכרח לאמונה כי משפיע היא חסד בחי מים וטבע המים לירד למקום נמוך ויכול לירד חיו למקומות השפלים מאד ע״כ צריך לזה מדת אמונה ועיז שמאמין שהכל נמשך מלמעלה עיז מקשר הכל למעלה ויכול להיות בחי משפיע צדקה צדיק הי והבן:

וַיֹּאמֶר ד׳ אל אברהם וגו׳ עד אשר אראד כתוב והאמין בהי וגו׳ אני אומר כי האמונה הוא למעלה מן השנה כי מה שהאדם משיג בשכלו הוא כמו שרואה בעיניו ואמונה היא דבר שאי אפשר להשיג משכלו ויכול לרבק את עצמו בהדבר ע״י אמונה שלימה וזהו והאמין בדי ויחשבה לו צדקה כשחז״ל אעפ״י שיש להם לצדיקים לתלות במעשיהם הטובים אינם מבקשים מאת הממום אלא מתנת חנם. וזהו ויחשבה לו צדקה פי הקב״ה חשבה לו צדקה מחמת שהי מאמין שלא התחיל עדיין לעבוד את ד׳ ע״כ השפיע לו הש״י נ״כ מלמעלה ממקום מתנת חנם גם יש לפרש שאברהם חשבה לו להקב״ה לצדקה כי כל מה שהי מקבל מהש״י נחשב בעיניו מ״ח (וזהו ויחשבה לו צדקה) כי אין מניע לו כלל מאת הש״י כי לא התחיל עדיין לעבוד את הש״י וזהו אתה לך לפני ד׳ בארצות החיים וכתוב השמים שמים להי והארץ נתן לבניא כי ארץ נקרא אמונה כמשיב והארץ לעולם עומדת ואיזא בא חכוק והעמידן על אחת וצדיק באמונתו יחי ואמונה היא השער זה השער לדי וגו׳ כי האדם צריך להאמין שלא התחיל עדיין לעבוד את הש״י כי כשאדם עוסק בת״ת ובא חיו לאיזה גאות זהו נקרא נפילה חיו אבל כשרואה אדם עם כל עבודתו להש״ת גדל שפלותו ושעדיין לא עשה כלום ומתחיל בכל פעם לעבוד את הש״ת מחדש זה נקרא הולך וזה ויאמר ד׳ אל אברהם כי אברהם הי ראש המאמינים וכשבא להשנה א״ל הקב״ה לך לך מארצך כ״י היינו שיאמין שעדיין לא עשה כלום כי האבות נקראים מנחין כמשיב את אברהם את יצחק ואת יעקב אל הארץ אשר אראד היינו לאמונה שיאמין שעדיין לא עשה כלל וזהו לצדיקים אבל לאנשים פשיטים אני אומר לך מארצך כפרשי להנאתך ולטיבתך היינו שצריך להשליך כל הטובות והנאות עוהו כי שלשה שותפין יש באדם חלק הקב״ה וחלק אב ואם ואצל הקב״ה כתיב לא ינורך רע אך בחלק אב ואם יש תערובות מטייר גם יש לו בחירה גם יש לו חומר ולזה לך לך וגו׳ להשליך החומריות אל הארץ וגו׳ היינו ועיז ויכל לבא להארץ לבחי יראה בחי אמונה

וירא

מ״ש למי וירא שנת תרכ״ד

וירא אליו ד׳ כאלוני ממרא כתוב שויתי ד׳ לנגדי תמיד אומר אני שאפילו חיו באים על האדם

האדם עונשים ויסורים צריך לחפש שם רחמים ולהאמין שהכל הוא לטובתו כמ"ש נחום איש גם זו לטובה כי עיי היסורים לבו של אדם נשבר ובא עיי לתשובה וכדרך שאדם מתנהג כן השיי מתנהג עמו ועיי ממשיך האדם על עצמו רחמים משם הויה כ"ה שם הרחמים וזהו שויתי די לנגדי תמיד אפילו להתננרות בחי דין בא לדי שם הרחמים וזהו אעשה לו עזר כנגדו שאפילו בתוך התנגדות שלו נכמש לו עזר שצריך לעבוד את השיי אפילו בכחי התנגדות בחי שהוא היצירה ולהסתכל בכ"ד תאור בפנימית המחי אותו ולהשליך ממנו החיצונית כי כל דבר אך מהדרושה המחי אותו כמשיכ ואתה מחי את כולם וזהו צדיקי ילכו במ שהצדיקים עובדים להשיית בכל האופנים אפילו בכחי התנגדות וזהו וירא אליו די באלני ממריא מלשון ממריים ריל אפילו בדברים הנוטים לענין רע גם בזה הסתכל איא עיה בכחי הווי המחי אותו דבר ונתרבה לנסודה הפנימית שכתובה והשליך כל החיצונית וזהו סוד מרע ועשה טוב. סליק. צ ח ו ק עשה לי אלקים מיראה עלאה נמשך שמחה ומיראת העונש נופל למרה שחורה חיו והנה ישו ספירות נמשכות מוי הויות וכל הווי די אותיות הרי כ"ה אותיות וכנגדם כ"ה עיתים ייד עתים לטובה נמשכים מוים הקדושים וזלעזי בס"א ייד להיפוך חיו לכן כל ימיו של יצחק היו בטובה כי יצחק היו למעלה מהמדות כי יצחק בני חיות הויות ורוב ימיו של יעקב היו בצער הוא היו בתוך המדות כי יעקב בני זי הויות רק בעת שהי בשמחה כתיב באוה"ח הקדוש שאז היו שמו ישראל לי ראש להורות. שהוא למעלה מהמדות והוא ני ראשונות

חי

ותמת שרה בקרית ארבע הוא חברון האדם נכרא מדי יסודות שכל יסוד בפיע הוא רע מאש כעם. מרוח נובה רוח. ממים תאות, ומעפר עצבות וכולם רע לאדם המה וכל מדה הפכיות לחברתה לכן הרשעים בחייהן מרוים ממים כי אין שלוי בין היסודות אבל אם האדם מדבק עצמו להשיי אשר בו נאמר הטשל ופחד עמו עושה שלוי במרומוי וזה התחברות אמתי בין הדי יסודות ובוה נכנעים אצל האדם השלם כנגד רוח הוא רוח נטובה כנגד איש ומים ונילו ברעדה ולזה צדיקים במיתתן שמטיתים כח הרע שבדי יסודות קרויון חיים וזהו ותמת שרה בקרית ארבע שהמיתה די יסודות הוא חברון עיי שנתחברה להשיי ולבא לזה העיקר היא יראה וקבלת עומ"ש והיראה נקרא שער זה השער לדי צדיקים יבואו בו ומלכותו בכל משלה וזהו ואברהם זקן בא בימים וימין עלאין עיי מה ודי ברך את אברהם בכל בת היתה לאברהם היא היראה שנקראת בת ופרשיי בכל בניו בן והוא השם המקנן בעשיי בזה העולם ומלכותו בכל משלה מכהיכ ודי למבין:

תולדות

אלה תולדות יצחק בן אברהם פרשיי יעקב ועשו האמורים כפרשה איא האדם צריך לעבוד את הבוכיה בשני בחי אהבה ויראה כשבא לאהבה צריך לבקש אחר היראה וכן בבואו ליראה יבקש אחר אהבה ניכ זהו שאה"כ אלה תולדות יצחק שהוא מדת יראה לחוד עייכ יראה לעבוד הבוכיה בכחי חסד בחי אהבה ניכ זהו בן אברהם שהוא בחי אהבה וחסד לאברהם ואברהם בכחי אהבה וחסד (אברהם) לחוד התאמץ

התאמין לעבוד הבוכיה גם בכח"י יראה וזהו אברהם הוליד את יצחק מרת יראה ופחד יצחק וזהו שפרש"י ז"ל יעקב ועשו האמורים בפרשה כי מי שעובד את השי"י בשני בחי' הלית יכול להפריש בחי' הרע מהטוב שיהי' כולו טוב והרע כולו רע כעשו שהי' כולו רע ויעקב נשאר כולו טוב באמת שלא יהי' מעורב טויר ומלת בפרשה הוא לשון הפרשה והבדלה או יאמר כשיש לאדם מרת אהבה צריך לצמצם מרתו כדי שיוכל לעבוד הבוכיה בכח"י יראה וכן להיפך וזהו כונת הכתוב להודיעני שכל אחד מהם צמצם בחינתו כדי לעבוד גם בכח"י השנית וכונתם לעבוד את השי"י בשני הבחי' יראה ואהבה:

אלה תולדות יצחק בן אברהם אברהם הוליד את יצחק ופרש"י יעקב ועשו האמורים בפרשה הנה בכל דבריו עוה"ז מעורב טויר וצריך האדם להיות סו"מ היינו להסיר הרע מהטוב בכל דבר כי אפילו בתו"ת מעורב טויר ע"י מ"ז ופניות שיש לו ומכשי"ב באכילה ושת"י ומי"ס ודאי יש תערובות טויר וצריך להפריש הרע מהטוב ויש ז' ספי' חגית נהי"ס וזלע"ז עשה אלקים בסי'א כידוע ואדם שהוא במדת החסד לא יכול להתקיים במדה זו וזלת שיש לו אחיזה גם במדת הנכורה ומי שהוא במדת הנכורה איא להתקיים במדה זו בלתי אם יש לו גם במדת החסד וההולדה מן שניהם היא מרת תפארת כידוע וזהו ואלה תולדות יצחק היינו ההולדה מיצחק הוא בן אברהם שדבק א"ע במדת החסד אברהם הוליד את יצחק ההולדה מאברהם הי' את יצחק שנתדבק במדת הנכורה וזהו שפרש"י יעקב ועשו האמורים בפרשה לשון הפרשה והבדלה שיעקב הי' כילו טוב ועשו הי' כילו רע (תשלום המאמר נשלם ממאמר השני) ויעקב כילו טוב: אלה תולדות יב"א. וכתיב המשל ופחד עמו עושה שלום בטרומיו המשל נקי חסד ופחד נמי נכורה ועי"ז עושה שלום בטרומיו היינו ההולדה מהם רחמים בעולם הזה וכן כל הולדה היא מאש ומים כי בלא נשם לא יגדל בשום אופן וכלא שמש גי"ב וזהו ואלה תולדות יצחק אש ואי"ב איך הוליד ומפרש בן אברהם על שנתכלל במדת אברהם בחי' מים ואחי"ב אמר שוב ואברהם איך הוליד לז"א את יצחק שנתכלל במדת יצחק הי"ל מזה שצריך אדם לכלול תמיד יראה באהבה ואהבה ביראה והי' מזה הולדה לכן כשנתבשר אברהם בבשרות יצחק כתוב ויפיל אברהם על פניו ויצחק כי ידע שזה אי"א בשים פנים רק בהתכלל במדת נכורה פחד יצחק אבל על שרה אמנו ע"ה הקפיד ר"י ואמר למה זה צחקה שרה כי אינה צריכה לזה היא עצמו ניק' בחי' דין גם הנגהות צריך להיות בן כשהשי"י מנהיג העולם במדה"ז וחסדים כתיב אשרי אדם מפחד תמיד וכשמנהיג העולם בדינים הינו צריך להאמין שגם זו לטיבה כי טובה גנוז בגוה וכן היא המדה הנכורות יוצאים מחסדים ומחסדים מנכורות וכעת וראי השי"י מנהיג העולם בדינים צריכין אני להאמין שוראי יצמיח מזה כל טוב והולדה רחמים נמורים בבי"א ורפח"ה ושי"י

ויצא

ויצא יעקב מכאר שבע וילך הרנה אני אומר כשנשמת צדיק יורדת מעולם העליון עולם החבור עולם היחוד לעוה"ז עולם הפרוד בחי' הרון אף ויפגע בממוס פ"י כי חכם פוגע בהשי"י בכ"ד ובכ"ט וזהו השמים שמים לדי' הוא עולם היחוד והארץ הוא עולם הפרוד נתן לבניא לחכום וזהו כל פעל די' למענהו למען די' לחבר את האוהל להיות אחד, ויחלום והנה שלם מיצב ארצה שממיום הארצות ומסתכל רק על הרוחניות ופנימיות כל דבר וזהו וראשו

וראשו מניע השמימה וכתוב ועמד כולם צדיקים לעולם ירשו ארץ ואיתא בזה"ק דהריא ארץ בין צדיקים יתבא כי יש צדיק עליון בחי' מיד ויש צדיק תחתון בחי' מי' וכשטסתכל בעוה"ז רק על הפנומיות נעשה סולם מוצב ארצה וראשו מניע השמימה ואתם הרבקים בד"א ואיך וכל להתדבק באמת כדי היונו כשיסתכל בכ"ד רק על החיות המח' את הדבר והו דבקות אמתי זהו ואתם הרבקים בד"א חיים כולכם היום. סליק

וישלה

וישלה יעקב מלאכים לפניו כו' כתוב שויתי די' לנגדי תמיד כי האדם צריך להכניס תמיד שם הרחמים בהנגד ויקבל את היסורים באהבה וכשאדם עומד במדה"ח צריך לכוללו במדה"ד ויקיים אשרי אדם מפחד תמיד וזהו די' לנגדי די' מדה"ד נכלל בהנגד וכשעומד במדה"ד צריך לכללו במדה"ד והו שויתי די' לנגדי תמיד כי הקדושה הוא בהתכללות כמ"ש המשל ופחד עמו עושה שלו' במרומיו כי מיכאל הוא בחי' מים וגבריאל בחי' אש והמכ"ה עושה שלו' ביניהם מגדל פחד די' ומהדר גאונו ומרוב תשוקתם אליו ית' מתבטלים ממציות ממש ובאים למדת שלום וא"א להם להיות אחד מנגד לחבירו וזהו וישלה יעקב מלאכים לפניו שכלל שני המלאכים במדותיהם כניל לעשות שלום וזהו ויבא יעקב שלום. אל עשו ונו' שרה אדום ונו' עם לבן נרתי כי הכל בחי' לוכן העליון וזהו לפניו כי צריך אדם לעבוד את השי' בכל המדות ואם האדם אינו כראוי אזי הוא בחי' נרנן מפריד אלוף ומוכרח ח"ו להביא עליו יסורים להזכירו בהקב"ה ויעאע"ה עבד את השי' בכל המדות כניל ע"כ ושכתי בשלום בלא יסורים כי כשעמד במדת הטוב הי' מפחד תמיד וזהו אל בית אבי פחד יצחק וכשעמד במדה"ד כללו במדת שלום וזהו ושכתי בשלו' אל בית אבי כי הוא הברית התיכון המברית מן הקצה אל הקצה וזהו או יחזק במעוזי שלום יעשה לי

וישב

וישב יעקב כי אלה תולדות יעקב יוסף, דהאדם צריך להיות סו"מ בתחלה היונו להכניע כל המדות רעות והתאות ואח"כ יוכל להיות ועשה טוב, ואם אינו סר מרע א"א להיות עשה טוב, וכצדיק כתיב בקש שלום ורדפהו היונו שיעשה שלום שהרע יסכים עם הטוב, ויש שהרע בע"כ יענה אמן אכן יש בחי' גדולה מזו שמהפך הרע עצמו לטוב, והרע מסייעו לעבודת הבוית' וזהו וישב יעקב בארץ מגורי אביו לי' ויגר מאב מגורי אביו בחי' פחד יצחק וז"ש ושכתי בשלום בחי' שלום וזשפרש"י בקש יעקב לישב בשלוח קסין עליו רוגזו ש"י, כי יע"א ע"ה הכניע כל המדות והי' למעלה מכל המדות, לכן בקש לישב בשלוח בחי' שלום, שנתדבק ביראה עלאה למעלה מהמדות קסין עליו רוגזו ש"י שהצטרך להיות בחי' משפיע צדיק יס"ע כמ"ש ויוסף הוא השליש הוא המשכיר, מחמת זה הוכרח להיות בתוך המדות כי עיקר תולדותיהם של צדיקים מע"ט היונו להשפיע לעולם ובתוך המדות הוא כשזה קם זה נופל וזהו כי שביע יפיל צדיק וקם וזהו קסין עליו רוגזו של יוסף אלה תולדות יעקב יוסף, כי ביא לפי בחינתו צריך להיות תולדותיו בחי' יוסף כי אדם הפשוט צריך לרוע שעדיין לא התחיל לעבוד השי' ולהשתדל להוסיף בעבודת השי' והצדיק צריך (להיות) בכל מה שעומה לילך מדרגא לדרגא להוסיף בכל פעם בעבודה להשי' והו

מקן

ויהי מקן שנתים ימים ותרגומו והוה מסוף. הנה יש קן הימים. וקן הימין ואות יראה
 ואות יראה היינו יראה עלאה ויראה תתאה הוא יראת העונש כי בן חכם אשר
 עינו שכל לו וידע ומכיר את אביו שבשמים ממילא מתפחד ומתירא מהשיי בנין דאיהו רב
 ושליש ולית אתר פניו מיניה אבל מי שהוא נכער מדעת את אביו אזי מוכרח אביו להראתו
 שבש מסור אמנם יראת העונש הוא הישער לכנס דרך שם יראה עלאה אבל שם עריון הרע
 ניכר בתוקף כמיש לפתח חטאת רובין ובגלות לא נתגלה קן הימין זולת קן הימים עיב כתיב
 מקן שנתים ימים ויהו לשין צער כי לא נתגלה כיא קן הימים ותרגומו מסוף סופא
 דכל דרגין ופרעה חולם הבחין עורף עריון שם בתוקפו חולים הוא ותחלמני
 ותחייני ועיב או בגלות ראה פרעה שהשכלים הטובות נבלעו בשכלים הרעות
 הנה יש כיה עתים ויש זי טרות שכעה ושבעה מוצמות וולעיו עשה אלקים הרי כיה
 ובגלות המדות טובות נבלעות ברעות והנה יש איסור ומותר וקודש האיסור רובו רע
 ומעיטו טיב ועיב מיעט טוב יש בו כמיש ואתה מחי את כולם וכדבר האסור אסור
 לרדת שמה לעשות הבירור פן חיו יפול הניפל ולא יוסף קום וכבר הסותר רובו טוב
 ומעיטו רע וצריך בירור והוה קדש עצמד כמותר לך וקודיש כולו טוב ובגלות נבלעו המדות
 טובות ברעות והוה לא נודע כי באי אל קרבנה כי פרעה לא ידע אשר בתוכם אכן יש די
 באמת גם שם כי ואתה מחי את כולם וכשכא יוסף הצדיק אמר על זי פרות הטובות חלום
 אחד הוא כי עשה שם יחוד כתוך המדות אבל אצל השכלים הרעות ופרות הרעות לא
 אמר חלום אחד היא כי המה מעלמא דפרודא ואין שם יחוד כלל השיי יטע בלבנו אהבתו
 ויראתו ויגלה לנו קן הימין שנוכה לעבדו שכס אחד אכיר

ויחי

לפי ויחי, הקבצו ושמעו אל ישראל אביכם פרשיי זיל שבקש לגלות את הקין ונסתם
 ממנו והקשה באמת למה נסתם ממנו אך האמת הוא כמיש חזיל זכו אחישנה לא
 זכו בעתה ונחיו אכן איזה סין רצה לגלות להם אם על אחישנה איך שייך לגלות היא כל
 יומא ומניה כמיש היום אם בקילו תשמעו אלא ודאי זמנו של בעתה והיינו אם לא זכו והו
 הרפתם של ישראל והקבצו מקסיד בכבודן של ישראל ולזה נסתם ממנו ואמר המעתיק
 שמעתי מפי חסידים אמתים שאמר הרב המדויש זצ"ל זה המאמר מפיו הקדוש לאזני
 הרב הגדול ר' זלמן שפיצור ז"ל אכיד בוויין הבירה על השיבו לו דברי חטא באנשי און
 דילכני קדימה של העיר וזין על שאלת קדשו איך ותנהגו בדת ודין תורתנינו ואז פתח הרב
 הקדוש אל יתלונן על בני ישראל ולא יטיל עליהם דופי כי אסור עפוי התורה והראוי
 מיעקב אבינו עיה כניל

שמות

לפי שמות וימת מלך מצרים בני פרשיי שנצטרע ויש הפרש וימת כפשוטו לשין מיתה מלך
 מצרים הוא שר של מצרים היינו שהשפילו הקבצו מן הקדושה והו מיתה שלו והנה
 כהשקביה מעלה לפעמי שר משיי ואימות יש בזה מעלה וחסרון המעלה כי חמת שנתקרב
 אל

אל הקרושה אין לו עוות כ"כ להצר לוישראל מחמת ישרואה חשיכותם אבל מחמת שקרוב אל הקרושה ונבזה מאד יש לו כח לעכב תפלת ישראל ח"ו וכן כשקביה משפיל לפעמים איזה שר יש ג"כ מערה והסרון המעלה שאינו יכול לעכב תפלת ישראל והחסרון לפי שנתרחק מהקרושה יש לו עוות להצר לוישראל ח"ו והו' פ"י הפסיק וימת מלך מצרים היינו שנשפל ונתרחק השר של מצרים מהקרושה והו' מיתתו יעניז ח"ו לו עוות להצר לוישראל מאד ולזה ויאנחו כ"י מן העבודה רק מעלה היתה שלא היו יכול לעכב תפלת ישראל ולזה נזעקו ותעל שועתם אל האלקים בלו שום עיכוב כלל.

בא

לפ' בא ויאמר ד' אל משה בא אל פרעה ונ"ו כתיב שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה ב"ו ראשית הכל צריך איש ישראל להאמין באמונה שלימה שהכל בהשגחה פרטית ט"ו הכל הוא מראשית המחשבה הנמצא מ"ו וזהו החילוק בין צדיק לרשע שהרשע אינו מאמין כלל בהשגחה פרטית רק תולה הכל במקרה וסכה ובטבע כשהקביה משפיע להם טובה המה יותר מתנאים ויותר מתרחקים מהקביה כאמרו בחי ועיצם ידי עשה לי את החיל הזה ולא ד' פעל כל זאת כש"כ כי נ"ו איבד עצות המה ואין בהם תכינה אבל לא כאלה חלק יעקב איש ישראל כשהקביה מטיב עמו ומשפיע לו טיבה צדיק לשכר לבנו כמשי"נ ביעקב אע"ה קטנתי מכל החסדים פ"י ע"י החסדים נעשה קטן ושפל בעיני ונשבר לבו בקרבו ואם ח"ו איזה רע ננעה בו כל יתלה במקרה וסכה וטבע רק רע שהכל היא מאת השו"ת המנהג עולמו בחסד כי רטבע בני אלקים והו' מי ברא אלה והו' סוף מעשה כמחשבה תחלה וכשמאמין כ"ו באמת שהכל הוא מאת הקביה כל הפרטים מטיב ועד רע ח"ו ואין אדם נוגע במה שמוכן להכירו בזה מפרויד הטוב מהרע ישכל נשם וטבע זה עת אשר ישלוש האדם באדם לרע לו היינו אחר הבידור והרשע הוא להיפך כיון שתולה הכל במהרה וטבע בזה מברר הרע מטיב ולוקח לעצמו כל הרע, כאן שתק מעט ואמר, ואתה מחי את כולם ואמר אני שזהו כחי נבגן מפרויד אלקי שהפרויד מי מאלה ואמר מי ד' אשר אשמע בקולו וישיח"כ ויאמר ד' אל משה בא אל פרעה ופרש"י והתרה בו כי אני הכבדתי וכ"י למען שיתי אותי אלה בקרבו היינו איתיות אלה עם מ"י כמשי"ב מבטן מי וכ"י היינו שידע שטבע הוא אלקים והכל בהשגחה פרטית וע"י אמונה זו נעשה הבידור הנמור הטוב מהרע ונעשה הכל טיב, ואח"ז אמר בפ"ו זו מדבר בפסח ופ"י בשלח מדבר משכיעו של פסח, ופ"י יתרו והסתין מעט ואמר פ"י בא בשלח ויתרו הם פסח וזו שם פסח ושבעות, סליק.

יתרו

לפ' יתרו וישמע יתרו כהן מדין איז שהו' קשה ליתרו למה עשה אלקים למשה ולוישראל עמו יסורים ותר מכל שאר אומה ולשון ומפרש כי ראה היו לטובתם כדי שיביאו אח"כ לרחמים נמורים והו' כי הציא ד' את ישראל ממצרים כתיב כי שמש ונגן ד' אלקים פ"י כמו שא"א להסתכל בשמש בלתי מן היינו כל"ו כן איז לבא דבתר ד' האל רחמים נמורים כ"א ע"י כחי" אלקים מדהוד ויסורים והו' שאמר יתרו אח"כ עתה ידעתי כי גדיל ד' מכל אלקים היינו שהשיג בו כל הוסורים שהיה להם כחי" אלקים רב"ה ד"ו

כדו שיכואי מזה לירי גדול די החמים גמורים: וירא העם ויגעו וכו' ומשה נניש אל הערפל אשר ישם האלקים איא כי באמת צריך האדם להאמין ולהכיר חסדי הכוונות גם בדרך הטבע שהוא משניה ולירא מפניו תמיד אך ההטק אינם מתפעלים עד שרואים ניסים ונפלאות היוצאים ממדר הטבע או חיל ורעה נפל עליהם והו' וירא העם ויגעו כשראו חוץ למב: ואו ויניעו ויעמדו מרחוק שנקראים אך עומדים מרחוק אבל מישרעה היונו הצדיק נניש אל הערפל גם בדרך נסתר והטבע אשר ישם האלקים נניש איע אל אלקים ולכן נקרא נניש ואח"כ אמר כתיב האלקים עשה את האדם ישר והמה בקישו חשבונות רבים כי הקב"ה ברא ארבע עולמות אביע והעולם עשוי הוא נמוך מכל העולמות וזה נתלבש בגשמיות ודרך הטבע וכיו עשה אחר פנים אדחיר וכן אחר שחטא ישראל במדבר אבל בכרואת העולם היו העולם עשוי שיה בקרושה עם שאר העולמות ברוחניות והו' והאלקים עשה את האדם דעשוי ישר שיה עם כל העולמות והמה בקישו חשבונות רבים שנפרד משאר העולמות וכנס בגשמיות וטבעיות אכן כביאת המשיח כביא צדיקים וחזרו הרבה להדמותו שיהיו שווים כל העולמות והו' שאני מבקשים מקומו מעפר דל מאשפות ירום אביון זהו עולם העשוי להישיבו עם נדיבים נדיבו עמי שיתקן עולם העשוי ויהי שיה ברוחניות עם שאר העולמות והו' שאמר איא וללחה על סאמר הנמרא נהרון לוי שבילוי דרקיע כשבילוי דנהרדעא וניל לומר בהופיד כי הצדיק נהרון לוי שבילוי דנהרדעא כשבילוי דרקיע שהצדיק עשה הכל רק לשמחית ומשיג להשיג אף כשבילוי דנהרדעא אשר הוא גשמי וטבעי עולו עשוי כשבילוי דרקיע שהוא דבר רחני שאר העולמות יאמר אני שיהו הפני של גלוי אליהו זיל היונו כיוש די מלואים להשם הויה כיה והם עב סג מיה בין וכל אחר מתלבש בעולם אחר מדי עולמות ישם בין מקנ תמיד בעולם עשוי נמצא זהו פרזישו של גלוי אליהו זיל כי אליהו גימי בין ואני מבקשים שהשם בין שמקנ בעשוי יתיקן כמהרה ויתגלה מלבישו הגשמי והטבעי אח"כ אמר בתים רצין יראי יעשה איא רצין הוא איתית צניר פיי הצדוק עשה צניר רצין ועיז את שיעתם ישמע וישעם היונו שיעתם ותפלתם של כל ישראל כי תפלת כל ישראל עילים עי הצניר של יראי והו' פיי הכתוב רצין יראי יעשה היראים עישים צניר ועי הצניר הלו יאת שיעתם ותפלתם של כל ישראל ישמע וישעם.

כה תאמר לבית יעקב אליו הגוים תאמר להם אמירה רבה ותגוד להם לבני ישראל דברים הקשים נהרון בן פרשי ממדר ולכאורה הוא לפלא מה הם הדברים הקשים שאמר להם הלא אמר להם ואשא אתכם על כנפי נשרים ואביא אתכם אלי אומר אני שלפעמים בא לאדם התעוררות מלמעלה לתית ואותם בנא ישרם במדרגה קטנה בחיי יעקב שמקים כיה ועינים או להשי בתות פ אולם הצדיקים הגדולים אמנים מתביישים מאד על שלא היו להם בעצמם הכנה לזה ויהו בשאמר הקב"ה לישראל ואביא אתכם אלי שיה בענין שאני מבקשים מאת הקב"ה השיי השיכו די אלוד היונו שיה להם אתערותא דלעילא איתם שיה במדרגת יעקב היו להם זאת אמירה רבה אבל איתם שיהו או במדרגת ישראל עצמם היו הדברים קשים נהרון על אשר לא היו להם אתערותא דלתתא מקודם:

מישבים

פי' מ'ש'ב'י'ם ואלו המשפטים אשר תשים לפניכם ותרימו ואלון דינא די תכדו קדמיהון כתיב והאלקים עשה שירא מלפניו היוני שכל כרואת העולמות היו בשביל ישראל

ישראל שיראו מלפניו ועיקר היראה היא יראת הרוממות בנין דאיהו רב ושליש עיקרא ושרשא דכל עלמין ומסבב כל עלמין אבל לא מיראת העונש ויסורין כדהעיה שאמר מה אניש כי תזכרני אחר שאמר כי אראה שמיד מעשי אצבעותיך וכיו' זו היא יראה אמיתית ואיתא בשה"ק שכל כונת כריאת העולם הי' בנקודת החסד כדי להטיב לבריותיו ואם אין עולם על מי תגלה ותראה חסדו וטובו הגדול וזהו כי אמרתי עולם חסד יבנה ומשי"כ בראשית ברא אלקים במדה"ד זה מחמת שהקב"ה הוא א"ס בלי שום גבול ותכלית והעולמות צריכים להיות בנכול לזה הוצרך בתחלה גם למדה"ד אמנם זה הדין בשרשו הוא חסד נמיר כי בלא זה לא הי' יכול להיות כריאת העולם וזהו שפרשי' לפניהם ולא לפני עכ"ם כי ב"ד של ישראל הנם שנקראים בחי' דין מ"מ מפני שהם דבקים לתורה שהיא מקור הרחמים כי היא הצון הבוית"ש ורצונו מקור החסד והרחמים ע"כ הב"ד מהפכין מדה"ד למדה"ר משא"כ ב"ד של עכ"ם שהם נפרדים לגמרי מהקדושה ע"כ הם מקור הדינים היינו דינין דלא משוט שהם אינם מהקב"ה ונתעורר צרות על ישראל ח"ו ע"כ צריך כל אדם לדבק א"ע בשרשו ביראה אמיתית ועי"ז נמתקים כל הדינים כשרשם ומתהפכים לחסד ורחמים כי בשורשן הם חסד נמור וזהו שמתרגם ואלין דיניא די תסדר קדמיהון היינו לשורשין וכתוב אל אלקים די דבר כיו' א"ל הוא מדת החסד אלקים הוא דין די רחמים נמצא שקודם אלקים הוא שם א"ל שהוא חסד נמור כך צריך אדם להעלות הדינים לקדמות וזהו כונת הת"א די תסדר קדמיהון שם חסד נמור: ואלה המישפטים אשר תשים לפניהם כשכבאים יסורים על האדם ח"ו צריך להמתיקם בשרשם היינו שיחשוב מי ברא אלה היסורים רק די לבדו ומאתו לא תצא הרעות ח"ו וא"כ ודאי היסורים האלה הם טובות השי' ועי"ז מעלה היסורים וממתיקם בשרשם ולזה מתרגם המתרגם ואלין דיניא די תסדר קדמיהון שצריך לחשוב מי ברא אלה השי' ודאי טוב הוא ע"כ:

תצוה

ו**אתה** תצוה את בני וגו' איא כתיב שויתי די לנגדי תמיד כי האדם יש לו תמיד מדת הנגד כי זלעזו עשה אלקים וצריך האדם שיזכור תמיד מדת הנגד שכלא כל הארץ כבודו וקיים הכל רק מחיות השי' ועי"ז יכול להגביר א"ע על הנגד הרע וזהו זכיר את אשר עשה לך עמלק כי המחשבה היא במח משכן השכל והעיקר תלוי במוח להגביר תמיד השכל כי כל העבירות שאדם עושה הוא מחמת השכחה יש לו מ"ו ואהבה זרה ושאר מדות רעית וע"י השכחה יכול לאחזי במדות הרע לכן צריך האדם להגביר תמיד השכל ועי"ז יכול להתגבר על הנגד וישאחז"ל בכל יום יצונו של אדם מתגבר עליו וגו' ואימתי הקב"ה עי"זו כשאינו שוכח ומגביר שכלו והואה בכל דבר חיות השי' וזהו שאחז"ל אין אדם עובר עבירה א"כ נכנס בו רוח ישותי' שהכל תלוי בהשכל וע"י השכחה מתגבר הנגד וזה דרך עמלק להפיל לאדם למדת השכחה הנסתרתת הם ח"ו"ב לה"א יראה ואהבה והנללות תי"מ כתיב נר מצוה ותורה אור איתא בגמ' אם פגע כך מגייל זה משכחו לכהמ"ד כיו' וא"ל יזכיר לו יום המיתה וכשמגביר שכלו א"צ לבין והוא העיקר אך איא לומר מחשבתו בהשיות באמת רק ע"י מצות מעשיות קודם ולעבוד השי' במחשבה דבור ומעשה ובכל המדות כי בכל מדה יש טו"ר זלעזו כמו אהבת השי' ואהבה זרה ר"ל וכן יראה ושאר כל המדות וזה סוד מרע ועשה טוב שבמדות לעבוד בהם להשי' ועי"ז יוכל להגביר השכל על הנגד וזהו א"תה נבזר

גבור הכובש את יצרו ואז יוכל לקשר באמת מחשבתו להשיי וזהו ואתה תצוה את בני כי משה בחיי הדעת של כל ישראל לשון צותא חדא לשון חיבור שמן זית רומז לחכמה זך הם איתיות התורה וכן פני הכתוב אמר הקב"ה ואתה תצוה כשתרצה לצות את בני האדן תוכל לצותם יקחו אליך שמן זית שהוא החכמה של בני איתיות התורה אך בתית למאור צריכים לכתת עצמם ולשבר את לבם באמת כדי שיוכלו להעלות נר תמיד והבן סליק

כי תשא

כי תשא את ראש בני אדם כי ראש נקרא המוח ופירושו כן הוא כשרוצה לישא את ראשו ומחו צריך שיתן את לבו לפקודיהם הוא לשון חסרון כמו ופקד מקום דוד היינו שצריך לראות חסרוננו ולשבר את לבו ואז יוכל לנישא את ראשו ומחו או יאמר לפקודיהם תרתי משמע לי חסרון ולי מצוה פקודי די כי רמ"ה אברים נגד רמ"ח מי"ע ושס"ה נידים נגד שס"ה לית והם נגד אברי הנשמה והגוף הוא רק לבוש לנשמה כשארם רואה חסרונותיו ומקיים סמיט או מקשר מחשבתו שבראשו להשיי ונתנו איש כופר נפשו לדי צורך שימסור נפשו לדי כפקוד אותם היינו בעשיית המצות זה נתנו לדי כל העובר על הפסוקים ידוע כי תוית בדור אהויר פורחין לעילא כי אהבה ויראה תרין נרפין דשכינתא וא"א לבא לאהבה ויראה אם לא עיי קיים המצות וכשארם עישה עבירה חיו ועובר על הפקודים עכ"פ צריך לשוב מיראה ידע כי על כל אלה יביאך אלוקים כמשפט זה נקראו מחצית השקל כי אהויר נקי שקל שלם שכל הכהוש והנה מלת שקל מלי משקל ומאזנים כשזה יורד זה נופל כן כשארם מכריע ומכניע א"ע אוי מנכיה הכל לשירוש נשמתו ואם חיו מתנאה ומנכיה א"ע ניפל חיו למטה עשירים נרה השקל כי האדם צריך להאמין שהשיי מחיי את כולם ולעבור השיי בכחי אור ישר היינו בתורה ומצות יבכה"י אור חזיר היינו בדברים נשמים כאבילה ושת"י ימים ישניה יצריך לעבוד השיי בכל הוירא מדות מאור ישר ויוד מאור חוזר הב עשירים נרה השקל השלם ומי שאינו עובר להשיי גם בדברים הנשמים נקרא מחצית השקל וצריך לרומם הכל לדי וזהו תרומה לדי והבן.

ויקהל

ויקהל משה וניי ששת ימים תעשה מלאכה קשה יכו יתכן ציו על הששת ימים אך האמת היא כשנברא האדם נברא עז האופן שיתקן גם מה שפגם מקודם וזהו ענין נלגיל וכשאנו מתקן מה שצריך לתקן אוי מוכרח לבא בגלגול ישנית במיש הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר וכשמוכרח להתגלגל עוד יש להנשמה צער גדול ויסורים קשים מזה גם הכביה בני יש לו צער גדול מזה שמוכרח לשלוח עוד הפעם הנשמה לזה העולם וזהו ענין ששת ימים תעשה בני ימי ישניתו בהם שבועים שנה ובכל ענין יש מחשבה תחלה וצ"ח היינו בשמחה להחשב על רב"ה ובסוף מחשב על התחלה והו ימים רומזים ו"א כלול מעשר זה ששת ימים תעשה מלאכה היינו לתקן את אשר צריך לתקן כדי ויום השביעי לכ"ף שבועים והו שבת לדי אלקיך ושבת הוא לו נחור לדי אלקיך לכל יצטער על אשר מוכרח לשלח הנשמה בגלגול עוד הפעם לזה העולם. סליק

ויקהל משה את בני בני ששת ימים יב"י וקשה מישית רשיי ויל למה סמך שבת למלאכת המשכן אכן האמת הוא כי שבת שנה למשכן וקראי שהשנה לענין הטיל מלאכות

מלאכות וענין המשכן שבבח המעשה והרוחם הטיבכו מקור הקדושה למקום הזה כמ"כ יכול להיות באיש הישראלי אהל ומשכן להקב"ה כי למה צריך הקב"ה למשכן הלא מכה"כ אלא מחמת שעולם עש"י הוא בהצמצום גדול ע"כ צוה הקב"ה לישראל שיעשו המה הבנה להיות מרכבה לשכינה וע"ז המשיכו קדושה וה"ו המקום הזה התגלות יותר וכמ"כ בש"ק נתוסף כמ"א מישראל קדושה נשמה יתירה וזהו ששת ימים תעשה מלאכתך כי כמו ש"ק ניתוסף לכל אור"א נשמה יתירה כמ"כ יכול האדם בששת ימי המעשה להכין העתו שיה"ו מרכבה לשכינה ולהמשיך ע"ע קדושה וא"א כשהאדם עובד להש"ת בכל הדברים הנשמיים אזי התו"ת שלו בודאי רק למען שמו ית"ו ואם ח"ו עישה הדברים הנשמיים להנאתו או התו"ת קשים לו מאד כי מבלבלים אותו ח"ו במחשבות זרות, והבן

ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם כי הבא לטהר מסייעים אותו כשאדם עובד את הקב"ה ומקדש ומטהר א"ע אזי השי" מטהר אותו מלמעלה וידוע כי רמ"ח אבריו נגד רמ"ח מ"ע ושס"ה גידים נגד שס"ה ל"ת וכל אבר מרמז על מצוה אחת והעושה מצוה אותו אבר שנגד המצוה הזאת נעשה מרכבה לקדושה וממשיך אותה לאותו האבר ואם פוגם ח"ו באיזה מצוה אזי ח"ו וכו' וזהו ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם ואני אומר ויקהל משה א"כ עב"י כי בכלל כל ישראל יכול לקיים את התורה"ק ומשה קהל את כל עב"י וע"ז נתקיים הכל ואף גם בזמנ"ז שרא שכיח אדם שלם כזה והבן.

פקודי

אלה פקודי המשכן משכן העדות פרש"י ע"ה שנתמשכן פעמים אומר אני כמ"כ יש באדם כי משכנות משכן הנשמה כמות ומשכן הנפש ורוח בלב וכשארם עיבור להשי"י אז הנשמה שכמות מלמדת אותו שיוכל לעבוד את בוראו בכל הדברים ויכול לברר הטוב מהרע ואינו צריך כלל ליראת העונש אך מחמת שיודע שהש"ת מהוה כל עלמין ומלא כ"ע וסח"י אותם די לו בזה והנה אם האדם פוגם ח"ו נעדר ממנו בח"י נשמה ונתמשכן מאתו ונקרא ישוטה כמ"ד"ל איזה ישוטה המאבר מ"ה ישנותנים לו היא בח"י מ"ה ועב"י נשאר לו בח"י נפש ורוח ועדין יכול לעבוד בזה את השי"י אך אז צריך ומוכרח ליראת העונש ואם ח"ו פוגם גם כזו ונאבדו ממנו אז נקרא מואם בטיב ובחר ברע ח"ו ואז הוא גרע גם מן הבהמה כי הבהמה מואסת ברע לה ובחרת בטוב לה לפי מדרגתה והוא מואם כמה שטיב לו באמת והתיקון לזה הוא משחי"כ אשר פוקד עפ"י משה מל"י פקד פקדתי שהוא לי הזכרה כשמתקשר עצמו בהתורה"ק גם בהצדדים שנקרא משה או יובל להזכור א"ע לבא לת"ש ותשובה היינו תשוב ה"י ויבא לבח"י נר"ן ע"י התקשרות בתו"ת ובהצדדים ויכול להשלים החסרון ויסלא כבוד די את כל הארץ יראו עינינו וישמח לבנו.

לפי זכור

אשר קרן בדרך אמר קרן הוא יקר פירושו שהצדדים מסתף שתה"י יקר בעיניך בדרך מ"י כשאתה הולך בדרך הישר ובדרך התורה תיקר נפשך בעיניך ואח"ז שאל איך מדוע לא כתוב יקר ב"יוד ויהיה מלשון יקר משאי"כ מלת קרן והשוב בלשון צחוק כי מהבין והיושר שלא יה"י איש ישראל יהודי בדרך הזה בזה"ל עם איז גידול או עם נש קין י"וד בא דעם דו"ך:

לפורים

אסתר מן התורה מנין שנאמר ואנכי הסתר אסתר אמר זהו מן התורה אבל מדרבנן ליכא שום הסתרה היינו שצדוקים אינם מנוחים להיות שום הסתרה חיו. המן מן התורה מנין שנאמר המן העץ איז הנה יש עץ החיים ועה"ד טו"ר כי ע"י חטא אדה"ר נתערב טו"ר והחטא הי' ע"י סטיא וזה נקרא עה"ד טו"ר אבל יין המשומר בענביו נקרא עץ החיים ובפורים ע"י שהי' קודם פורים הסתרת הטוב כמ"ש ואנכי הסתר כו' ואח"כ בפורים נתגלה הטוב ע"כ חייב אינש לבסוטי בפוריא עד דלא ידע כי יין המשומר נקרא עץ החיים בלי תערובות כלל רק כולו טוב וזהו מדרבנן מן התורה מנין שנאמר מר דרוור ומתרנגינן מירא דכיזא שחטא אדה"ר ששתה חמרא דלא דכיזא וזה עה"ד טו"ר אבל בפורים נתעורר מירא דכיזא בכחי' עה"ב יין המשומר ע"כ שותים יין עד דלא ידע כי שם כילו טוב בלי תערובות ארוור המן וברוך מרדכי רע כטוב: המן מן התורה מנין פ"י מנין יש לו אחוזה בתורה ומשני שנאמר המן העץ כי לקח אחותו מעה"ד טו"ר שנתערב טו"ר וספירה הוא תקן חטא אדה"ר ע"כ כל בר ישראל לברר את המן מן התורה בימי הספירה לכן היתה מפתחו ביום שני של פסח. העיקר פורים הוא שוישן פורים כי ירושלים מוקף היטה מיבין וקירום היום המגלה וירושלם הוא באמצע העולם לב של כל העולם וכתיב והתפלל אלוד דרך ארצב. מה שאמר אחר פורים אלו לא נתורע הטעלגרה בעולם רק כדי שאדע מיתת הצנורר היהודים מודם קריאת המגלה הי' די ואיש אחד שאלני בפורים מדוע לא שלם לו הקב"ה נמולו כראשו מרעתו שצער מאד ליהודים והשבתי לו כי כל יסורי וצער העיניו לא הי' די לו אפילו בעד צער שצער לאחד מהיהודים אבל בעה"כ יש די יסורים לענישו ולזה דחיתי בקש אולם האמת הוא דאיתא מכני בניו של סנחריב למדו תורה גם מכיב של המן והטעם איתא לפי שע"י נתקדש השם אבל אותו רשע ימ"ש לא הי' לו זכ"י שיהי' ע"י ק"ה לפי שהי' מניע לו שכר ע"י והבן.

תשלום המאמר של שירה מה שחסר בספר כנסת ישראל

השמטה לשבת שירה ובאמת כשיע איתא שאסור ליתן מוונת לצפורים מטעם שאין מוונתן עליך ואני אימר שישאל צפרים המה והם צפורי בית ע"כ מוונתיהן על המבזה ולכן צרוד השינו להשפיע להם שפע וברכה כי צפרים נקראים נשמות ישראל כי מביאר בזה"ק ובתיקונים בב"מ אשר קן צפור הומו לנישמת ישראל (ואח"כ הוגד לפני הדרת ב"ק ארמ"ר ולהנה בשם ההוצ' הקי' היר פינחס וצקלה"ה שאמר שהלימוד מכטל הדביקות והשיב בלה"ק בזה"ל אם אמר כן לא אמר אלא כנגד הלומדים שלומדים רק כנגלה ולא כנסתר אבל כל התנאים והאמוראים ע"ה עיקר לימודם ופליפוסם לא הי' רק בסודות התורה הקדושה מפני שכ"א הוי מסתכל בשירש הדבר למעלה ומימהם לא התבאר להם ההלכה איך תתנהג למטה וכל הדברים המביארים בש"ס אך לבושים המה והפנומיות שלהם הסתתרו תחת אלה הלבושים ואיתם הלומדים אינם יודעים מסיד זה הדבר.—

ויקרא

ויקרא אל משה איז ויקרא אי זעירא כי אי אלוסי שיע ומאתו הכל טוב ואין שום מניעה רק

רק המניעה מצד המקבלים ע"כ צריך השי' לצמצם עצמו כביכול להשפיע לכ"א כפי מדרגתו אעפ"י שמשה היה רבן של כל ישראל והשי' מצמצם ומשפיע לכ"א אף שהוא במדרגתו פחותה ואינו מכיר באהבת ד' כלל למען הטיב לו וזהו כל מה דעבוד רחמנא לטב עבוד למען ייטיב לו בעבודת השי' כי השי' משפיע לכ"א כפי מה שמכיר שע"ז יוכל לבא לעבודת ד' בנקל יותר וזהו שויתי ד' לנגדי תמיד כי איש ישראל צריך להסתכל שהשי' ישפוע לו חיות בכל עת ובכל שעה ובכל רגע גם בשעה שהוא חוטא ואז היה ראוי שלא יהי' לוקיום ואעפ"כ בחסד ד' משפיע לו חיות בזו הרגע אף שהוא בהכנגד השי' ברו"ח מרחם עליו כמ"כ צריך האדם לעבוד ד' בכל רגע ולקרב הכל לד' כי יש אהבה רעה ואהבת ד' ויראה רעה ויראת ד' וצריך לקרב הכל ליראת ד' וזהו אדם כי יקריב מכם נוטריקון מדה כנגד מדה לקרב הכל להשי' קרבן לד'— א"א אדם כי יקריב אתם קרוים אדם ולא אוה"ע כי אדם דים הוא הגוף והנשמה א' שהוא אלופו של עולם ומשכן הנשמה הוא בראש מקום המחשבי חשי"ב מ"ה וזהו איזה שיטה המאבד מ"ה שנותנים לו זהו הנשמה שבטוחו וזהו חכמ"ה כ"חמ"ה כי יקריב מכם קרבן לד' והמבין יבין. סליק

צו

לפי צו זאת תורת העולה כמו בזאת יבא אהרן כי הלומד תורה לשמה לידע ההלכה ולעשות רצון הבו"ת ואיתא ברמב"ם ז"ל שהאדם נפרד מרצונו אבל השי' הוא ורצונו חד ע"כ בדומרו לעשות רצונו נעשה קוב"ה ואורייתא וישראל חד וזהו זאת תורת העולה כשמסתכל עליו עומ"ש ולומד תורה לעשות רצונו תורת העולה נעשה הכל חד וזהו זאת התורה לעולה ולמנחה כי ענין הקרבנות היה כדי לקרב הכל להשי' וע"י התורה מתקרבים עוד יותר וד"ל. סליק

שמיני

ויחי ביום השמיני וגו' קח לך עגל בן בכר כו' ובתיב זה הדבר אשר צוה ד' תעשו כתיב וספרתם לכם ממחרת הישבת הענין כי שבוע נקי ז' ימי הבנין והם נגד ז' המדות האדם צריך להיות סמו"ט ולעבוד השי' בכל מדה אולם זאת יוכל להיות אצל הצדיק שהוא יכול לעבוד השי' בכל מדותיו ולהיות סמו"ט כי רואה שהכל חיותו י"ת ואתה מח"י את כולם הנה הכל אחד וכל התאות והכלי עוה"ז הכל הבל לכן נקל לו לעבוד השי' בכל מדותיו משא"כ האדם ההולך אחר תאות הגשמיות ואין רואה שהכל חיותו י"ת אזי הוא משליך אמת ארצה היינו חיות הבו"ת שהוא משליך לארציות כי טח עיניו מראות האמת והחיות שבכל דבר גשמי והתקנה לזו היא תשובה שיקבל ע"ע עומ"ש באמת ויפקח עיניו ויראה שכל תאות עוה"ז הבל ואין בהם מועיל ואח"ז יוכל לתקן מדותיו וזהו ממחרת הישבת שע"י תשובה יוכל לתקן הכל וזהו ביום השמיני שמשה היה צדיק והיו עובד את השי' בכל ז' מדותיו אבל אהרן וכל ישראל שהיו אצלם חטא העגל היו מוכרחים לבא אל התשובה וזהו ויהי ביום השמיני שהוא מדת התשובה היינו שעשו תשובה ואז קרא משה לאהרן ולבניו ולכר זקני ישראל כו' זה הדבר אשר צוה ד' תעשו וירא אליכם כבוד ד' שיהיו התגלות אלקית אף שמכ"כ עכ"ז אם האדם חוטא אז הקב"ה מתצמצם ומתרכש בכמה לבושים

לבישים עד שחזו ויכל להתחפר למקום הרע אבל כששב בתשובה אז וירא אליכם כבוד די
 ויכל להיות התגלות אלקית ויכל להיות סמויט א"א הצדוק עובד להשיי מתתא לעילא
 עיזו ויכל לעבוד אתי עם כל מדותיו אבל השיית הולך מעילא לתתא עיב צריך
 לראות שמאזני ההארה ישבא לו בשעת תשובה ממנו יקח לעבוד אחיו את השיי ולתקן
 מדותיו. סליק

בחו"מ פסח

אמר שייטש שני הוא קרויט מאד יותר מייטש ראשון הגם שייטש ראשון הוא העיקר מן
 התורה עכזו כביאת משיחתי בי"ב יהיו יויטש שני העיקר והטעם דכתיב אני לדודי
 הוא בחיי יויטש ראשון והודו לו הוא בחיי יויטש שני כי מאחר שישראל קברו עליהם יויטש
 ראשון לכן גם הקב"ה מקבל יויטש שני והיו לעתיד מקודש ועיקר יותר מיום ראשון. והבן

תוריע

אשה כי תוריע וילדה זכר כתיב מי הקדימני ואשלם א"א כי האדם צריך לידע שכל
 עשיותיו הכל הוא מהשיי הוינו כל מצוה שעושה הקב"ה מזמן לידו כי הוא נותן
 לו בית והוא עושה מצוה נותן לו טלית והוא מטיל בו ציצית וכמו כמעשה המצות
 הקב"ה הוא העיקר כמי כפנימות כל ענין ידע באמת שהכל מאתו יית ד"מ אם נתעורר
 לתורה או לתפלה או לומר שירות ותשבחות או שבא לו הרחור תשובה ויכול לעשות
 אתערותא דלתתא צריך להיות בשכרון לב ולידע שאמת שהוא אינו עושה כלל רק מה
 שהקב"ה משפיע לו אבל אם בדעתו שהוא העושה הכל הוא וגרוע מאד גם תורתו ותפלתו
 היא מהשיי והיו איר שמלאי כישם שיצירתו של אדם כך תורתו כי באמת האדם הוא
 הגרוע מכל הברואים כי הוא צריך לכל הנבראים גם לכמה לכושים עד שאוכל להתפרנס
 אבל כל הברואים מתפרנסים שלא בצער והיו כישם שיצירתו כיו כך תורתו כי בתורה יש
 איסור והיתר טמא וטהור והאדם מטמא בחייו מטמא כמיתא אבל שאר הברואים אינם
 מטמאים בחייהם אמנם אעפ"י שבגוף האדם נרוץ מכל הברואים עכזו כתיב והיו האדם לנפש
 חיה ומתרגמנין לרוב מטללא שמה היא למעלה מכל הברואים כדי שיוכל להחזיר את
 הכל להשיי והיו אשה כי תוריע פ"י אפילו כשייש לו איזה הרחור תשובה ולמד או מתפלל
 ויכול לעשות אתערותא דלתתא אעפ"י בן צריך להיות ככחי אשה בחיי מקבל וידע שהכל
 מאתו יית ואז וילדה זכר ויכל להיות משפיע בחיי זכר:

זאת תחיי תורת וכו' והובא אל הכהן א"א כשאדם רוצה לצאת מרע והיו מצרוע מצור
 רע זאת תחיי תקינו שיהי בשפלות וכשכרון לב וימכל עליו עמיש בחיי זאת כזאת
 יבא אהרן ואז והובא אל הכהן ויכל להתקרב להשיי כי כישם שיצירתו כך תורתו נתפרשה
 וכו' כי כשאדם נמשך אחת תאותו הוא נרוץ מכל הנבראים שהוא מקבל מהם גם תיות
 שלו הוא נרוץ מאד אולם כשעושה תשובה ירואה שמכחיו ואתה מחיי את כולם אז והובא
 אל הכהן ויכל להתקרב להשיי ויכל להיות בחיי קרבן לדי. א"א שהעיקר הוא שהאדם
 יהיו בבחי' א"י ויראה אז ע"י האט נאר ניש גיטותן אבל אם הוא בבחי' יש אין מעהנט אז ע"י
 עפ"י נטיהן אז ע"י באמת נאר ניש.

וידבר די אל משה לאמר אשה בית וילדה זכר מרשיי ארשיי כישם שיצירתו שיא וכו' כד תורתו כתיב אחר וקדם צרתני הענין כי האדם היי ראשון במחשבה כי כל העולמות נבראו רק בשביל האדם כי קודם כ"ד מוכרח להיות אתעדלית וכעת הברואה לא היי שום אתעדיל זולת ממה שצפה הקב"ה שישראל יקבלו את התורה ויעשו רצונו יית במצות ומעיש ועייז ברא את העולם בשביל ישראל שנמראו ראשית זהו ראשון למחשבה ואחרון למיב כי נברא אחר כל בחי' ומטעם הזה הוא פחות ונרוע מכל הנבראים כי האדם מקבל מכולם ואין ד"א בעולם שיצטרך לכל דבר כמו האדם כי יש די יסודות ארמיע ונשתלשלו למטה בדצחים מכולם מקבל האדם כי צריך לגשם ומטר ועפר מצמיח ויעשה פרו ואחיב הוא בא למאכל אדם וכן מכל הברואים מקבל וע"כ הוא נרוע מהם וזהו כישם שיצירתו כיו כך תורתו פ"י אם האדם רודף אחר תאות העוה"ז ומקבל מכ"ד אז הוא נרוע מכולם ואז גם תורתו כיו נתגשמה ובאמת מי שהוא איש נותן לב להסתכל איך שהשיי ברא כל הברואים גם אותו ברא שנתן בו כח הדבור כשי"ב והיי האדם לנפש חיי ודבור הוא בחי' וראה שצריך לירא מהשיי ולירע שעי' תאותו לעניני עוה"ז ומקבל מהם עייז הוא נרוע ופחות מהם אז עיי האמונה ויראה שיש לו מהשיי ויכל להעלות הכל להשיי ולהיות בחי' משפיע להמשיך שפע וחיות לכל הברואים וזהו אישיה כי תוריע היינו האדם הנקרא אחרון למעי"ב ומקבל מכולם בחי' אשה ויכל להעלות הכל לדי להיות בחי' זכר בחי' משפיע ולזה נברא אחרון כי לולא שנברא אחרון למעי"ב לא היי בידו להעלותו אבל כשהוא אחרון יכול להגביה כיד למעלה עיי עבודתו כי יש בחי' אור ושר הוא החיות מהשיי שבכל דבר ואור חוזר אם האדם עובד את די בכ"ד ומעלה אותם לדי וזהו אשה כי תוריע כשעובד די בבחי' אור חוזר אז וילדה זכר ויכל להעלותם לדי וזהו הן יראת די היא חכמה כי סוף מעשה במחשבה תחלה היינו האדם שהוא סוף מע"ב עיי יראתו ואמונתו שמאמין שלולא חיות די המוסתר בכ"ד לא היי לו שום חיות וקיום חיי אפילו נרע א' רק הכל מהחיות די המוסתר בו עייז הוא מעלה הכל לדי ומשפיע בו חיות וזהו הן יראת די הוא חכמה כמ"ש ראשית חכמה יראת די ועיי וראה בחי' נוקמא ויכל להעלותן למחשבה בחי' חכמה בחי' זכר להשפיע חיות לכל דבר—ע"כ, סליק

אחרי מות

אחרי מות שני בני אהרן כיו עד בזאת יבא אהרן אל הקודש. ואיתא בזה"ק כ"א בזאת כיו וא"א שהע"ה אמר בקהלת שיש כ"ח עתים י"ד לשיבה וי"ד להיפוך והענין הוא דכתיב ראשית חכמה יראת די האדם צריך תמיד לירא מדי רק דאית יראה יראה עלאה ואית יראת עונש והאדם א"א לו להיות תמיד ביראה עלאה עכ"פ צריך שיהי לו יראת עונש והאמת הוא שגם יראת העונש מותר שיהי לו כי בתורה כתיבה אך העיקר הוא אמונה שהוא לשון התקשרות שיקשר איין יראה אין דער אנדערער ואפילו ביראת עונש לא ירא מהעניש לבר רק מהמעניש שיאמין באמת ואמונה שהקב"ה מלכה"כ ומלכותו בכל משלה והוא המעניש ולולא חיותו י"ת לא היי באפשרי בהרע לעשות שים דבר והכל מאתו י"ת וכשהקב"ה מנהיג עולמו בחסד בכ"ד עתים לשובה צריך להאמין שהכל מאתו וכי וכן בי"ד עתים אחרים וזהו כ"א בזאת בחי' אמינה וכישמאמין בזאת אז אפילו ביראת העונש ניב מתירא מלפני השיי וזהו ראשית חכמה יראת די וא"א כתיב בראשית ברא אלמ"ם בחי'

בחי' דין בחי' יראה ברא הקב"ה את עילמו ותרגום יונתן בחוכמתא כי אצלו לא שייך בחי' יראה אך בעת ברעי' צמצם עצמו כי בבחי' חכמה כידוע לודעים כדו שיוכל להשפיע לכל אחד כפי בחו שיוכל להכל ולא יתכשל וזהו כולם בחכמה עשית כדו שיהי' קיום העולם וזהו בראשית בשביל ישראל שנקי' ראשית צמצם הקב"ה מעילא לתתא ומתתא לעילא צריך להיות ראשית חכמה יראת ד' אפילו הצדיק וואס ער איז דער גרעסטער אז ער קען זיך מקרב זיין להקב"ה זאל ער זיך בערעכנען וויא קימט ער אז ער זאל מקבל זיין מהקב"ה הן בגשמיות הן ברוחניות הלא אני מלוכש בנף וחומר גם רחוק מאת השי' וכוה שמצמצם נפשו נעשה כלי טובן לקבל מאתו יתיש שאם ירצה האדם לקבל יותר מהראוי לו יתכשל וזה איז כי חכמ"ה הוא כח מ"ה והיא עיקר החיות שבכ"ד וזהו והחכמה תחי' כו' ומי שאין לו חכמה בחי' הצמצום מזה בא שבירת הכלים ומתו ולא בחכמה וזהו אחרי מות שני ביא בקרבכם לפני ד' וימותו מפני שהם לא הקדימו בחי' ואית' בחי' צמצום ע"כ הי' בחי' שבירת הכלים דבר אל אהרן כו' כיא בזאת וא"א אעפ"י שאהרן בחי' חסד צוה לו שלא יבא רק בבחי' זאת בחי' יראה כי המדות הם כלולים כיא מחכירו לאמיר ועהן בחי' חסד הוא בחי' מים והשפע ממים איז אז עם איז מגדל הכל ומדת גבורה הוא בחי' אש ומבעו שהוא מכלה את הכל לאמיר וידער ועהן צי פיעל מ"י איז אויך לא טוב רק אז עם איז מ"ט א צמצו' בחי' גבורה אז הוא טוב וכמ"כ הוא בהטרות מדת חסד הוא אהבה אז א מענש זאל האבין אהבה לבד להקב"ה קען ער זיך מדבק זיין להשורש אין זאל בטל ווערן טאקע להקב"ה אין גאנץ ער שיתכשל הכח והטציאות וזה איז עם דארף זיין בבחי' והחיות רצוא ושוב צריך להסתכל שיהי' לו יראה נ"כ שיראה להתקרב לד' ואז יוכל לקבל מד' וזהו זאל יבא בכ"ע אל הקודש כיא בזאת היא מדת היראה כי ע"י היראה יוכל להתקרב לד' וא"א הכלל הוא כמשיב זאל יבא בכ"ע אל הקודש כיא בזאת כאשר אמרתי אפילו כשהקב"ה מנהוג העולם בהי"ד עתים הרעים חיו בחי' עונש צריך לראות שיהי' בבחי' זאת בחי' אמונה שיאמין באמת שהכל מאתו יתיש והכל הוא בהשגחתו ית' ווען ניט חיו דער חיות מהקב"ה וואלט קיין שום זאך קיין חיות אין קיין כח ניט גהאט וצריך שלא יירא מהעונש לבד רק לירא מד' שהוא חיות ופנימיות מכל דבר כמ"ש ואתה מחי' את כולם וזהו זאל יבא בכ"ע אל הקודש כיא בזאת בחי' יראה בחי' אמונה בהקב"ה איך זאג הקב"ה זאל העלפן אז יודין זאלען מורא האבען נאר מאתו לבד ולא מוגלתו.

הדושים

הדושים תהיו קדושה היא כמות איז אעפ"י שהאדם הוא פרוש מכל העבירות צריך שיהי' פרוש איז גם במחשבה מכל ההור רע פשיטא ואפילו מדברים בטלים וזהו קדושים תהיו הנם שלומד ומתפלל ושומר איז ממעשים רעים ומכל הדברים האסורים יתאמן גם כוה שיהי' לו מחשבות טהורות וקדושות כי קדוש אני ד' שאין יודע מחשבות זולתי וכמדרש איתא יוכל כמותי ת"ל כי קדוש אני וכו' קשה וכו' תעלה על דעתך שהאדם ישוה לקינו אתמהה אך הענין הוא כמו שאמרתי כי' שהעיקר הוא שישבר את לבו באמת קודם כל דבר שבקדושה הן בתחת הן בעשית איזה מצוה יודע חסרונו ושפלותו ועביותו ונסיתו כמ"ש עקביא במשנה אבות הסתכל בני' דברים כו' מאין באת ולאן את הולך ולפני מיא עתיד ליתן דויה ואז יוכל לעשות צמצום גם למעלה שהקב"ה כניכול מצמצם

מצמצם א"ע ומשפיע אליו והוא יכול לקבל ואם אינו מצמצם האדם א"ע ומשכר את לבו כנ"ל אז אינו יכול לקבל כלל מהקב"ה וזהו פ"י יכול כמינו אז דער מענש מעהנט אז ער איז עפ"י ת"ל כ"י קדוש אני ד' אז קדושתו למעלה מקדושתכם א"א שאין שום אופן שיכול לקבל מהקב"ה קדושים תהיו מלישין הזמנה והכנה שצריך להיות כלי מוכן לקבל שיש רמ"ח מ"ע וע"י כל מצוה שעושה בדור נעשה ע"י מצוה זו צנור להמשיך על עצמו קדושה עליונה וזהו אשר יעשה אותם האדם וחי בהם היונו שיהיו חיות בהמצוה ועשיתה ב"ש כחשבו שפלתו ונדלות הכורא ו"ת ונשכר לבו לפני השי"ת באמת אז נעשה כרו מוכן לקבל ואם לאו ח"ו נעשה שבירת הכלים וא"א בשום אופן לקבל שמע אלקי וזהו כ"א בזאת ואיתא בזה"ק בזאת דא יראה וא"א שאי אפשר לקרב א"ע להקב"ה כ"א ע"י כח"י וזאת כח"י יראה כמ"ש זה השער לד' צ"ב הן ע"י יראת הרוממות ע"י יראת העונש ואז הן יוכל לקבל מהשי"ת וכל"ז נעשה שבירת הכלים כח"י מת כמ"ש בקרבכם לפני ד' וימותו כללא דמילתא אם האדם ידע ומכיר א"ע שלא עשה עדיין מאומה ומשכר את לבו באמת לפני כל דבר שבכרושה כנ"ל בזה יוכל לקרב א"ע להשי"ת ולקבל שמע מאתו ית"ש ואם מדמה בנפשו שכבר יש לו איזה מדרגה שעשה מצות ומע"ש ולומד ומתפלל ואומר שירות ותשבחות ואפילו האמת אתו א"א שלא התחיל עדיין כלום וזה האות והמופת והבן.

אמור

ויאמר ד' אל משה אמור אל הכהנים כ"א כ"י הנה באדם יש גו"ג הנפש היא חיות אלכית רוחניות והגוף אינו רק גשם בלי חיות והרא"י כשנפרד הנפש מהגוף הוא מת וע"כ הרשעים הרודפים אחר תאות חומריות ונופניות נשמיות עוה"ז וממשיכים לעצמם חיות מהחומריות כח"י מת ע"כ כחיהם קרויים מתים כי ממשיכים חיות להקליפה כח"י מת משא"כ הצדיקים שמסתכלים תמיד בכל דבר רק על חיות הרוחניות שיש בכ"ד ואוכל רק לשובע נפשו לקיום הנפש לעבודתו ית"ש לזה אף במיתתן קרוין חיים וזהו בסוכת מיתתם שממיתים התאות הגופניות שממשיכים הנשמות ועושים רק הטוב לשמו י"ת לזה קרוין חיים והרשעים בסוכת חייהם שממשיכים מהנשמות כח"י מת ע"כ מרום מתים והבי הוא כי הסיבה כידוע וזהו לנפש לא ישמא עכ"פ לא ישמא גם הנפש בעמיו כי פנמנו בנפש פוגם גם ככללות ישראל כאז"ל עשה עבירה אי סכרוע א"ע כ"י כ"א לשארו הקרוב אליו שיהנה מהערה"ז רק ההכרח כדי לעבוד את השי"ת והמתרות ישלד וירחק ממנו וזהו אמור אל הכהנים כהן כח"י צדיק עיבוד להשי" בכ"ד כח"י בכל דרכיך דעה ומקרב הכל להשי" ככח"י קרבן לד' וזהו אמור ואמרת להזהיר גדולים על הקטנים שמי שאינו ככח"י זו לעבוד הכי"ת בכ"ד לכה"פ לנפש לא ישמא בעמיו ככל הכתיב לחיים למערה והבן ורפח"ח ושי"י.

ויאמר ד' אל משה וגו' איתא שלשה שותפים ישו באדם הקב"ה אביו ואמו הקב"ה נתן הנשמה כמ"ש ויפח באפיו נשמת חיים החלק אב ואם הוא הגוף ולחבר את שניהם הנו"ג יש באדם כח"י נפש הממוצע בין שניהם ומכאן גם יש באדם נפש הבהמיות והצדיק מתרחק מתאות הבהמיות ומדבק א"ע בכל עשותיו וכל ענינו עוה"ז לרוחניות לכרושה וע"ז נעשה גם הגוף קדוש וע"ז נאמר צדיקים ילכו בם אבל הרשעים הרודפים אחר תאות הגוף ונמשיכים בכ"ד אחר תאות הנשמות עליהם נאמר ופישעים וישלבו בם הצדיקים

הצדוקים עיי כל מעשיהם הטיבם לשם די מתדבקום גם הנוף לנשמה שהוא חלק אלוה ממעל כמיש ויפה באפיו נשמת חיים לזה אף במיתתם מרוים חיים והרשעים עיי שעושים הכל רק לתאות הבהמית ונשמי בחי מת לזה אף בחייהם קרוים מתים ולזאת צריך האדם לקיים בכל דרכי דעהו היינו במימי יהוי כונתו שיוכל ליתן צדקה ובאכילה ושתי ושנה שיהיו לו כח לעבוד את השני והנם כי משעת מעשה נהנה גם הנוף מזה אעפ"כ מחמת שכוונתו לקדישה הכל נכלל בקדושה ונתקשרה הנשמה ונתדבקה בחיים וזהו צדוקים יציט שופטן ורשעים יצחיר שופטן ובינונים וזו שופטן וזהו לנפש לא יטמא פי שלא יטה לתאת הבהמית המטמאים את הנפש בעמיו פי כי כל ישראל הם בחי אחת קומה שלימה כמאמר חז"ל עבר עבירה אחת מכריע איע ואכה"כ כו לזאת לא יטמא נפשו כו פוגם בכלות וזהו להזהיר גדעדיק כו הכיג בו נאמר לא יטמא כלל שהוא מעלה הכל לקדושה יכל עשיתו הם רק למען שמו ית אך שצריך להשיגה על הבינונים ולהזהירם למעשה לנפש לא יטמא בעמיו כניל כיא לשארן הקרוב אליו היינו ההכרחי לצורך חיותו אך יכון בזה כדי שיהיו לו כח ויכולת לעבוד את בוראו ואז אל יפול לבו עליו שגם הנוף נהנה מזה ויוכל להדבק בחיים.

בחמותי

אם בחקותי תלכו וגו' ונתתי נשמיכם בעתם טעם שנהי' גשם כי מן השמים משפיעים אורות רוחניות עליונים אך בהגיעם אל עולם השפל הגשמי הזה נתגשם ולזה נקו נשם והאדם צריך לירא את השם הנכבד והנורא למאים ברע ולבחור בטוב ולהתחזק באמונה ובטחון ולקבל עיע עול מלכות שמים באמת ועייז נעשה כלי מוכן לקבל שפע אלוה עיי צינורות המדות שעובד בהם להשי' והכל בלתי לדי לכו' ועיי אמונה שבכ"ד נמצא היות אלקית כמישיב ואתה מחיי איב ועייז הוא ממשיך השפע רק להקדושה גם ממשיך ע ע הוד עתים לטיבה כי העת תלוי במדה ועיי הנראה ואמונה ובטחון מדבק עצמו להקדושה והוא אל יבא ככל עת אל המודש כיא בזאת בחי יראה בזה מכנים העת לקדושה והוא שפרשיו על בעתם כלילי שבתות הוא בחי יראה עייז יורד השפע להעת הקדושה והנה עית בנימי עשרה הויות ויורד פי איהו זה בעשרה מאמרות נכרא העולם והרא במאמר אחד יכול להבראות כי יורד הוא וזה העיקר וכמיש בראשית ברא אלמ"ם וראשית הוא יראה ראשית חכמה ויתלכש בויד מאמרות הם הספירות והמדות רק להפירע מן הרשעים וליתן שיט לצדוקים. והבן. סליק ספר ויקרא בעזר גומל חסדים. אתחיל חומש הפסודים

נשא

זאת עובדת בני הגרשני לעבוד ולמשא במשכן כתיב ועשו לי מקדש ושכנתי בתיכם בתיכו לא נאמר אלא כתובם כי עיקר השראת השכינה במשכן היו בישראל איהל שיכן באדם שאדם יהי מרכבה לשכינה כמיש בכל מקום אשר אוכר את שמי אבא אלך וכרכתיך ותיא בכל אתר די אשרו שכנתי תמן איתא ליתך ואכרכינך כי רמיח מי'ע נגד רמיח אבריו של אדם צריך האדם לעשות כל אבריו מרכבה למצות כשמקדש איע נעשה מרכבה למצות ואם פוגם הן בלית שהם כנגד הגורים נעשה חיו מרכבה לסיא והאדם צריך לעבוד השני

הש"י במחשבה ובדבור וכמעשה במחשבה לקשר מחשבתו ולבו להש"י ובדבור לעבוד ד' בתורה ותפלה ומעשים הם מצות מעשיות כמו תפלין וציצית כ"י והנה עבודת בני קהת כח"י מחשבה נושא הארון ליהר יחודים להש"י ועבודת בני הגרשוני ה"י כח"י קול ודבור תו"ת ובני מררי עבודתם ה"י כמעשה וזהו זאת עבודת בני הגרשוני לעבוד ולמשא בני דברים כי עבודתם ה"י בדבור וזהו לעבוד ר"ל שעקר הלמוד יה"י לשמור ולעשות גם עבודה שבלב זהו תפלה במלולא תליא מילתא גם מצות מעשיות יש בתפלה היינו להתעטף בציצית ולהניח תפלין וזהו לעבוד ולמשא גם כח"י מחשבה כמשיכ כל פעל ד' למענהו כי העיקר הוא כשמתקן בשורשיו ומשרה באבריו שכונתו י"ת וממילא יתוקן גם הנשמות כי המצוה נעשית צנור שע"י באה השפע אמנם הצדקים אין כונתם גם לזה אך עיקר מחשבתם לעשות תיקונים בעולמות עליונים ואוריותא בדור פורחת לעילא כי ע"י שמקשרים קול ודבור שלהם להש"י פורחת לעילא ונעשה התקון וזהו למשא להגביה כל דבר להש"י לתקן תיקונים בעולמות עליונים.

בהעלותך

[ויצעה] משה אל ד' ויאמר אל נא רפא לה ופרש"י לאמר שאמר משה לפני ד' השכנו אם תעשה בקשתי אם לאו קשה למה יגרע מרע"ה מרחכ"ד תשלום המאמר מובא בספר עירון קדישין תנינא]

שלח

שלח לך אנשים ויתרו את ארץ כנען א"א שיש בח"י ארץ ישראל והוא יראה עלאה וארץ כנען היא יראה תתאה היא יראת העונש יראה חצוניות כי ארץ הוא יראה רצועה לאלקאה והאלקים עשה שיראו מלפניו והאדם צריך להאמין באמונה שלומה שאין בעולם שום ברוי וכן הקליפות וכן האוה"ע שום כח לעשות מאומה בלי כח הקדושה מהש"י שמקבלים משם חיותם וזהו קיומם כי הש"י משניה בעליונים ובתחתונים ונותן חיות בכלם כמשיכ ואתה מח"י את כולם וע"י אמונה זו יכול לבא ליראה עלאה לירא את השם הנכבד והנורא ולהתרבק בהבוב"ה ובוה יומתקו הדינים מעליו וזהו צדיקים מהפכים את הרע לטוב שע"י שמסתכל בכל הענינים רק בחיות הש"י המקיים ע"י נתרבק להטוב כי הש"י הוא מקור הטוב אבל הרשעים שכל עסקיהם רק בנשמות בהרע ע"י מהפכים גם הטוב דרע ר"ל וזהו ויתורו את ארץ כנען ר"ל שנסתכלו גם ביראה חצוניות לחיות הש"י שבו שלו הכח והממשלה לעשות כרצונו והכל ככחו ית' וזהו וראיתם את הארץ מ"ה היא ר"ל שגם ככחו ארץ שהוא כח"י יראה יסתכל בכח הנשמה כח"י מ"ה שיש בכל דבר כ"ח מ"ה כח"י חכמה וזהו איזה שוטה כ"י כח"י מה כח"י נשמה שגם בארצות יראה הכח מהחיות הרחנות מהנשמה וזהו ענין ארץ ישראל קליפה קדמה לפרוי וע"י זאת האמונה שהעיקר המקיימו הוא הטוב ע"י נתרבק בהש"י ויכול לבא מזה ליראה עלאה וכן בכל המדות אהבה ויראה ושאר המדות יסתכל רק בחיות הש"י המסתתר בו אך תמיד היראה קודמת כמ"ש זה השער לר' כי א"א לאדם לעבוד תמיד בזה הבחינה ביראה עלאה לכן צריך עכ"פ ליראה תתאה יראת העונש ובסתכלו מאין בא מקור היראה ע"י יתרבק כד' ויבא בזה ל"ע אבל המרגלים כשראו

כשראו חווקס לא הסתכלו מאין חיותם אך נסתכלו בהגשמות הרע ולזה אמרו כי הזק הוא ממנו כשפר"שי כ"ו אין בעה"ב יכול להוציא את כליו משם ואלו היו מסתכלים בהרוחניות בחיות הבונית אשר בהם והניצחיק המקיימם והיו מתדבקים להרוחניות לדי היו נשארים כולם פגרים מתים כיבלי"ה הם אין ואפם אולם לא כן עשו והסתכלו רק בהרע שבהם לכן אמרו מה שאמרו והבן כי כן הוא האמת

קרח

לפי קרח ויקח קרח ת"א ואתפלג א"א כתיב המשל ופחד וכ"ו ואחז"ל היונו מיכאל מרת החסד יסוד המים ופחד זה גבריאל מרת נכורה סיר האיש והקב"ה עושה שלום במרומו וכן בכל היסודות והמדות כי היסודות שונות זמ"ו ומה שיש ביסוד זה אין בחבירו וכן בהמדות וכשהאדם מאמין בהש"י ומקבל עליו עומ"ש ויודע ומכיר אשר הכל מהש"י המשפיע בה' חיות אלקית וזה קיים אז יעשה של"ו בין כולם ומתאחדים כולם בו י"ת וזהו אלה תולדות יצחק בן אברהם פ"י מרת פחד יצחק מרת נכורה ע"י התאחדות בו י"ת הוא בן אברהם מרת החסד והכל אחד ופעמים מתנכר מרת אהבה לתאות רעות וחשק לגשמות עיה"ו אזי אברהם הוליד את יצחק ופעמים יש התנכרות ממדת היראה כעס ושאר מדות רעות ר"ל העצה לזאת שיתבטל לפני הש"י כמ"ש אחז"ל בטל רצונך מפני רצונו היינו כשרואה שמתנכרת עליו אהבה זרה לעומת זה יתנכר במדת היראה מרת נכורה איזהו גבור הכובש את יצרו וכן כשמתנכר עליו מרת נכורה רעה אזי יתנכר במדת אהבה יאהב את הש"י וימסור נפשו אליו לראות גדולתו ורוטמותו י"ת והכל כדי לבטל עצמו להש"י ע"י קבלת עומ"ש ומבטל רצונו מפני רצון הש"י ומתדבק לדי כמו שמיכאל וגבריאל ע"י התנכרות נעשה של"ו כמ"כ האדם נעשה מזה אחרות גמור וזהו אצל קרח שה"ו לו מרת נכורה ואהרן ה"ו בהן מדה"ה ולא רצה קרח להתחבר אליו ולהתבטל אך רצה להתנכר במדתו לזה ת"א על ויקח קרח ואתפלג כי העיפר הוא התאחדות והתבטלות וקרח רצה להפליג א"ע ונפל ע"י למקום הקליפות ר"ל אמנם האדם צריך להשיג ע"ע תמיד באיזה מדה רעה ח"ו שמתנכרה עליו ר"ל לפגום בה שיעשה תשובה תיכף לבטל את הרע ולהתגבר בכל מדות להש"י והש"י יעזרנו ערכ"ש י"ת להתאחד ולהתחבר בו ית"ש אמן

חבת

לפי חקת וידבר די אל משה לאמר זאת חקת התורה הנה כשברא הקב"ה את האדם בראו כולו טוב מבלי שום תערובת רע כלל בחי' ואכל וחי לעולם אך ע"י אכילתו מעץ הדעת טויר נתערב בו טויר וכן בכל הדברים וצריך ברור ובקבלת התורה שנקראת ע"י החיים נעשה הברור הטוב ובחטא העיגל נתקלקל ונתערב עוד הפעם טויר בקדם וצריך ברור וזהו סבת הגלות והיסורים של ישראל כי ע"י נעשה ניכ הברור רק שצריך כ"א לקרב הברור וזה ע"י אמונה כתיב מי יתן טהור מטמא לא אהר פ"י שא"א לברר הרע מהטוב כ"א ע"י אמונה שע"י אמונה יזכה לתורה שנקראת א"י כשאחז"ל בא חבקיך והעמידן על אחת והיא האמונה וע"י התורה שנקראת עדי"ח בחי' ואכל וחי לעולם נעשה הברור כמו בקבלת התורה יאמונה נקראת חקה על שהוא אמונה פשוטה כלי טעם ואות אמונה בראש ואות אמונה בסוף אמונה בראש היונו בעת שאדם מתחיל לילך בעבודת הש"י

הש"ת צריך קודם להאמין שהבו"ת ברא כל העולמות ומלכותו בכל משלה ולית אתר פניו מני גם צריך להאמין באמונה שלימה שהבו"ת רוצה בעבודתו שהאדם בעבודתו הוא משפיע שפע לכל הברואים ולכל העולמות ואל יאמר האדם מי אנכי שאזכה להתפלל לפני הקב"ה עילת כל העילות וסיבת כל הסבות המלך הגדול והקדוש הגבור והנורא העוז והאמין כו' ואנכי עפר ואפר רמה ותולעה איש חוטא מרא עון פשע וחטאה כל יאמר כן אך יאמין באמונה שלימה כמ"ש הפייטן ואכית תהלה מקרוצי חומר כו' ויטהר מחשבתו הנמוכה כי בליז א"א כלל להתחיל בעבודת הש"י והו אמונה בראש. ואמונה בסוף הוא אחר עבודת הש"י בתו"ת ובמצות מתחיל היצ"ר לדבר על לבו שהוא אדם השלם וכבר יצא י"ח למרבה כדי להפילו חלילה מכל מדרגתו והרפואה לזאת להתחזק בעבודתו שלא יפול חלילה הוא רק ע"י אמונה שיאמין שהקב"ה א"ס וצריך האדם לעבדו ג"כ בלי סוף וכמה נחשב הוא עם כל עבודתו שעבד נגד א"ס ביה וב"ש כאלו לא התחיל עדיין כלל ויאמין שהקב"ה א"צ לעבודתו וצריך לטמא מחשבתו הקודמת שהגביה וטהר מקודם תורתו ותפלתו וזה נקרא מטמא טהורים ועי"ז יוכל להתחזק בעבודתו בלי שום פניו ומי"ז אך בלתי לדי לבדו וזה נקראת אמונה בסוף ועי"י שתי אמונות הללו שנקראים חוקות יזכה לתורה שנקראת עץ החיים וזהו זאת חקת התורה כי ענין פרה אדומה שמטהר טמאים היינו קודם מעשה המצות ותו"ת ומטמא טהורים אחר כל עבודות אמונה נקראת זאת וזה בי זאת יבא אהרן אל הקודש ר"ל ע"י שתי אמונות אלו יוכל לזכות לתורה וזהו ענין פרה אדומה שמטהרת טמאים ומטמא טהורים ונעשה הברור ונשאר אך טוב לישראל.

זאת חקת התורה פרש"י לפי שהשטן ואוה"ע מונין את ישראל כו' הענין הוא דיש רמ"ח מ"ע נגד רמ"ח אבריו ש"א ושס"ה לאוין נגד שס"ה נידון כ"ז בתורה שבכתב ויש תורה שבע"פ מה שלא מצינו בתורה שבכתב היינו שמחויב האדם לעבוד את ד' בכל עניני עוה"ז הנשמי להנביהם לשמו י"ת ועי"ז מונין אוה"ע את ישראל לומר מ"ט יש בה הואיל ולא כתיב בתורה שבכתב וז"ש הכתוב אם בחקותי תלכו היינו בדבר ששואלים אתכם מ"ט יש בה ואת מצותי תשמורו ועשיתם אותם אעפ"י ששכר מצוה בהאי עלמא ליכא אבל כשהאדם עובד ד' בכל עוה"ז באכילה ושתי' ושאר ענינים לעשותם למענו י"ת דוקא עי"ז יוכל להמשיך שפע נשמיית להעוה"ז וזהו ענין פרה אדומה שמטמא טהורים ומטהר טמאים ר"ל שיש באדם גו"נ הבהמיות שמושכים תמיד את האדם לתאות עוה"ז הנשמי וכשאדם עובד את ד' בכל הגשמים היינו שעוסק במו"מ או במלאכה דעתו כדי שיוכל אח"כ לעשות צדקה ונ"ח וכמ"כ באכילה ושתי' ושינה כונתו כדי שיוכל לעבוד להש"י בזה הכח או הוא מטהר טמאים ומקרב הכל להש"ת אבל כשרודף אחר הנאות ותאות נפש הבהמיות לכד. או מטמא טהורים הגם שאח"כ עוסק בתו"ת אינו כלום כי הוא מלא פניות ומי"ז המבלבלים אותו ע"כ צריך האדם לעבוד את ד' בכח"י בכל הרכיב דעהו להתקרב בכל דברים המותרים לדי' שלא לעשותם רק למענו י"ת ועי"י מטהר טמאים מטעם כשמכביל כל הנשמיים ועושה הכל לדי' לבדו מנניע הרע שבדי' יסודות הנשמיים ובכולם מתגבר לעבודת הש"ת עי"ז מעלה נפש הבהמיות לנפש דקדושה ומחבר הגוף לנשמה וזהו צדיקים במיתם קרוים חיים ר"ל ע"י שמטיתם נפש הבהמיות ומשליכים הרע ומקיימים בכל רכיב דעהו עי"ז קרוים חיים ונשארים בכולו טוב ומתדבקים בדי' מקור החיים משא"כ הרשעים בחייהם קרוים מתים כי נר רשעים ידעך שנפרדים מהקדושה ע"כ קרוים מתים וזהו וזאת התורה אדם כי ימות באוהל

באוהל אין התורה מתקיימת אלא בטי שממית עצמו עליו קרוים חיים וזהו אדם כי יקרויב להעלות נפש הבהמיות לעשות כל עניני עוה"ז רק לשמו י"ת וזהו קרבן לדי' כי עי"ז סחבר הנקף אך הנשמה הרוחניות זהו קרבן לדי' והבן ואתם הדבקים בד"א חיים כולכם חיים.

בלה

וירא בלק בן צפור וניו והוא יושב ממולי פרשיי לי כרותה כמו כי אמילם וי"ל גם כפשוטו לי נגד כתיב זה"ש לדי' כי האדם צריך עכ"פ ליראת העיניש ויקבל עליו באמת אמונת השי"ת ועימיש ויאמין בהשגחה פרשיות שהכל מדי' ומזה ויכל להיות שיבא לדי' סמו"ש ידע כי על כ"א יביאך האלקיים במשפט ומזה ויכל לכא אח"כ ליראה פנימיות ויראת הרוממיות ואז אוהבי די' שנאו רע כיו עיי שמתדבק בדי' מואם ברע ויעשה הטוב וישראל היו אז באמונה והתקשרות בדי' כמ"ש ויאמינו וארץ ישראל היא יראה עלאה וזי' עממין הם זי' מדות רעות כי זלע"ז עשה אלקיים וא"א לכא לארץ ישראל עד שיכניע קודם הזמ"ר כמ"ש לא תחיי כל נשמה וזהו וירא בלק שראה שהמה מקושרים להשי"ת באימה ויראה והכניעו כל הז"מ הרעות וזהו ממולי לנגדי להתנגדות כי זלע"ז עשה אלקיים וכשוה מס זה נוסף וזה שויתי די' לנגדי תמיד שיוכל להתגבר על הנגד וז"ש בלק לנגדי והנה הס"א כשרואה שהאדם מקושר עצמו להשי"ת משליכים בו פניות ומיז כי העיקר מכל דבר היא המחשבה כשאוכל ושותה וכל עניני עיה"ז ומקושר מחשבתו בהשי"ת אז הקב"ה מצרפו מחשבה הטובה להמעשה פי' שעיי המחשבה מצרף ומטהר גם את המעשה הגם שהמעשה הוא גשמיות אכן עיי המחשבה מורכבת וזהו צדיקים את הרע שבכ"ד מהפכים לטוב עיי שעובדים את השי"ת בכחי' בכל דרכיך דעהו ומקשריו מחשבת' בכח עניני עיה"ז רק לדי' ומסתכלי' רק בניצחיק שבכ"ד בזה מהפך הכל לטוב גמור ויכול לעבוד את השי"ת אח"כ בתות"פ בלי שום פני' ומיז אבל הרשעים גם את הטוב לרע מהפכים כי כל עניניהם רק בגשמיות שבכ"ד ובתאות רעות לכן גם התו"ת מלאים פניות ומיז וזה הוי ענין משה רע"ה עם בלעם כי הוי זלע"ז כי מרע"ה הוי בחי' הדעת של כל ישראל שקבל התורה"ק דעה חכמה לנפשך והנהיג את ישראל בכחי' בכל דרכיך דעהו והכניס אמונה ברב כל ישראל ועבדו את השי"ת בלי שום פניה ומיז ובלעם הרשע רצה להשליך בהם פניות ומיז להפוך הטוב לרע וזהו ויהפך די' אלקיים לך את הקללה לברכה כי מרע"ה קשרם באמת להשי"ת לעבדו בלי שום פניות ומיז ועי"כ נתהפך מקללה לברכה שמהפכים הרע לטוב כי מבורכים הניצחיק מהכל וזהו הנה העם היוצא מצרים ויכס את עין הארץ היא הגשמיות שעובדים את השי"ת בכחי' בכל דרכיך דעהו והוא יושב ממולי לנגדי להכרותינו כי זלע"ז עשה אלקיים והבן.

מ"ה טובו אוהליך יעקב משכונתיך ישראל כיו א"א האדם צריך להרחיק ממנו כל המיז ומלכי כל התאות רעות ואז נעשה בחי' אוהל שיוכן באדם בחי' משכן כמ"ש ועשו לי מקדש ושכנתי בישראל כצאתם מצרים הוי כמדרגה הגבוה עי"כ אמר בלעם מה טובו אוהליך יעקב משכונתיך ישראל וזהו לא הביש און כיו פי' כשהקב"ה אינו רואה עמל ואין ביעקב וישראל אז משרה שכנתי בתוך כ"א ואחד מדם ונקי אוהל ומשכן כניל והם בעצמם נקראים אלקים כמ"ש אני אמרתי אלקים אתם וזהו די' אלקיו עמו כיו וזהו כי לא נחש ביעקב ולא כסם בישראל פי' אם מבער

מבער מקרבן בחי' נחש ובחי' קסם הם התאות הרעות ומחשבות רעות או די' אלקיו עמי ותרועת מלך כו פ"י שנעשה בחי' אלקים כנ"ל. בעת יאמר ליעקב ולישראל פ"י בעת הזאת ישראל דמה במדרגה גדולה כיב אשר יאמר ליעקב ולישראל מ"פ אל כשרוצים לשאול מה פעל אל לישראל ישאלים מ"פ אל כי כיא ואחד מהם הוא בחי' אלקים כנ"ל או יאמר כשהקב"ה משפיע כ"ט לאדם צריך האדם לשבר את לבו ולשוב באמת ולירע שאינו ראוי לזה כמ"ש יעקב אע"ה מטנתי מכל החסדים ואז הטיב הוא טיב גמור ואם חי'ו מתנאה בזה או הטיב הוא בחי' נקמה חי'ו וזהו מ"פ אל שצריך להבחין את הטוב מדת א"ל אם הוא בחי' דין חי'ו כמ"ש אל זועם בכל יום או בחי' חסד אל כל היום והבן סלקי וירא בלב כו ספני בניו כו הנה עבודת הש"ת צריך להיות במחשבה דבור ומעשה וזלעזו עשה אלקים כי שם יש מרומיע ובתחלה בא היצר להסיתו למעשים רעים ולתאות רעות וכשאינו שומע לו מסיתו לדבר דברים בטלים ולהיר ואם גם כזאת לא ישמעוהו אזי בא עליו במחשבה לפניות ומיז העוקר הוא המחשבה ע"כ צריך לידע ולהאמין שיש בכ"ד נצחיק המקיימו ולזה אחז"ל אם פגע כך מנוול זה משכחו לכהמ"ד וא"ל יקרא מ"ש וא"ל יעסיק בתורה וא"ל יזכור לו יום המיתה היינו נגד המעשה משכחו לכהמ"ד נגד הדבור יקרא ק"ש או יעסיק בתורה ונגד המחשבה יזכור לו יום המיתה שכל אדם צריך להאמין שבכ"ד שבעולם יש בו חיות אלקית המח"י אותו וזה ענין התאוה שאדם מתאוה לכ"ד כי מתאוה לניצחיק שבתוכו וכשמהרהר בניצחיק נשארת התאוה בכח"י מת וזה עת אשר שלוש האד"ם היינו אדם בליעל על האד"ם ואיתו אדם מברר ממנו בחי' הטיב אוי נשאר בחי' מת וזהו לרע לו וזהו בצדקים אבל הבינונים צריכים להתרחק מכל תאית הרעות ומחשבות רעות והקב"ה מצרף מחשבה טובה של הצדיק למעשה של הבינוני והוא בלב שראת המעשה שעשו בניו לאמרו בחי' הקליפה כי משה חי' בחי' רעת דקדושה וזלעזו חי' בלעם בחי' דעת דקליפה וכלק חי' בחי' מעשה דקליפה כמ"ש ומסמס בידם ורציני של בלק חי' לצרף מחשבות בלעם למעשה ויהפוך דיא לך את הקללה לברכה כי הצדיקים מהפכים הרע לטוב ונתברר מדת הטיב מבלעם כי חי' בו ג"כ הניצחיק ולזאת כתבה התנ"ח ברכתו כי נתברר מאתו בחי' הטיב שיתכן לבחי' מרע"ה. בעת יאמר ליעקב א"א הנה איתא ברש"י גם כנמרא הקדושה כי כשישראל עישים רש"מ אוי המה גדולים מהמלאכים רק שמעורב טוב ברע הם למטה והקב"ה עישה שלוחתיו ע"י המלאכים ועישה המלאך מרכבה להשליחית אבל כשאדם מקדש ומטהר א"ע ומברר בחי' הטיב אוי כל אבריו נעשים מרכבה לשכינה הקדושה ואז הקב"ה עישה פעולותיו ע"י הצדיק וע"י זה יכולים הצדיקים לידע פעולותיו של הקב"ה וכיזו רק להצדיקים האמיתים ובכזאת משיחתי כביא או יחי' כל ישראל בכחי' זו וידעו הכל מפעלות אלקים וזהו יאמר ליעקב ולישראל מ"פ אל סברכתי של אותו רשע נבר מה חי' בלכו א"א שהאנשים הכשרים כמשמסתם הוציח לתאות עוה"ז יכולים לידע מזה איך לעבוד הבוריה ית"ש בעת יאמר ליעקב ולישראל מה פעל אל האדם צריך לעבוד את הש"ת בכל היום בחסד ויבורה בני ובכל מדה יש מו ימן ושמאל ויש י"ד עתים לטובח וזלעזו עשה אלקים י"ד עתים לרע חי' וכשאדם עובד את די' בכל המדות ממשיך ע"ע מה"ד עתים לטובה כמ"ש חסד על כל היום או חי' מה"ד עתים אחרים כמ"ש אל זועם בכיזו והכל ביד האדם להמשיך ע"ע כרציני. בעת יאמר ליעקב ונני ולרש"י עתידים צדיקים שיעמדו לפניו וכיזו ואני אומר וזהו נאמר על העתים הללו כ

כל הצדיקים הגדולים המה בדורות הללו דוקא ואחיוה שלהם תחת כה"כ ולפעמים נופל הצדיק ממדרגתו ונופל אל עולם המלאכים ושם שואלים אותו מ"פ אל סליק ורפח"ח וש"י.

ממות

אשה כי תדור נדר לדי נדר היא ג"כ בחיי צמצום כי מקודם הוא במחשבה ואח"כ בא הדבור לדי צמצום ע"כ צריך שלא יפריד הדבור מהמחשבה ועבור זה האב בהפרה והחכם בהתרה כי החכם עוקר הנדר מעיקרו כשאדם לומד עם חבירו דבורו יותר נכוח ממחשבת חבירו כי מקודם אומר לו דבר ואח"כ נכנס במחשבת חבירו ונעשה זה החכם בחיי משפיע ותלמידו בחיי מקבל ויכול להיות שהחכם בדבורו עושה צירוף אחר במחשבה כדצננו וזהו הענין שהחכם עומד הנדר מעיקרו כי החכם פותח לנודר פתח חרטה ועבור זה נעשה להנודר צירוף אחר במחשבתו ואומר שע"ד כן לא נדרתי לכן עוקר הנדר מעיקרו ומדריגא הזאת היא רק לצדיקים אולם אנחנו מהויבים לשמור א"ע שלא להפסיק הדבור מהמחשבה היינו שהדבור יהי בתו"ת ודברי קדושה והמחשבה במקום אחר כי זה נק' עושה דבריו חוקין.

מסעי

אלה מסעי"י כ"י וגו' כתיב ונתתי לך מהלכים בין העומדים האלה המלאך נקרא עומד והאדם נקרא הולך והטעם מפני שהאדם משבר את חומרו ונופו ומכניע תאוותיו וכל המדות שלו לפני הקב"ה ומעלה את חומרו לצורה לכך נקרא האדם מהלך אבל אם האדם אינו מכניע תאוותיו לפני הקב"ה הוא מוריד הצורה ח"ו לחומר וזהו מי יודע רוח האדם אם עולה הוא למעלה או ורוח הבהמה יורדת למטה לארץ כי הצדיקים מהפכים החומר לצורה והרשעים כהפוך ולהבין כ"ז אומר כי האדם הרוצה להתפלל או ללמוד צליד שעד הנה לא עשה מאימה עדיין בעבודת השי"י אך מעכשו הוא מתחיל לעבוד את השי"י עבודה חדשה וצריך להוסיף בכל יום ויום על עבודתו ושיעבוד עבודה חדשה שלא עבד עדיין כלל אבל ז"ז אפילו עוסק בתו"ת ואינו נותן לב שישיג בכל יום עבודה חדשה ולהיות בכחי הולך בכל יום ממדרגה למדרגה לא טוב הוא כי זו באה לו על שנדמה לו במחשבתו שהוא בגדר האמת בעבודתו כ"א ה"י יודע בנפשו שלא הגיע עדיין לתכלית האמת ה"י נותן אל לבו להשיג בכל יום עבודה חדשה נכוח ממה שעבד עד הנה. רק מפני שנדמה לו שהוא בתכלית בעבודתו לכן הוא עומד על מצב אחד ועל אדם כזה אני אומר שהוא מרוחק מן האמת בתכלית הרחוק ועבודה כזאת לא תתכן לאדם זולת למלאך שהוא בחיי עומד ולהבין את זאת איך אפשר לאדם לעבוד בכל יום עבודה חדשה ולבא בכ"י למדרגה היותר נכוח הרי אחז"ל כל הגדול מחבירו יצרו גדול הימנו וא"כ כשרוצה לעלות למדרגה היותר נכוח בכל יום הרי יש לו התנכרות היצר ביותר ואיכה יוכל לעמוד נגדו אולם גם ע"ז אחז"ל יצרו שי"א מתנכר עליו בכ"י ואלמלא המכ"ה עזרו לא ה"י יכול לו ומאין יבא עזרו מעם די שיוכל לעמוד נגדו ע"י שהאדם משבר חומרו ונופו לפני השי"י ושב בת"ש לפני השי"י ובכ"ע"ת נאמר שובה ישראל עד ד' אלמך לכן בכח תשובתו וככח תורתו ותפלתו מניע עד מקור מחצב הנשמית ובא לשורשו ע"ז יוכל להמשיך לו משם צנור ועור

ועור שיוכל לעמוד נגד התנכרות היצר ושיוכל לעלות מדרגא לדרגא היותר גבוה ולהיות בחי' הולך ובחי' מסע וכיז' מרומז בתורה"ק אלה מסעי בני פ"י זאת היא אשר בני צריכים לנסוע בכל יום מדרגא לדרגא היותר גבוה בכדי שיצאו מבחי' מצ"ר י"ם וזהו אשר יצאו מארץ מצרים ביד משה ואהרן ע"י התקשרות הצדיקים וא"ת הכי אפשר לעלות מדרגה למדרגה היותר גבוה בכ"י הלא אחז"ל כל הגדול מחבירו יצרו גדול ממנו וא"כ אפשר לעמוד נגדו לזה אה"כ ויכתוב משה את מוצאיהם למסעיהם פירושו ממקור מחצב הנשמות משם יכולים למשוך צינור ועזר למסעיהם שיהי' בבחי' מסעי לנסוע מדרגא לדרגא היותר גבוה.

ואתחנן

ואתחנן אל ד' בעת ההיא ופרש"י אין חנון בכל מקום אלא מתנת חנם אעפ"י שיש להם לצדיקים לתלו"ת במעשיהם הטובים אינם מכקשין כו' יל"ד מה לתלות לשון ספק כאמרם ז"ל תולין כל חמש ואשם תלוי אך האמת היא שהצדיק צריך לדקדק בעבודתו ולירדע שכל הטובות הנשפעים לו מהש"ת רק מצד חסד ורחמי הש"ת המה כי מצד הדין עפ"י מעשיו אין לו שום טובה מהש"י והוא שאחז"ל צדיקים מהפכים מדה"ד למדה"ר היינו הגם שמונע להם טובות מהש"ת מצד הדין מצד מעשיהם הטובים עכ"ז כשהקב"ה מטיב להם מהפכים הדין הזה לרחמים ואומרים כמה מעלות טובות להמקום עלינו ברו"ח המרובים עלינו כי חנון ורחום הוא ומרבה להטיב לרעים ולטובים ורחמי ע"י כל מעשיו ועלי נ"כ אבל מצד הדין אין לו מצח להרים ראש לבקש מלפניו כזאת והרשעים המה להפוך כשמטיב להם הבו"ת שמו אשר באמת הוא מצד רחמי וחסדו שהקב"ה מרחם אליהם בחנם המה מהפכים מדה"ד למדה"ר ואומרים שמן הדין מניע עליהם מאת הבו"ת יש ועוד יש להם לצדיקים ענין לזה כי יש י"ד עתים לטובה וי"ד להפוך כידוע ובהניע להם מאת המקום כ"ב אומרים שאין זה מצד מעשיהם הטובים זולת העת ההיא היא עת רצון מה"ד עתים לטובה והזמן נרמא להטיב עמהם ולולא עת הזאת לא הי' להם מקו הדין שום טובה מהש"י ושה"כ ואתחנן אל ד' כשהצדיק מתחנן אל ד' בעת ההיא לאמר ר"ל הצדיק כי עתה היא העת השני מה"ד עתים לטובה ולא מצד מעשיו הטובים ד' אלקים פ"י הצדיקים מהפכין מדה"ד המרומז בשם אדני להו"ה שהוא רחמים נמורים ואומרים שכל הטובות המניע להם מאת הש"י המה רחמי הש"י ולא מצד הדין עפ"י מעשיהם וזהו שפרש"י אעפ"י שיש להם לצדיקים עכ"פ לתלות במעשיהם הטובים שיהי' להם ספק לכה"פ אינם מבקשים אלא מבקשים מתנת חנם מתוק מדבש וניפת צופים ושי

עבה

והיה עקב תשמעון כתיב מה ד"א שואל מעמך כ"א ליראה ודרשו מזה חז"ל שהכל בירי שמים חוץ מ"ש ומשה הלא מקרא מלא הוא והאלקים עשה שיראו מלפניו אלא שהאמת הוא שא"א לבא לירי וראת שמים אם לא בא מקודם לירי אמונה להאמין בהש"ת ששכח"כ ומשינח בהשגחה פרטיות על כל הנכראים וצופה כל הנסתרות ועי"ז משכר את לבו וכא לירי שפלות והכנעה ומשפלות עצמו בא אח"כ לגדלות הכורא י"ת ורוממותו ומהרוממותו.

ומהרוממות בא לשפלות עצמו יותר ומה יבא ליראת שמים ולזה אחויל אין לנו
 משה מילתא וזרתא כי למשה רבעיה חי' לו חתולות אלמית יותר מכל האדם יעני' חי'
 עניו יותר מכל האדם לכן היתה אצלו היראה מילתא וזרתא כי יראה עקב עניו ולכן
 כשבאים על האדם יסורים יאמין בהשגית שהוא הביאם עליו כמי' שאו מרוב עיניכם וראו
 מי ברא אלה היינו שישא עינו למרו' יבא לגדלות תבוית שברא שמי' וארץ וכימי' וידע ויבין
 שהכל מאתו יתי' כי מי' אלה איתוית אלקים ויבא מזה ליראה אותו יתי' וזהו די הוא
 האלקים פני שאמין שמה שהוא אלמים מרה"ד הוא נ"ב מדי אבל כשאנו מאמין חי'
 ומרמה בלבו ומחשבתו שבהסתר באה לו חי' ולא מאת די חלילה לא יוכל לבא לידי ויראה
 וזהו ידי עשה שיראו מפני דוקא אבל עימר היראה הוא בידי אדם שעני' אמנה יבא לידי
 עניו יעקב עניו היא היראה ואפילו עיבד די ולמד ומתפלל אם אחי' יודע ומכיר שלא
 עשה עדין מאיסה נגד מה שחייב לעשות והוא שפל בעינו באמת זהו סימן שבא לקצת
 אמת ואם הישב בלבו שכבר יצא ידי חובתו ועשה מה שעליו לעשות ובא עיני לכלל
 נאווה חי' והוא סימן טובה שלא עשה כלל ולא התחיל עדין לבא לכלל עבודה ותי'ש
 הכתוב וחי' עקב תשמעין עקב הוא עניו יראת די' או סימן שבא לקצת אמת למשפטים
 האלה שהוא אמת כמי' משפט די' אמת והבין באופן אחר הנה יודע מספדיק שבדור
 הזה הנשמות בקטנות בבחי' עקבוב ואם הנשמות האלו שהם בקטנות המוחין עיבדים
 את די' וחי' רק מאד בעינו זהו חי' לי' שמחה שהשמחה בטעונו שהנשמות שהם בבחי'
 עקבובים שיטעים את המשפטים כי' והבין כי קצתו ועיד באי' כי האדם מחייב להפך החומר
 לצורה ויש באדם רמח אברים כגור רמח מצית עשה יאברים הגורעים טבולם המה העכובים
 וישפשישו זכ' אם המצית קלית שאדם דיש בעקבו' שהם בחי' עקבובים לרוחניות שהוא
 בחי' שמיעה וחי' תשמעין גם הוא לשון וישמע שאיל את העם שתאספם ותחברם לרוחניות
 לקשרם ולזכרם לרוחניות או ישמר די' לך את הברית ואת החסד ודי' למנין.

ראה

ראה אנכי נתן לפניכם היום ברכה כי כתיב כי ששת ימים עשה די' ולא כתיב בששת
 הם די' וימי הבנין ובכל יום מימי המעשה נתגלה מדה אחת וידוע שמחטא אדהר
 נתערב בכור טויר היינו נגד מדה"ה אהבת השי' ויש אהבה רעה ונגד מדת הנכורה מדת
 השי' ויש מדה המעם ישנאת חנם וכן ככל המדות כי ולעני' עשה אלקים ויצרו של אדם
 מתנבד עליו כבי' כי' וזהו ראה אנכי נתן לפניכם היום ברוך היינו בכל יום יש בו טויר
 ביה את הברכה אשר תשמעו היינו שצריך להיות מיאם ברע ויחור בטיב שבכל מדה
 כמי' לך די' הגדולה והתפארת והנצח וההוד ובכילם יש טויר והעצה לזאת אמר לך די'
 הממלכה די' מדה זו מדה האמנה שאמין שבכל דבר יש בו חיות אלקית המחי' אותו
 כי לולא זאת חי' נפשו ימאם ויא חי' מתאות לה ועני' שבוחר בטיב ומיאם ברע שבכל מדה
 ועשה בלדו טוב ויהי שייטי די' לנגדי תמיד להסתכל בהתנגדות שבכל מדה כי כל
 פעל די' למענהו ובגמרא רמי לדי' הארץ ומלואה וכתיב והארץ נתן לבני'א
 ומשני באן מודם ברכה כי' היינו כשאדם אוכל ושותה ועוסק בטיבם להנאתו בנשמות
 ואינו משעיר שפע האלו יגיל כראיתא יש' וקרא נרנן מפריד אלוד וחבר היא ראיש
 משחות שמשעיר שפע הנודת מלמעלה להתלוות החי' בו וקרא קודם ברכה
 אבל

אכל אדם שכל עשיותיו לשיש היוני בעסקן במיזם או במלאכה מחשבתו כדי שיוכל לקיים מצות צדקה והכנסת אורחים ונטיח כיו ובשאוכל ושותה או ישן דעתו וכונתו שיהי כריא וחזק לעבודת דביות שמו דגם שיש כונות אחרות וענינים אחרים בזה אך זו הכונה הפשוטה כמכואר בשיע ובמכבים ובכל סיו והתוות פשיטא שהמה בלתי לדי לבדו לניר למי שאמר והיו העולם לעשות רצינו וזה בחיו בכל דרכי דערו האדם הזה נעשה צינור וממשיך השפע וברכה לכל העילמית זה נקרא לאחר ברכה והו צדיק אוכל לשיבע נפשו שממשיך ברכאן וכמן רשעים תחסר שעושה חסרון בהשפע והוא נרגן מפריד אלוף כניל לכן צריך לקיים שילית כניל להסתכל בכיד שיש בו חיות אלקית וזהו ראה אנכי נותן לפניכם היום בויק ואתם הדבקים בדוא חיים כולכם היום והשיות ועזור לנו:

שופטים

שופטים: ושופטים תתן לך וניי כתיב תמים תהיה עם דיא כי האדם צריך להיות שלם ברמיה מיע ושם"ה לית ואז נקרא תמים כאבריו ונידיו ובאם פנים חיו באחת מהם במצות עשה או בלית ופנס באחת טאבריו ונידיו נעשה בעל מוס חיו ואית דרו יש כמה מהמיע שאין ביד האדם לקיימם וא"כ חיו יהיו האדם חסר ואיך הזהירה התורה תמים תהיו מה שא"א לאדם אכן האמת שהמכ"ה מצרף מחשבה טובה למעשה היונו כל מציה שאין לאל ידו לקיימה ורצונו באמת לקיימה יאמר רבשיע אתה ידעת האמת שאני רוצה לעשות רצונך אבל מה אעשה כי אין לאל ידו לקיימה ואז השיות ברות יחשוב לו כאלו עושה בפועל וזהו בכל דרכי דעה"ו והוא ישר ארחותיך כי כשמקבל עליו עומיש באמת אז השיות בעורו שיוכל לקיים כל מצוה בשלימות והנה הוראה נקראת שער כמיש זה השער לדי ועיי היראה ויכל לבא לכל הניל וייל מחשבה טובה הקביה מצרפה למעשה היונו עיי מחשבה טובה הקביה מזק ומצרף ומטהר המעשה הגשמי שעושה כי המחשבה הוא רוהני והמעשה הוא גשמי והקביה מוכך גם המעשה עיי מחשבה טובה כאלו עושה כל המצוה בשלימות ואז נקראו תמים והנה ידוע דאות יראה עלאה יראת הרומנות ואית יראה תתאה יראת העונש ועיי ית ויכל לבא ליראת העונש כי הוא השער וזהו שופטים היונו יראה עלאה בנין דאיהו רב ושלטי בעליונים ובתחתונים ושופטים היונו יראה תתאה יראת העונש תתן לך בכל שעריך קודם עשית כיד שבקדישה כי כמו שהשער קודם לבית בן המחשבה קודמת למעשה וזהו בכל שעריך מחשבתך אשר דיא נותן לך כי באמת אעפ"י שהכל בידי שמים חוץ מיראת שמים שהוא מסירה להאדם עכ"ז צריך לישע אלקים לזה וזהו אשר דיא נותן לך כי היא מאתו יתיש והאדם אינו צריך רק לאה"לית ואזי ושפטו את העם משפט צדק היונו עיי ויכל לבא להאמת ועוד נוכל לפרש כי כבר אחז"ל צדיקים יציט שופטן ורשעים יצהיר שופטן וכינונים זיוו שופטן ואין להחזיק עצמו לצדיק גם אין אדם משים עצמו רשע חיו כיא לכינונו וזהו שיפט צדק באמרם זיל לעינם יראה איע כאלו הוא מחצה על מחצה וזהו שופטים לשין רבים ישצריך לידע באמת שבכל מצותיו יש לשנירם חלק ליצר טוב וליצר רע וזהו בכל שעריך כי המצוה נקראת שער כידוע והכו. תמים תהיו עם דיא ותרנומו שלם תהא בדחלתא דהו יתיש יצריך להבין מהיכא הוציא הסתרנום לשין יראה כדי תמים תהיו עם דיא ונראה כי רשעי מירש התהלך עמי בתמימות ותצפה

ותצפה לו ולא תחמור אחר עתידות ובזה"ק איתא אית יראה ואית יראה אית יראה עלאה
 בנין דאיהו רב ושליש עיקרא ושרשא רביע ולית אתר פנוי פנוי ויראה תתאה היא יראת
 העיניש ורצועה לאלקאה בוי והאלקים עשה שיראו מפניו וביראה עלאה לא שייך עתידות
 כיא ביראה תתאה וזהו שפרשיי לא תחקור אחר עתידות היינו יראה תתאה רק תתאמץ
 לבא ליראה עלאה יראת הרוממות וזש"ת אונקלוס שלום תהא בדחלתא דהי היינו שתהי
 לך יראת די הרוממות וז"ש הכתוב שופטים היינו יראה עלאה ושופרים היינו יראה תתאה
 וכמו שפרשיי ושופרים הרודין בעם שמכין וכופתין במקל וברצועה תתן בכל שעריך היינו
 בכל היו שערים שיש לאדם בי אונים בי עינים בי הנחירים והפה ישתדל ויתאמץ שיהי
 לו יראה עלאה כיר אמן סליק

תצא

כי **תצא** למלחמה וגו' ושבת שבו פרשיי במלחמת הרשות הכתוב מדבר הנה ידוע
 שבכיד נשמי יש בו רוחניות הסחי' אותו כמ"ש ואתה סחי' א"כ לכן צריך אדם בכ"ד שעושה
 באכילה ושת"י ומ"ס או מלאכה להוציא משם חיות אלקית והטוב שבו וזהו צדיק אוכל
 לשובע נפשו בשביל נפשו הרוח' ובל יאמר האדם א"כ אעשה דבר עבירה לשמה היינו
 להוציא משם החיות שבו ע"ז אחז"ל ע"ה קדש עצמך במותר לך פי' באיזר מקים אתה
 צריך לקדש עצמך דוקא במותר לך ולא בדברים אסורים ח"ו וזהו שאמר הכתוב כאן כפי'
 כית למלחמה ע"א פי' כשתרצה ללחום את מושל הוא היצהיר ונתנו ד"א בידך ושבת שבו
 היינו תראה להוציא משם את החיות אלקית ושםא תאמר הלא גם בדברים אסורים נמצא
 גיב חיות אלקית הסחי' אותם ואעשה כן אני להוציא בלעזי מפיו זשפרשיי ע"ה ברוח קדשו
 זהו דוקא במלחמת הרשות דבר הכתוב היינו במותר לך כמשחז"ל ע"ה אבר חלילה
 בדבר האסור לך.

האזינו

האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ אמרו פי ידוע שאורייתא בלא דויר לא פרחא
 לעילא גם כי יראת שמים דבריו נשמעים וזהו כונת הכתיב האזינו השמים ואדברה
 פי' כשיפרח לעילא או ותשמע הארץ אמרו פי' והבן

ספורי קודש

בין תלמידי הרה"צ הקדוש הריב"ש שני תלמידים הא' הה"צ הר"י שהיו נמרא ר' איצקל הראהביטשער ומשנהו הרה"צ הר"י דן ולר"י דן לא היו לו בן זכר ויבקש מהרה"צ הבעש"ט שיהיו לו בן זכר וכן הבטיחו הבעש"ט שיהיו לו בן זכר ויהיו איש מהור קדוש ונרא צדיק גדול וכן היו לו איש אלקים קדוש ושמו הר"י משהלע הר"י דן מהאלינע ולה"צ הר"י איצקל הראהביטש הר"י לו בן קדוש וטהור ושמו הה"צ ר' יחיאל מיכל שהיו מים כולאטשים ולה"צ הר"י מיכילי מולאטשיב הר"י לו חמשה בנים צדיקים גדולי מפורסמים כידוע שאמרו עליהם שהם נגד חמשה חומשי תורה הה"צ הר"י יוסילע מיאמפלע והב"י הה"צ הר"י מרדכי מקרעמניץ והה"צ הר"י איצקל מראדאוויץ והה"צ הר"י משה מזויעהל והה"צ הר"י זאב מזבארין שהיו נקרא בפ"ב הר"י וועלווילע ובארזער שהיו נגד תורת כהנים והרב הצדיק המגיד מולאטשיב בא בקשרים עם הה"צ הר"ים כרבי דן ויקח בת הר"י משהלע לבנו ר' איצקל מרדאוויץ לו לאשה ותהר האשה ותלד בן ויקרא שמו דן כשם זקני אבי הונתו ויגדל תלד וילך הלך ויגדל עד כי גדול מאד ויתחתן אביו עם הה"צ הקדוש מאפסא ויקח את בת הרב מאפסא לבנו הר"י דן לאשה ובחניע תור וזמן נשואי הר"י דן הגיל עם בת הה"צ מאפסא נסע הה"צ ראי"צ עם החתן הר"י דן ויבואו העירה מעזבין מקום מושב הצדיק הקדוש מאפסא כפתע פתאום בלי תת תודע למחותנו כי הולך הוא ובא העירה לשלוח לקראתו כ"ז ואנשים חשובים ונכבדים ויצאים לקראתם כנהוג וכדרך כל הארץ בנבל ובכינור בתוף ובסחול לקבץ החתן ולהביאו לבית מלוני וכשמוע הה"צ מאפסא כי באו המחותנים והחתן העירה בלתי יודעתו או הושב חרה אפיו עליהם ולא הלך להקביל פניהם ולברכם בשלוי עדי ישובו אחר מחוץ העיר או אז ישלח הכ"ז עם אנשים חשובים לצאת לקראתם ולקבלם כספיו כנהוג וא"ל לא יעשה החופה. הה"צ הר"א לא רצה בשום אופן לצאת חוצה מהעיר לאשר כבר בא העירה פ"א וישלח אליו הה"צ הי"ק מאפסא לאמור כי לא נכון לשנות הסנהג ויען הה"צ הי"ק מראדאוויץ לאמר למחותנו הנה מנהיג אותיות נהנים אז ענה הרה"צ מאפסא כי כרויף מנהיג אותיות נהנים ויהו עד כה ועד כה חלפו עברו כמה ישעות ויקצוף מאד הה"צ מראדאוויץ ויחר אפו ויען ויאמר הנה נא ידעתי אשר מחוי הוא איש כשר וישר אמנם בניו הם בני כ"ו וכשמוע הה"צ הר"י מאפסא את דבריו מחוי הקדוש על זרעי הקדושים אז הקפיד מאד ויאמר על בני יאמר בן מחוי על בני הר"א מאיר ועל בני הר"י יוסל משה אישר אני כוש אבוש ממדותיהם הטובים והישרים התמהמה עד כוש ולא עשו החופה עד כי הה"צ הר"א מאיר הלך מאכו הה"צ שלא מדעתו ואיש לא ידע מיציאתו וילך לבית הרב הצדיק הרא"מ מחוי ויקבל שלוי מאתם ולא דבר מאופה מהווכחים שהיו ביניהם ועשה עצמו כאלו לא ידע כלום ויקח את החתן וילך עמו בדברים רבים וידבר עמו דברים עד כי יצא מהעיר והחתן לא ידע דבר אנה הלכו עד כי המה יצאו את העיר והעם אשר בעיר יצאו לקראתם בנבל ובנור בתוף ומחול והחליל מכה לפניהם ויבואו את החתן בשירים ובשמחה ויעשו את החופה בשמחה רבה ולהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר בן תהי לנו אב"ר:

והה"צ הר"י דן הוא אשר היו חתן הה"צ מאפסא בנו של הה"צ מראדאוויץ התחתן עם הה"צ מריון ז"ע ולקח לבתו ריוול ע"ה את הה"צ הר"י שלוי יוסף הנקרא בפ"ב ה"ר שלומקן

מרוזין ז"ע והה"צ מראדוויל לקח את חתן בנו הר"ן לביתו להיות סמוך לשולחנו ויואל
 הר"ן מרהו"ל שהיו ההתקשרות בביתו להשתעשע עם בני הה"מ וצ"ל ממעורטש
 והיו בנסיע הה"צ מרוזין לראדוויל או אמר הה"צ מראדוויל אשר כל היוצא לקראת
 הה"צ מרוזין עם בנו מוכסח לו שהוא בן עוה"ב ומי הוא האיש ששמע כדברים
 האלה ולא יצא בל"ס הלכו כל בני העיר מנער ועד זקן סף ונשים אף גם עוללים ויונקי
 שדים נשאו אמותיהן ומרהות איתן לקראת הצדיקים הנ"ל ולא נשאר בעיר זולתי הה"צ עם
 הצדיקת ומשמשהן והה"צ מרוזין בבואו סמוך לעיר ראדוויל וראה את כל הכבוד הזה
 לפניו אז בענית ירחי הטהור ירד מעל מרכבתו וישב על ענלה פשוטה כאחד העם ויצו
 את העלילן לאסור נהג ילד יעל העמוד וכן עשה ויעבור את כל האנשים שיצאו מן העיר
 ויבא העירה אין רואה ואין שומע אין מבין ואין יודע ותיכף הלך לבית מדרשו של הה"צ
 מח"י מרהו"ל הזקן יעמיד אצל השולחן אשר קוראין עליו בס"ת תמידין כסדרן ואין איש
 בבית מדרשו כי כולם כאחד יצאו לקראתו איש לא נעדר והרבנית אשת מהר"ן ז"ל היתה
 עוסק כדכנה רבה לכבוד מחותנה הק"י מרוזין ז"ע כי ידעו והבינו גדול קדושתו וטהרתו
 ויקר מקרה שהיתה צריכה הרבנית לבקש דבר בביהמ"ד וכבואה לביהמ"ד והנה איש נורא
 לפני עימה כביה"מ על השולחן ותתפלא מאד על תואר פניו הקדוש ונתבהלה וחזרה
 לביתה ותבא ותגיד לבעלה הק"י לאמר הנה ראיתי איש אחד עומד בביהמ"ד אצל השולחן
 נירא מאד וטראהו כמלאך אלקים כי הרבנית לא הכירה את הה"צ מרוזין ז"ע תיכף מיד
 רץ הה"צ הר"ן ז"ל לביהמ"ד להקביל פני המלאך ויכירהו ויחבקהו וינשקהו ואחזו בבתידיו
 ויביאהו אל ביתו וישמח מאד לקראת ביאתו וישיבהו על כסא אשר הבין לו והר"י הק"י
 מרוב שמחתו רץ בביתו אחת הנה ואחת הנה כהתלהבו גדולה וירקד ויפזז ויכרכר
 בכל עוז ומרוב שמחתו ככה מאד עד למרבה ואחרי ככלות הכל אז נתישב מיד ונחה שקטה
 מעט האש הגדולה שבוערה בו בא אל שלחן המלך הוא אדמו"ר מרוזין ז"ע ויאמר אליו
 יאמר נא לנו כיך מח"י איזה דבור ענהו הריוזר ז"ע ישב נא כמיה וישב מהר"ן על
 השולחן גם הוא יאמר עיה הה"צ מהר"ן לה"צ הריוזר ידבר נא אלנו כיך מח"י דבר ויאמר
 הריוזר למח"י יאמר נא ב"ק למה שחק יכנה או ענהו הה"צ הר"ן האתא בחנוכת בית שני
 אשר איתן שלא ראי בית ראשון בכבודי גדולי שמהו והרועו מאד בכיש אולם הזקנים שראו
 ביר בכבודי גדולי יבעת ראי הכיש בני למאד עד כי לא נשמע קול התרועה והשמהה
 מכול הבני והנה זקני של ב"ק מח"י ה"ס הה"צ הר"ן ד"ב ז"ע דוא ה"י הב"ר וכ"מ מח"י
 הוא הכיש יבעת אני רואה את הכ"ש וכעניי ראיתי הב"ר הר"מ הגדול סמקורטש צ"ע
 לואת בביתו ושחמתי ורקדתי ואחה החתונה של הה"צ הר"ן שלום יוסף בהרה"צ מרוזין ה"י
 סמוך על שולחן זקניו מח"י מראדוויל והחסידים של הר"ן מתפללים תמיד בבני גדולה
 כדרך רבם הק"י כהר"ש אלול המ"י עובדים עבודתם עבודה שלמה ונהגו עבודתו זה
 ה"י לומר תוריק זה כוונתו זה במשנה וזה בתלמוד זה מתפלל כל היום כולו ומיכתרים
 בצות ואכרד הקדוש הה"צ מהר"ש ה"י הולד ומטייל בכהמ"ד ומקטרתו כפ"ו מעלה עשן
 והולד אנה ואנה ירע הדבר מאד בעיני החסידים כי לא ראו ולא שמעו מעולם עבודה
 כזאת ויזכרו אתי האנשים ויאמרו לי הלא תראה איך זקני אב"י חותנין הוא אמ"ר הק"י
 עובד השי"ת ובדביקות נפלא מתפלל ולומד כהתלהבות גדולה כל היום וכל הלילה ויכבדו
 מטייל בכל היום עם מקטרתו הרא ה"י מ"ב הנראים משמשים ובאים לחיים ולשלח י"ען
 הר"ש

הריש אותם בנחת הלא תנידו לי כמה מעות יכול למכין מר זקני כימי הרצין אחר התפלות האלו ויענו ויאמרו לו הערך כך וכך ויאמר הרריש אליהם לו הוי רצינו להתפלל אצל איא הוי מקבל יותר בעד התפלה כשמעם הדברים האלה שיעצו מפי הרריש הזה אפס מאד עליו וילכו בחמת רוחם לרכס הרריי ויספרו לו את כל הדברים אשר דבר באזניהם הרריש זיל אז שלח הרריי לקרוא הרריש ויבא אליו החדרה וישאלהו האמת אתם אשר בן דברת באזניהם והרריש בענות רוהו וענהו איך החי יכול להכחיש את החי כנים הדברים כי בן אמרתי אליהם אז אמר הרריי להרריש בני אספר לך מעשה נוראה אשר כדירי הנה עובדא ועיני ראו ולא זר וזהו כימי חרפי בהותי עירון סמוך על שלחן איא ההמניד זללהיה שמעתי מכבוד זקנד הקדוש הרריי המלאך צייע אשר שמעו הולך ונדול בכל העולם וכישם מלאך נקרא הויתי משוקק מאד לראות ולהקביל את פניו פני השכינה ולהכירו אולי לא אביתי נסיע אליו בלתי אם ירשני איא זללהיה פ"א בימות החורף שאלתי וחלתי מאת איא שירשני נסוע אליו על שבת אחד להמביל פני המלאך להכירו ועניי לאמור הנה הרשות בידך לנסוע כאשר עם לבבך אך כל תחזור לביתך עד אחר תשעה באב ומכלתי עלי לעשות בן מחמת גודל השתוקקותי ונפטרתי מאתו לשלוי ונסעתי להמלאך צייע ואחרי רואי שבת הראשון והשני והשלישי שלא ראיתי ולא הרגשתי מאומה אז הצר לי מאד אשר נסעתי אליו אבל לא הוי לאל ידי לחזור לביתו עד אחר תשעה באב כאשר צויתי מפי אדוני אבי זללהיה ונתעכבתי כבמאסר כמעט יום לשנה נחשב לי עד זמן המונבל וכדניע ליל תשעה באב ראיתי והנה בא המלאך אל הקינות לחררו ויפול בעטיב מלא קומתו ארצה על פניו וישכב שם בן כל הלילה ההוא וכל היום המחרת לא קם ולא זע לא נד מטקומו לא הניע אבר אחד מכל אבריו כל היום וכל הלילה שלפניו אך הוריד כנחל המעה מאין הפגינת עד כי הניע זמן התפלה של מנחת ערב אז התכוננתי שלא להנס נקרא כפי כל כישם מלאך כי אין זה כח ילוד אישה ואחר טיב נסעתי לביתי משתומם ומתבהל על המראה שראיתי בעיני אשר ידעתי בעצמי שלא יאומן כי יסופר למי שלא ראה בעיניו ויהו כבואי לבית אבי זללהיה וישאלני איא לאמר בני מה ראית מהמלאך הקדוש הצעתי לפני את כל אשר ראיתי וירא איא ומתבונן כי מאד אני מתבהל ומתרגש מהמראה שראיתי ועבודת המלאך הקדוש ויעיש לי אדוני אבי זיל עלית נשמה וראיתי מה שראיתי— ואחיו שמעתי כרוא קרו לבו ונלכה והנה מכל המתיתות דרקיעא וכל הפמלות של מעלה נוסעים והולכים שאלתי אנה הולכים ויאמרו הרב המניד הולך לשלחנו הולכים כולם לשלחנו לסעודתו והוא הררימ ממעוריש— ואחיו שמעתי עוהיפ הכרו יוצא בגיל ושאלתי עוד ואנה ויענוני כי הררימ מזלאטיוב הוא אבי הולך לבית התפלה להתפלל גם עתה ראיתי והנה כולם כאחד כל הגיל נוסעים והולכים לתיסם לשמוע תפלותי ומעתה לא אוכל לשית עצות כנפשי אם אני אקה את הסוד שלי ואלך להתפלל אצל כבוד אביך או אביך יקה את החלות והקילטישען שלי ויבא אל שידחני לאכול זייע ועיני אביתי.

הה"צ מלובלין זייע כימי חרפו בבית תלמידו הוי לו חבר אחד הוא חרב הנאון רי בצלאל מאסטרא וציל בההיצ המאיר נתיבים פ"א כימי גדולתי של ההיצ מלובלין נסע דרכו דרך אסטרא ואמר ההיג הוי בצלאל לאנשי עירו מהראי לבקש את ההיצ מלובלין לכהיפ על שיק אי אם כי ההיצ מתנגד לעדת החסידים עכו את הלובלינה זייע אהב מאד עוד מנעויו ויאותו לו אנשי העיר ויבקש פני הלובלינה זייע שישבת אצלם ויעתר לרם ויבוס הו דעת ערב

ערב הלך ההוג לבראת הלובלניר זייע לקבל שליו ולהסביל פני חברו הויק ויקבליו
 הלובלניר זייע לההוג כספיו ויצו תת כסא שבת אצלו וישב ויאמר הלובלונער זיל הרב
 מאיסטרא זכירני מיליתתי שאצל אבי בתיה הוי נמצא שותי כתוב על קרף מאת הרחיצ
 הוי צבי סיפר סתים הכעשיט איה יאפוא בעת זייענדי ההוג רביצ הנה תני או אמר אליו
 הלובלונער מאד השקר נפשי להסתכל בו הפעם ותומי הלך הרחיצ לביתו למלא שאלתו
 למיכה והבוא השותי תליל ועוד הבוא עמו שותי אחד כתוב על קרף ותנהו על השולחן
 לנסות הלובלונער זייע האמת שאימרים עליו שהוא הוזה נאמן ויבט בו הרחיצ והביר בו
 שאינו זה ישאל אד לא רצה להתבון פי ההוג ויענהו בענות רוחי מה נעשה שאין לנו זכאי
 להביט בדברי הקדוש וכתך דבריהם הסוב הלובלונער פנו מעל השולחן וההוג חיש מהר
 החליץ השותי על השלחן והנה האמתי מאת ההוג הרחיצ ומיר החזיר הלובלונער פנו
 לשלחן ויתבבל מאד וקם מעל השלחן מלא קומתי ויצעק אני נכהלתי מראות אש
 שחורה עין אש לבנה כתיבה באצבע אלקים או הבין ההוג קדושת הלובלניר זייע עבדי
 כיצא בו סיפר הישיש היע סיפר מטירטשין הרחיצ ריץ לב מאליק זיל כהניע תור כמיצ
 של בני החיץ הוי יוספ הוי זייע בקש עכורו תפילין כיו של הרחיצ רימ מפשעווארסק זייע
 ויהו היום יבוא אליו איש אחד תפילין כאמרי מירי משה כתובים והסתכל בהם קפלן
 והור ופתחן וקפלן כיו יאחזו לקח הסידור ישתי לו על השולחן והסתכל בו ונדעוע או
 החזיר התפילין להאיש כאמרו אין התפילין של רמים והרחיץ הבין שהאיש משתאה על
 הכר הזה ויען הרחיץ לסת אתר מתפלא מאין אכירם שאין זה כיו הרמים כיו יש לנו טבע
 בראותנו השם הנכבד או אני מודעועים ובתפילין הסתכלתי כיו ולא נרתעתי ותהי לפלא
 בעיני יאמרו אליו הוי נטל מאתנו הטבע וכאשר פתחנו הסידור הוי ונדעוענו או הכנתי
 כיו לא ניקח מאתנו הוי הטבע שלנו לכן הכנתי שאינם כיו הרחיץ הוי רמים זייע ועכיא
 הנה נלוי זייע שהוי שלום סאלטער מטישערנאויין אהב מאד בכיר אדמיר הוי מרחין זייע
 אולם הויש זיל כאשר הוי איש פשוט ישאל את הרחיץ הוי הלא ידוע לכל גידל כחו
 של אדמיר מדוע ישתוק ורא ימים מרדשע מרוביע על רשעתי שפעל יעשה לאדמיר
 ובענית קדשו ענהו מעלתי קורא ישמית ככל שבועי כן אדמירי ובכירו מאמן ככל הניסים
 ונפלאות הכ נמים בתורה מיש הרביש ע עם פרעה הראשון גם עם השני הן ענהו וכבודו
 מאמן שהרביש ע הוי הוי ויהי וכבודו או כהי עתה כמאמר אני הוי לא שניתי והוא הרביש ע
 אשר לו הכה והממשלה בעליונים ובתחתונים העשית כרצוני בהם אמת אדמיר ואני מאמן
 כאמתי שלמה וזייע והויש בעת יאם הוי מרדשע אין להתפלא מה שאני מרדשע וזיל
 הרחיץ הוי ארין לוב אבי הרחיץ הוי מאירל מפרמישלא הוי תלמוד מוכרן של היום
 מולאטיש זייע ואדר התלמות רבי הכדוש שוב לא בקש לו רב אחר אך עסק בתורת
 יעבד עבודתי תמה בתמימות ובתמרות כיר הוי הטיבה עליו אולם אהיו מה הרגיש הצדיק
 האיל שפתאים נלקם מאתי כל מרדתי שהי לו עד שנמקט נדפן לאיש פשוט כאלו לא
 ראה מאירות מימי יתמה מאד על הדבר יפשוש במעשי אבל פשוש ולא מצא כיו
 עבד הכירא יתיש ככל מאמצי כהי יעבד שב בתושי בתענית וטפוס אבל הוי ללא ייעיל
 ולא יוכל לשיית עצית בפשו ויבפר לביתו ו אשתי כל הקורות אותו ותייעץ אתה ואחוב
 אמר אמתך עד שבת המעיל אודי ורחם עלי השמית בזכות שמורת שבת קודש ואחר ישק
 בראותו שאין עצה ואין תבונה ככה לפני הרבנית או אמרה הלא יש ויש כמה צדיקים
 וחסידים

החסידים ברור הזה מדוע לא תשאל איזה צדיק אשר יש ביכלתו להושיעך ויניד לך סבת
 הדבר ויתן עצה להבא כי אין חבוש מ"ע מכה"א מאן דכאוב לו כאבא לזיל לבי אסיא
 היה צדיקים רופאי נפשות ויסכימו שניהם לנסוע לרבינו הצדיק הר"א מליוענסק ז"ע ולא
 היו ביכלתו לשכור עגלה על זמן שיצטרך עד בואו שמה ואולי יצטרך להתעכב שמה זמן
 לכן הסכים ברעתו ליקח לו עגלה עם סוס ליסע אך עודנו חסר רכב ומשמש שישמשנו
 ולא היו באפשר בשום אופן שישכור עוד שני אנשים עמו ותענהו הרבנית הצרפתית כל
 מהסורך עלי אני אהי בעיני ומשמש אותך ואני אסע עמך לכל מהום שתרצה וייתב בעיני
 הרבר ויסעו שניהם יחדיו בכל הדרך היו כאיש פשוט כאלו לא ידע מאומה מעולם והיו
 כבואם הרוב לעיר ליוענסק לכפר אחרון הסמוך לעיר בערב שבת קודש וכעיר הנ"ל היו
 יום השוק בכל עש"ק ויראו והנה ערלים מכמה כפרים הולכים דרך שמה להעיר הנ"ל
 ונושאים בידם כל צורכי שבת למכור בשוק ויען הרב ויאמר להרבנית דעתי שתקנה כאן לך
 כל צרכי ש"ק ופה נבקש איש ישראל היותר קרוב להעיר ואצלו נתאכסן ואני אלך ואכניס
 להעיר להקביל פני הה"ה והיו אם יקבלני בספ"י בראוי ונכון אז ישאר שם על ש"ק ואתן
 לך תודע ואם ירחיקני אישיו תומ"י אל"ך כי ירא אנכי מהחסידים כאשר יראוני מלוכב בנדי
 ת"ח ואנכי איש פשוט והה"צ רחוק ממני בלי ספק יכונני הכה ופצוע כאחד הצבועים ויעשו
 בן הרבנית ע"ה קנתה והכינה כל צרכי שבת ק"י והרב וצ"ל הלך לדרכו ובכואו להה"צ לקבל
 של"י מאתו החזיר הה"ק את פניו מאתו ולא נסתכל בו ולא נתן לו שד"י אז תיכף ומיד
 נישא רגליו הרא"ל וחזר לאכסניא להרבנית לשבות שם ובעל אכסניא היו בע"מ קונויר ויבמש
 הרא"ל עם הרבנית מקום פנוי לצרכם לאכול ולשתות גם לישן שם ויאמר אין לי זולת בית
 העצים מקום צר מאוד אז רצה הרא"ל ליסע משם למק"א ויאמר אליו אותו בעל
 אכסניא אנה תפנה מכאן לא קרוב מקום וישוב אחר ויום ש"ה ממשמש ובא אני אפנה
 לכם צד אחד שתוכלו לשבות שמה א"ה אחר ש"ה תלכו לדררכים וכשמעם דברי האיש
 ויאמרו זל"ז ויהי מה נשבות פה כי אין אופן אחר ויכינו את אשר הביאו
 והרבנית פנתה מקום וכבדה המקום ותעש לו שמה מטה שולחן כסא ומנורה
 כמו ביבשה"ג ויהי לעת ערב כי בא השמש מועד הדלקת הנר ותפלת מנחה והרא"ל כבר
 הכין עצמו לקראת שבת מלכתא בבגדי שבת כדרכו בקודש ואנשי העיר עם האורחים
 החסידים כולם באחד נתאספו לבית התפלה של אדמ"ר הר"א ז"ע ועכ"י וישאל אדמ"ר
 א"י האורה אשר היו פה בבוקר אחר התפלה וזה תוארו וכה מלוכב יבא נא הנה כי לא
 נתפלל מנחה זולתו וילכו האנשים לבקש בכל העיר ולא מצאוהו וישיבו לביה"מ ויאמרו
 לאדמ"ר בקשנו בכל העיר ובתי אכסניאות ובבתי כנסיות ובמדר"ר ולא מצאנו ויען להם
 אדמ"ר לכו ובקשוהו והביאו אותו אליו כי לא נתפלל עד בואו אצלנו ויוסיפו לבקשו בכל
 העיר מקצה אל הקצה עד בואם לכפר הנ"ל לבית הקונוע כי היו קרוב להעיר מאד
 וישאלוהו לאמור היש פה איש וכה תוארו וכן הוא מלוכב וכשמעו הרא"ל את דבריהם
 מעבר הכותל ויאמר להרבנית הראית כי כבר החסידים מבקשים אותי להענישני כאשר
 פתרת לך בן הוא והנם שואלים עלי לבעל אכסניא והבעל הכית לתומו הראה למו מהומו
 איי ויחזיקו ראנשים בידו כחמלת די עליו ויאמרו אליו לכה אתנו כי אדמ"ר אינו רוצה
 להתפלל עד בואך אליו לכן חושה מהרה ואל תעמד כי אדמ"ר עומד ומצפה לקראת
 בואך למען יתפלל מנחה ויקבל שבת ותיכף בשמעו דבריהם הנר חלצו וישנם מתנו
 וילך אתם ויבואו כולם כאחד לבית התפלה של אדמ"ר הר"א והרא"ל נישאר עומד כעני
 בפתח

בפתח וישאל ההיץ הר"א את האנשים המצאתם את האיש אשר אמרתי אליכם לבקשו מצאנו ענו אתי ואי שאלם אצל הפתח עומד הוא וילך ארמור הר"א אליו ויתן לו שלום ויחזיק בידו ויעמידהו אצלו ויתפללו וימרכבו ויכבדהו כל היום ש"ק בסעודות ובתפלות ואחר השבת שאל הר"א ז"ע את פיו לאמר מדוע בא אליו ומה מכושקו ויספר הר"א את כל אשר קרבו ומה סבת ביאתו לדעת מה זה ועל מ"ו ולקחת עצה מאתו לידע מה יעשה מעתה ויענה הר"א ידע מעב"ה כי אני הוא אשר הסכותי את כל זאת כי בא אלי אליהו ז"ל יאמר ר' כמתאונן הנני רוצה ללמוד עם הר"א מפרמישלאן והוא ממאן ללמוד אצלי לא ארע טעמו וניסוקו הלא כל צדוקי הדור תלמידיו המה וכולם חפצים ומבמשים למודי עם והר"א אינו רוצה ללמוד אצלי לכן עשיתי את אשר עשיתי וצערתי מעב"ה אז ענה הר"א את כי ארמור מהר"א בענות קדשו כך קבלתי מפי טורי הקדוש הרב המגיד מהר"מ מולאטשיב כל אלמוד תורה כתי מפי קוב"ה בעצמו וכן נגמר בדעתי וכן אעשה לבלתי ללמוד אצל אליהו ז"ל אז החזיר לו ההיץ מהר"א את אשר למח מאתו ויאמר אליו להכריח את מעב"ה לא אוכל ולא אעשה ועתה לך לשלום ועשה הטוב בעיניך ויפסור מאת הר"א ז"ע לשלוי וילך לדרבני שמה וטוב לב גם הוא גם הרבנית ע"ה ז"ע ועכ"י אמן.

הרה"צ הק' הרי"ש מבעלזא ז"ע הוי דרכו כמדיש שילך ויסע על כרות מילה לכפרים ועיריות אפילו ר' יהו' פרסאית פני אחד הוי כרות מילה אצל בן הרב המגיד מואלאוין שהתגורר אז בעיר קאמינקע והוא הוי מאניש של ההיץ מבעלזא והכרות מילה הוי צדוק להיות בשים ונסע שמה ההיץ מבעלזא על ש"ס ירחב אבדיק קאמינקע לא הוי אז כותו וכע"ש כאשר ההיץ מבעלזא התפלל לפני התיבה בדרבני בקודש תפלת ש"ע בחזרה ולא ענו העב' אמן אחר ברכת מחי' מתיב כי לא שמעו מאתו כיום הברכה גם לא התחילו בקדושה כנהוג עד אשר ההיץ התחיל בעצמו לאמר נעריצך וכיו' ואחרו ככלות הכל סדר התפלה שאל ההיץ מדוע לא ענו אמן אחר ברכת מחי' מתיב גם לא התחילו הקדושה יענו כי לא שמעו כיום הברכה מפיו ויאמר ההיץ אני צעקתי ככל כחי ולפלא כי לא שמעתם אילם אפשר מהרעש שחי' שם ממתים שבכח"ב לכן לא שמעתם כיום הברכה אבל האנשים לא הבינו את דבריו וכאשר בא הרב אבדיק קאמינקע לביתו ספרו לו את כל הקורות אבל גם הוא לא הבין את דבריו הקדושים עד שבא לבית רבני הק' אחר אזה שביעות אהבו נכיעת ההיץ לביתו מאיות סיבה היכרהו לתקן אילם בהיכ"ב שקורין פאליש ולבנותו מהדיש ימצאו עצמות אדם לרוב ויחפרו עוד להלן וימצאו עיר ג' מתיב שלמים ונתתה להם שלח חסידה על בהב"ב איכ"ה ודרבני הכהנים עלי' שפתן הבית והמגיד מהרשיק פסק לסתור כל בהב"ב ולבנותו במק"א ע"פ דתורה ק' ע"ב נסע הרב מקאמינקע לרבי' ה"ק ויספר לו כל הענין ויענהו ההיץ הלא אנכי התפללתי אצליכם כבהב"ב מנחה בעשיק ושמעתי רע"ש ממתים ויתן לו עצה טובה ע"פ תורה להכשיר בהב"ב הישנה שלא יצטרכו לסתור ולבנות מחדש:

אצל ההיץ מאפסא הוי ישני אנשים חסידים מאניש אשר ישבו אצלי ומן רב ייעבדו ר' בכל כחם בדרך החסידים הראשונים והרנשי' שראיים למרנה מה ולא ראו מאוסה ויצטערו מאד ע"ז אולי אין עבודתם שלימה וישאלו את רבם ה"ק ע"ז ויאמרו לאמר מדוע

מדוע אצל צדיקים הראשונים זכו תלמידיהם למדרגות ואנחנו לא נדע מה זאת שאין אנו רואים שום מדרגה אצלנו ויענם הרה"ק ויאמר אליהם קודם דורו של הבעש"ט הקדוש ז"ע ה"י הדור לא טוב מאד ר"ל וגזרו אומר ברקיע שלא יעלה שום תפלת ישראל ביט והי' כך לערך כ' שנה עד כי כביכול הכורא ב"ה וב"ש נצמא ונכסף מאד לתפלת ישראל ויפקוד לשלוח איזה נשמה חדשה לעוה"ז להאיר בעולם ויבחרו בנשמת הבעש"ט ז"ע אמנם הבעש"ט אמר מה אוכל אנכי לתקן ואנכי יחידו שלחו אתי עוד נפשות אחרות וייטבו דבריו ויסכימו ע"ז ואז אמר הבעש"ט אני אבחר לי נפשות וישוטטו לפניו נשמות לרוב ויבחר לו כחפצו וכרצונו כל החבריא שלו והאירה הארץ מכבוד הש"י בימיו עד כי בימי נכדו הה"צ הרי' ברוך ז"ע התחילו לדבר מהנאולה שלימה שתהי' בב"א ונעשה קטרוג גדול ר"ל כי אמר מה זו הטיבא אם יש להם צדיקים גדולים כאלה למרבה אשר התגלות אלקית הוא גלוי ומפורסמת לעין כל ואיך לא יהיו טובים וסלכו נא הצדיקים האלה אשר בקרבם ויתנו להם צדיקים אחרים תחתיהם שלא יראו ולא ישמעו דבר מחם ותהי' הבחירה חפשית בעולם או אז נראה איך יהי' העולם ויהי אז בשנה ההיא שנת סילוק צדיקים גדול מאד ר"ל בעוה"ר ועכשיו מה נעשה אנחנו כי מוזהרים ועומדים אנחנו לבל יראו ולא ישמעו מאתנו מאומה לכן לכו אתם עבדו את ד' בכל לבבכם ובכל נפשכם וד' הטוב יהי' בעורכם ותזכו למעלות רמות כאות נפשכם הטוב!

